Camelia Ardelean

DestinE

Camelia Ardelean

DestinE

Consilier editorial: prof. Bianca Roșu
Editor: Gheorghe A. Stroia
Coperta: Tiberiu Fischer
Tehnoredactare, corectură: Camelia Ardelean
E-mail: coa_72@yahoo.ro

***EDITURA* ARMONII CULTURALE**
Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)
Tel.: +40 0374-064.594 (fix), 0741-078.627 (mobil)
E-mail: geocosynus@gmail.com
Tipărit în România
Copy & Print Center Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARDELEAN, CAMELIA
Destine/ Camelia Ardelean – Adjud: Armonii culturale, 2016
Index
ISBN **978-606-746-185-5**

821.135.1-32

2016 © **Camelia Ardelean**
Toate drepturile rezervate

Dedicație:

Tatălui meu, in memoriam

PREFAȚĂ

Am primit spre lectură cartea de proză *Destine*, a Cameliei Ardelean. Mi-a fost oferită într-un iulie capricios. Curiozitatea mă săgeta, mai ales că nu știam mai nimic despre autoare.

Cea dintâi povestire, *O iarnă de coșmar*, inspirată dintr-un fapt real, cuprinde descrieri adecvate și portrete interesante. Astfel, ne întâmpină „mormane de zăpadă“ sau „hăinuța de nea“, prin care se preumblă o „mogâldeață de băiețel“. Diminutivele înviorează textul, de asemenea și unele regionalisme: pălincă, brăcinar, bugăt etc.

Tot astfel, dau culoare narațiunii unele expresii: „l-a plesnit lenea“, “le trase clapa” și altele. Acțiunea se petrece pe vremea comuniștilor, când se rechiziționa pământul. Sunt bine surprinse diverse probleme sociale: tatăl împușcat; fiul Ionică, bolnav, moare. Final tragic impresionant. Probleme sociale bine surprinse.

A doua proză, *Ultima toamnă*, inspirată tot dintr-un fapt real, m-a atras prin titlu. Ce putea simboliza? Desigur, un final. Dar al cui? Povestire de mici dimensiuni, are un conținut bogat, atât ca imagini ale naturii (toamna), cât și prin întâmplarea propriu-zisă, încorporată în text. Impresionată de talentul descriptiv al autoarei, nu am bănuit finalul.

În puține pagini, ea condensează stări sufletești trăite cu intensitate, care duc acțiunea înspre un final tragic. Există, în această povestire, o împletire măiastră de simțiri: încântarea în fața frumuseților naturii toamna, cât și trăirea unui simțământ tragic, la finalul deloc previzibil. Limbajul povestirii este unul frust, direct, familiar, limbaj al

cotidianului, în același timp adecvat cadrului naturii, cu inflexiuni mirifice ale unui peisaj autumnal.

În povestirea *Aproape dragoste*, personajul principal este Eliza. Autoarea pătrunde cu subtilitate în descrierea stărilor sufletești ale acestei tinere, care trăiește o căsnicie ratată, patru ani din viață. Lumea are o culoare gri pentru ea. Apoi îl întâlnește pe Marius, cunoscut din copilărie. Stările sufletești complexe sunt surprinse de Camelia Ardelean cu acuratețe. Autoarea știe să închege întâmplări, totul curge armonios, precum viața, uneori.

Proza este clasic construită, cu economie de mijloace artistice – psihologic prezentate. Viața se derulează firesc. Sub aroma cuvintelor tresaltă adevărul trăirilor. Se degajă la lectură talentul analitic al autoarei. Construcția povestirii are rigorile ei, duse, cred, cu trudă până la capăt. O conciziune demnă de admirație.

Vizitatorul misterios ne introduce în lumea ziariștilor care cercetează cazuri interesante. Ioana, angajată la un ziar, e în culmea fericirii. Află de o persoană care susținea că este fratele lui Isus, dar care nu mai voia să dea interviuri. Acest maestru ciudat îl vindecă, pe unul dintre discipoli, de cancer la stomac.

Fascinată de maestru, Ioana ajunge în preajma lui. Privindu-l în ochi, are senzații înspăimântătoare. Autoarei îi reușește analiza trăirilor prin care trece Ioana, ziarista. Talentul Cameliei Ardelean își dezvăluie aici potențele. Momentele se derulează într-un ritm crescendo. Ca să-și potolească senzațiile terifiante, Ioana rostește rugăciunea *Tatăl nostru*. “Rugăciunile și tămâia îșI făceau efectul.”

Povestirea *Vizitatorul misterios*, impresionantă prin descrierile nuanțate ale eroinei, constituie o realizare artistică evidentă, autoarea reușind să transmită infinitezimalele trăiri sufletești.

Camelia Ardelean are în fibra sa artistică priceperea de a descrie chipuri de femei, cu trăiri complexe, femei intelectuale cu preocupări multiple.

O concediere răzbunată ne duce în alt mediu, cel al vânzătoarelor. Personajul principal este tot o femeie, Delia, care de la femeie de serviciu, ajunge vânzătoare la o alimentară mică. Ea și Lili, colega sa, vând „ciurucuri“: salam și ouă. Mediul terifiant este surprins cu detalii semnificative, din care răsar “șmecheriile vânzătoarelor”. Această povestire relevă priceperea autoarei de a descrie și astfel de aspecte, trăite sau nu!

Primul capitol al cărții, intitulat *Jocul sorții*, cuprinde cinci povestiri cu tematici diverse, având drept eroine femei tinere, trecute prin împrejurări complicate de viață, femei temerare care-și clădesc și reclădesc destinul, cu voință, energie și ingeniozitate. Tabloul complex al femeii intelectuale și nu numai se derulează ca o prezență vie. Povestirile sunt bine conturate, lucrate cu temeinicie, povestiri care atrag la lectură și conving asupra priceperii doamnei-autoare, Camelia Ardelean.

Capitolul al doilea se numește *Pățaniile Călinei*. Povestirile din această secvență a cărții ne poartă în lumea copilăriei. Personajul principal este tot de genul feminin, ca și în prima parte a volumului, aici fiind însă vorba despre o fetiță.

În prima narațiune, *Rochița buclucașă*, apare Călina, o fetiță de patru anișori, care are o rochiță de culoare roz, “made în China”. Atrag la lectură amănunte interesante, expresii de asemenea.

În povestirea *La bunici*, Călina face tot felul de năzbâtii. La cinci ani citea. Apar și personaje mature, bine conturate: nenea Puiu – „zmeul cel rău”, tanti Coca. Descrieri realiste și limbaj adecvat, interesante întâmplări. De pildă, Călina vede o coropișniță, moare un

puișor cumpărat de bunica sau fetița cade în groapa cu var. Autoarea descrie cu termeni ai locului, ceea ce denotă o bună cunoaștere a mediului respectiv sau posibile întâmplări trăite de ea. Năzdrăvanei fetițe îi place un băiat mai mare și îi zice bunicii: „Buni, spune-i lui Petrișor că, dacă mă așteaptă zece ani, mă mărit cu el!”.

Același personaj Călina, în povestirea *Dar de Crăciun*, este surprins în așteptarea lui Moș Gerilă, aranjând bradul, ajutată de mama ei, „zâna cea bună.”

Tot de *Pățaniile Călinei* ține și povestirea *O vacanță cu peripeții*. Călina aștepta vacanța de primăvară. Urma să plece la Băile Felix. Ajunsă acolo, învață pluta, experimentează înotul sub apă, se amuză când slipul unui bătrânel alunecă de pe acesta, se aventurează în „bazinul curajoșilor” – bazinul mare etc. Autoarea descrie cu amănunte convingătoare spaima de înec a Călinei. Peripețiile fetiței sunt dinamic prezentate, crescendo, cu final neașteptat.

Atât în primul capitol al cărții (*Jocul sorții*), cât și în cel de-al doilea (*Pățaniile Călinei*), personajele principale sunt de genul feminin, de la copilițe, la femei mature și până la bătrânele-bunici, autoarea dovedind o bună cunoaștere a trăirilor femeilor care fac parte din diferite medii – de la vânzătoare, la ziariste, de la copii-fetițe, la maturele, împlinitele femei.

În urma lecturii, se relevă o lume de trăiri complexe, creionând situații tragice sau momente malefice, printr-un limbaj adecvat conținutului. Experiență și pricepere, care pot duce și la construcții mai ample, la realizarea unui roman psihologic cu procedeele dicției realiste.

Autoarea dovedește fantezie, forță expresivă, subtile investigații psihologice, care impresionează la lectură.

Raisa Boiangiu

I.
Jocul sorții

O iarnă de coșmar

(inspirată dintr-un fapt real)

(Premiul al III-lea la Concursul „Alb Hoinar”,
Ediția a II-a, februarie 2016, Vrancea)

Căsuța de la poalele muntelui părea gata să se prăbușească sub mormanul de zăpadă care o învelea. Veche și sărăcăcioasă, cu zugrăveala scorojită peste tot și ferestrele afumate, prin crăpăturile cărora vântul se strecura cu nonșalanță, ori de câte ori prindea ocazia, se bucura acum de hăinuța nouă de nea, ca de un veșmânt neprețuit. O liniște de piatră plana ca o regină peste întinderea albă și pufoasă, neîntinată de picior omenesc, liniște tulburată, din când în când, de țipete și râsete de copii, care se auzeau din interiorul casei.

Deodată, ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit scurt, izbindu-se cu putere de perete. O mogâldeață de băiețel cu ochii mari și verzi, ascunși sub gene lungi și stufoase de culoare roșcată, la fel ca sprâncenele, o zbughi afară. Era îmbrăcat într-un pulovăr vechi și scămoșat de atâta purtat și o pereche de pantaloni pe măsură. Să fi avut vreo zece ani, deși după privirea vioaie și șmecheră, îi dădeai mai mult, iar după trupul pipernicit, mai puțin.

- Unde fugi, mă Ionică? Vino-ncoa, că te-oi răci și-apoi oi vede` ce curele ți-oi da! Parcă n-ai ave` alte încălțări, taman tenești ăia rupți i-ai găsât? se auzi o voce spartă de femeie, răcnind din toți rărunchii, de pe pragul ușii.

Băiețelul care tocmai avusese curajul să se aventureze pe covorul catifelat al iernii nu păru să se sinchisească de amenințările mamei. Se apucă tacticos să-și confecționeze, cu mâinile goale, câțiva bulgări. Îi piti

cu grijă după un butuc aflat în apropiere și așteptă, zâmbind strengărește, cu ochii țintă la ușă.

Mama intrase deja în casă, bombănind de una singură ceva legat de „grijanie” și „brăcinar”. De la geam pândea o zgâtie de fată de vreo patru anișori, blondă cu ochii verzi, cu părul inelat și pielea albă ca laptele. Era Măriuca, sora cea mai mică a lui Ionică și frumoasa familiei, pe care o iubeau cu toții, ca pe ochii din cap. În curând își făcură apariția, unul după altul, de după ușa care se legăna ca o liană bătută de vânt, trei băieți, toți tunși la chelie, ca fratele lor.

- Haideți, bă, odată, să facem un om de zăpadă! le strigă Ionică nerăbdător. Cei trei se apropiară cu grijă. De la ultima șotie, când Ionică le turnase apă clocotită în cizmele de gumă, erau foarte precauți în ce îl privea.

Profitând de un moment de neatenție, Ionică își luă „proiectilele“ făurite în ascuns și începu să-și împroaște cu ele frații. Pe unul îl nimeri drept în frunte, iar pe ceilalți, pe unde apucă. Se-ncinse o hârjoneală și o veselie de zile mari, veselie mai ales din partea lui Ionică, fiindcă iar le trase clapa. Trecură așa vreo trei ore, timp în care băieții se udară până la piele, fără să simtă frigul. Apucaseră chiar să clădească o jumătate de om de zăpadă, strâmb și vai de capul lui, săracul, dar cui îi păsa? În ochii lor, era cel mai frumos de pe fața pământului!

- Haidarăți la masă, că vi-i bugăt zbenguiala pe ziua de azi! Executarea! strigă hotărâtă mama din ușă. Era o femeie de cel mult un metru și jumătate înălțime, destul de voinică și autoritară atunci când era cazul, altfel nu ar fi făcut față „armatei de prunci” lăsată în grijă de tatăl lor. Nu trebui să zică de două ori, că năzdrăvanii, lihniți de foame, intrară în fugă și se înghesuiră în jurul mesei,

înghiontindu-se, de când se apucară de mâncat, până la ultimele resturi de mămăligă cu fasole din strachină.

Masa se termină, ca de obicei, în chiote și hârjoneli, dar nu înainte ca mama să-și toarne încă un pahar de pălincă (al câtelea o fi fost, al treilea?), năravmoștenit de la soacra ei, care o învățase că „pălinca îți înveselește viața și îți descrețește fruntea la nevoie”. Uită, însă, să-i spună că efectul „leacului miraculos“ e de scurtă durată și că, după ce dispare, pârdalnica de viață e chiar mai cenușie decât înainte. Seara se încheie cu o rugăciune spusă de mamă cu voce tare, în timp ce băieții chicoteau și își dădeau ghionturi pe sub masă.

- Ia mai terminați, că acu` iau brăcinaru` la voi și vă croiesc de nu vă vedeți! se răsti ea. Băieții la adus lemne, fetele la spălat vase, executarea (ăsta era cuvântul ei „magic”, atunci când voia să se facă ascultată), că acuși ne trezim cu tată-tu că intră pe ușă și la noi îi ca în grajd!

Argumentul fu suficient de puternic, ca să îi ridice pe toți deodată de la masă. Îl vedeau destul de rar pe tatăl lor, cam o dată la câteva luni, când venea de la pădure, unde lucra ca tăietor de lemne sau pe post de om bun la toate, iar zilele astea se împlinea sorocul să vină și nu voiau să îl supere tocmai acum.

- Ați venit, mă, cu lemnele, că acuși se stinge focul? insistă mama, când îl văzu pe Ionică moțăind lângă soba din fier, care încălzea toată casa.

- Mamă, pe mine m-o cam luat cu frig! răspunse el zgribulit și se trase mai tare lângă plită.

- Ei, na, ia uite cum l-o pleznit lenea! spuse mama neîncrezătoare, mângâindu-l pe chelie. Mă copile, tu arzi! se neliniști ea, după ce-l atinse. Ia bagă-te-n pat, să-ți pun un ștergar ud pe frunte! Nu trebui să-i spună de două ori, că Ionică se și cuibări sub pătura de lână, tremurând ca varga.

- Eu ți-am zâs să te-mbraci, da´ n-ai vrut, c-așa știi tu s-asculți de mă-ta! se lamentă ea, vădit îngrijorată, în timp ce-i punea compresa. Hai, la culcare toți, că mi-ați mâncat zâlele! Asta nu fu valabil însă și pentru ea. Toată noaptea stătu la căpătâiul copilului, care începu să tușească și să respire greu, dându-i ceai de soc și udându-i, din când în când, compresa. Degeaba, dimineața Ionică ardea ca focul și abia mai avea putere să se dea jos din pat.

Ziua decurse într-o liniște neobișnuită și fără nicio schimbare în bine pentru Ionică. Frații vorbeau în șoaptă, să nu-l obosească, cu ochii țintă la ușă, doar-doar o veni tatăl. Niciun semn, însă, liniștea trona peste întinderea albă, ca o regină mută, aducătoare de nenorociri.

A treia zi, dis de dimineață, mama nu mai rezistă și le spuse fetelor mai mari:

- Sofică, tu vii cu mine, Lenă, tu rămâi să ai grijă de prunci! hotărî ea.

- Da` unde-om mere, mamă, pe vremea asta, că ninge de nu vezi la un metru `naintea ochilor? întrebă Sofica, speriată.

- L-om duce pe Ionică în haltă, să luăm trenu` spre oraș, draga mamii, că altă cale nu-i! Acolo or fi doftori buni, să-i dea ceva leacuri, să-l facă bine, că acasă ne moare cu zâle! o lămuri ea. Se apucă să-l îmbrace grăbită pe băiat**.** Îl înfofoli cât putu mai bine, apoi îl înveli pe deasupra într-o pătură de lână.

- Îs patru kilometri până-n haltă! Cum îl ducem, căruța îi la tata și afară îi neaua până la genunchi? întrebă Sofica, uimită.

- Nu-i bai, ne-om descurca noi, ne-o ajuta bunu` Dumnezău! o încurajă mama, încurajându-se pe sine, în același timp. Apoi îl luă pe Ionică în spate și ieși afară.

Înaintau foarte greu. Peste noapte ninsese întruna și pătura de zăpadă avea aproape jumătate de metru înălțime. Sofica mergea înainte, să croiască drum, iar mama venea după ea gâfâind, cu Ionică în cârcă. Drumul dură câteva ore, cu tot cu pauze. Ajunseră în haltă către amiază. Mama era sfârșită, abia mai respira. Mai trebuiră să aștepte vreo jumătate de oră, până veni trenul. Făcură aproape două ore cu personalul până în oraș. Acolo găsiră un șofer care se îndură de ei și îi duse direct la spital. După ce îl consultă pe Ionică, doctorul fu destul de rezervat:

- Băiatu` ți-o răcit la plămâni, trebuie să rămână aici, să-i dăm leacuri! Vino peste vreo săptămână, să vedem cum reacționează la tratament! Du-te să-ți vezi de prunci până atunci, de el avem noi grijă!

Ilona abia se stăpâni să nu-i dea lacrimile. Nu fusese niciodată despărțită de vreunul dintre copii. Îi mulțumi doctorului și îl rugă să-i facă băiatul bine, apoi îl sărută pe Ionică apăsat, de bun-rămas și fugi repede cu Sofica la tren. Ajunseră acasă frânte de oboseală și înghețate de frig, către miezul nopții, când dormeau cu toții.

A doua zi, dimineața, copiii se bulucira în jurul mamei, nerăbdători să afle vești despre fratele lor. Ea îi liniști cum se pricepu mai bine, dar ochii îi trădau îngrijorarea, iar ei simțiră asta, motiv pentru care ziua trecu într-o tăcere chinuitoare.

Spre seară, se auzi zgomot afară, apoi pașii cuiva care se scutura de zăpadă în fața casei. Dintr-o dată, ușa se dădu de perete și un uriaș își făcu apariția, aplecându-se mult ca să poată pătrunde înăuntru.

- Tati, tati! țipară băieții cu bucurie, împingându-se unii pe alții, să-i sară în brațe.

- Haidarăți la tata, crailor! râse uriașul, scuturându-și hainele și părul de neaua înghețată. Apoi îi cuprinse pe

toți deodată în brațele lui imense și îi sărută, pe rând. Da` unde-i Ionică? întrebă neliniștit.

- Bine că te hotărâși să mai dai pe-acasă, Niculaie, acu`, în pragu` Crăciunului! interveni mama cu reproș. Unde să hie, acolo unde trebuia să-l duci tu! și îi povesti de-a fir a păr toată istoria.

- Da` tu de ce n-avuseși grijă de el, să nu răcească, doară altă treabă n-ai? îi întoarse Niculaie reproșul.

- Ia nu vă mai ciondăniți! sări Lena, neștiind cui să-i țină partea. S-o face bine, că-i tânăr! De-al` dată să fie mai cuminte, ca să nu mai pățască de-aiestea! făcu ea pe dura, privindu-și frățiorii cu subînțeles, ca un profesor care spera că elevii își învățaseră lecția.

Se liniștiră ca prin farmec și, preț de câteva clipe, se lăsă o tăcere deplină.

- Măi muiere, noi n-om duce-o bine cu comuniștii ăștia! schimbă Niculaie subiectul, de frică să nu se ia din nou la harță cu nevasta.

- Da` ce-i baiu`? întrebă Ilona mirată.

- Nici n-or pus bine mâna pă putere, că vor să confișteaverile oamenilor, să-i lase în turu` gol! o lămuri el cătrănit.

- Poi și ce treabă avem noi? Suntem săraci lipiți, abia ne ducem traiu` de azi pe mâine, ce să ne ieie, zâlele? întrebă Ilona, nedumerită.

- Mă femeie, da` ușoară mai ești de minte! își pierdu Niculaie iar cumpătul. De hectarele de pădure primite de la tată-tu uitași? Dacă ni le-or lua comuniștii, ce-om face? Alea îs siguranța noastră păntru zâle negre! Eu, decât să le dau ceva, mai bine mor, să știi! își vărsă el năduful.

- Taci, mă omule, nu mai grăi de-aiestea, că spării pruncii! îl ocărî Ilona. Om vedea noi ce-om face, amu` du-te și mânâncă, doară oi fi flămând după atâta drum!

Niculaie se conformă, simțindu-se dintr-o dată sleit de puteri. Ciuguli ceva pe fugă, apoi merseră cu toții să se culce, mai devreme ca de obicei. Deși nu se văzuseră de vreo trei luni, evenimentele neplăcute din ultimele zile le cam tăiaseră cheful de vorbă.

A doua zi, abia se crăpă de ziuă, că se auziră bătăi zdravene în ușă:

- Niculaie, deschide, mă! Hai, că avem o vorbă cu tine! strigă o voce autoritară de bărbat.

Niculaie sări din pat ca ars, își trase repede nădragii pe el și deschise furios ușa, curios să vadă cine-i stricase odihna.

- Ah, tovarășu` Mitică, matale erai? întrebă el cam neliniștit, nu de alta, dar de câte ori acest funcționar al Primăriei apărea pe undeva, aducea cu el numai necazuri. Da` care-i baiu`, de mă sculași din somn `nainte de cântatu` cocoșilor?

„Tovarășu`“ nu așteptă să fie invitat, împinse ușa și intră, aducând cu el încă trei gealați, cu fețe ciudate și ochi iscoditori.

- Niculaie, am auzât că te lăudași pe la vecini că nu vrei să dai dărabu` tău de pădure la stat! Drept îi? Acu` îi dată lege, mă, statu` suntem noi, nu mai avem chiaburi! Să faci bine să te supui, că de nu, meri la pârnaie! Adusărăm cu noi niște hârtii, să le semnezi! spuse Mitică și dădu să pună un dosar pe masă.

- Ba n-oi semna nimic! se oțărî Niculaie mohorât. Eu nu-s chiabur, am șepte prunci, pădurea o țân păntru ei! Statu` ce mi-o dat mie? Nimic! I-oi vinde-o, dacă îmi plătește bine, da` pă dejaba nu!

- Da` cine te-o pus să-ți faci atâția plozi, te-am pus eu? Asta nu-i treaba noastră! Auzi, ce obrăznicie, să încerci să faci comerț cu tovarășii de la partid! Nu ți-i

rușine? Semnezi au ba? insistă Mitică, căruia îi sărise mustarul rău de tot.

Niculaie dădu ferm din cap, arătând că hotărârea lui e deja luată. Mitică făcu un semn discret însoțitorilor lui, care atâta așteptară: puseră mâna pe Niculaie și-l traseră cu putere spre ușă. Acesta se împotrivi vehement, iar gealaților nu le fu ușor să-l țină, căci aveau de-a face cu ditamai omul. Se luptară așa câteva secunde bune, până ce Niculaie reuși să scape din strânsoare și-l trânti pe unul dintre ei de perete. Omul, furios, scoase un pistol din buzunarul hainei și îl îndreptă spre el. Lui Niculaie atâta îi trebui, ca să se înfurie și mai tare:

- Te pui cu mine, mă hoțule? Grijania mamii voastre de bandiți! Nu vă mai satură Dumnezău! și sări ca un ghepard la atacator, să-i ia arma din mână.

- Niculaie, ogoaie-te, mă! Dă-o-ncolo de pădure, ducă-se pă pustii! strigă Ilona cât o ținu gura, încercând să-i despartă. Copiii începură să țipe și ei de-a valma. Era un vacarm îngrozitor, presărat din belșug cu înjurături din toate părțile. Deodată, se auzi o împușcătură. Pistolul se descărcă brusc în abdomenul lui Niculaie, străpungându-i ficatul. În secunda următoare, acesta căzu ca secerat, iar cămașa de pe el se îmbibă de sânge, un sânge negru și gros.

Ilona scoase un țipăt și se prăbuși pe podea, lângă soțul ei. Copiii începură să plângă în cor, iar Măriuca îl strângea de mână, rostind printre lacrimi:

- Tati, trezește-te, tati! Nu înțelegea ea prea bine ce se întâmpla, dar după reacția celor din jur, bănuia că era vorba despre ceva grav.

Tovarășu` Mitică și însoțitorii lui ieșiră val-vârtej pe ușă, făcându-se nevăzuți, înainte de a mai apuca cineva să le adreseze vreun cuvânt. Niculaie gemu încet, apoi

mișcă puțin degetele, semn că voia să spună ceva. Făcură cu toții liniște.

- Să ai grijă de prunci, că eu m-oi duce... la Tătuca! rosti el abia șoptit, cu o grimasă de durere pe chip, fixând-o cu privirea pe Ilona. Să nu semnezi nimic, orice ți-or zâce! Auzi? Nimic! Ionică... Doar atât mai apucă să spună, în timp ce îi mângâie cu privirea pe toți, apoi își dădu duhul, strângând-o pe Măriuca ușor de mână, ca de rămas-bun.

*

Crăciunul și Anul Nou trecură pe nesimțite, într-o liniște mormântală. Cu hainele și sufletele cernite, locatarii căsuței uitate printre troiene nu mai trebuiră să-și facă griji cum îi vor da lui Ionică vestea neagră despre moartea părintelui său. Se stinsese în spital, la o zi după tatăl lui, chiar de Crăciun, când împlinise zece ani, fiind prea slăbit să suporte tratamentul.

Ilona stătea împietrită la masă, înconjurată de cei șase copii rămași. Era tot ce mai avea și numai datorită lor nu înnebunise de durere. Credea că i se terminaseră necazurile, dar se înșelase. Peste câteva zile, avea să-i trimită pe băieți la o casă de copii din județul învecinat, la insistențele fratelui ei, care-i spusese că aceasta era singura soluție, ca să nu moară cu toții de foame. Fetele cele mari urmau să-și caute de lucru la oraș, să-i poată trimite bani, ca să o crească pe Măriuca.

Numai Dumnezeu știa ce le mai rezerva viitorul! Cu sufletul destrămat, familia de la poalele muntelui se ținea de mână, într-o rugăciune mută, ca un scut viu împotriva încercărilor ce aveau să vină...

Ultima toamnă

(inspirată dintr-un fapt real)

(Premiul al III-lea la Concursul „Labirinturi autumnale”,
Ediția a II-a, noiembrie 2015, Vrancea)

Iris nu iubise niciodată toamna în mod deosebit. Fiind născută vara, adora soarele și căldura. Cu toate acestea, nu o puteau lăsa indiferentă primele zile ale lui septembrie, cu adierea lor plăcută, ca o mângâiere, nici metamorfoza treptată a copacilor, ce se găteau parcă de o petrecere fastuoasă. Mai nou și luna octombrie era la fel de călduroasă și de blândă, încât nu prea puteai face vreo diferență între ele, lucru care o bucura, desigur.

Locuia la poalele unui deal și îi plăcea să admire, chiar și numai de la fereastră, când nu se putea altfel, pădurea de stejar atinsă de bagheta magică a naturii. „Câtă frumusețe, câtă măreție! În fiecare toamnă arată altfel, de parcă artistul care a pictat-o ar avea o imaginație fără limite!“, gândea ea visătoare. Așa și era! Copacii se întreceau parcă în frumusețe și strălucire, la un concurs al culorilor. Erau brodați în zeci de nuanțe, de la auriul cel mai deschis, înfrățit în splendoare cu lumina soarelui, până la maroniul roșcat al castanei și cel închis, al frunzelor trecute deja în neființă în lumea lor, a copacilor. Era o paletă minunată, care l-ar fi inspirat până și pe cel mai slab pregătit sau fără imaginație pictor.

Iris își închipuia cum ultimele păsări călătoare își pregătesc, fiecare la cuibușorul ei, valijoarele pentru lunga călătorie spre țările calde și se amuza, gândindu-se cât de mici și drăgălașe ar trebui să fie lucrușoarele lor, ca să încapă în aceste geamantane miniaturale. Deși nu mai era un copil, în mintea ei găsea încă loc pentru

povești, mai ales dacă acestea îl includeau pe Făt-Frumos, venind pe calul său alb, ca să o răpească și să o ducă, dacă nu la castelul fermecat, măcar la o vilă cu piscină, undeva...

Iris se mira singură de trăznăile care-i treceau prin cap, cu ochii pironiți pe fereastră, la copacii multicolori din zona verde.

- Fata noastră-i tot copil! îi întrerupse tatăl deodată șirul gândurilor, pe un ton glumeț, ușor ironic, așa cum făcea el de obicei, urmărind-o cum desena cu arătătorul copaci și frunze pe geamul de la cameră. Nu știu cum s-o facem să coboare cu picioarele pe pământ, din norii ăia ai ei! Tu ești de vină, că ai răsfățat-o prea mult! continuă el, oftând închipuit și întorcându-și privirea spre mama lui Iris, care tocmai își băgase capul pe ușă, întrebătoare.

Iris era singura lor fiică și o iubeau enorm, chiar dacă îi arătau acest lucru în mod diferit. Tatăl jucase rolul de „dur” de când era mică, fiind „paznicul” ei permanent, iar mama, de o blândețe ieșită din comun, încercase mereu să o protejeze, pe cât putuse, de greutățile vieții, să nu simtă sacrificiile făcute de amândoi ca să o crească. Relația lui Iris cu tatăl ei se îmbunătățise abia în ultimul timp, de când aceasta terminase liceul, iar tatăl constată, în sfârșit, că nu mai are motive să o țină din scurt, ca la armată. Ea fusese oricum o fată serioasă (serioasă în sensul de conștiincioasă, că în rest, era o trăznită și jumătate), un „șoarece de bibliotecă”, preferând să „rontăie” câte-o carte, în loc să-și piardă zilele sau nopțile prin baruri, cu golanii.

- Nu ieșiți la o plimbare, că uite ce vreme superbă e afară? spuse mama. Luați-vă și aparatul foto, poate faceți niște poze! Aș veni și eu, dar trebuie să termin zacusca! Ah... ce idee! sări ea. De ce nu mergeți la pădure, să căutați ghebe? După ploile de zilele trecute, s-or fi făcut

destule! Putem pune și la zacuscă, că doar voi o băgați la burdihane, nu eu!

- Mă-ta asta e tare deșteaptă, de-aia m-am însurat cu ea! spuse tatăl lui Iris, pe un ton de seriozitate forțată. Gata, îmbarcarea! Pregătește coșurile și ceva merinde, că tu ești aia rea de foame, nu eu! i se adresă el lui Iris.

De bucurie, aceasta începu să sară într-un picior, ca un copil. Ideea de a face o plimbare prin pădurea gătită de toamnă, cu sau fără scop, i se părea genială. Singură nu s-ar fi încumetat, prieteni nu prea avea, fiind cam rezervată de felul ei, mult prea rezervată, din păcate, așa că tatăl rămânea singura variantă plauzibilă. Perioada de acalmie pe care o parcurgeau ținea deja de câteva zile, adică incredibil de mult, lucru care o bucura și o mira, în același timp. O obosiseră „meciurile“ verbale dintre ei, interminabilele discuții în contradictoriu, de parcă întotdeauna trebuia să existe un învins și un învingător. Înarmați cu plase, cuțite, coșuri, mănuși („ca nu cumva să-și strice domnișoara Iris mânuțele gingașe”, nu uită să o persifleze tatăl) și de-ale gurii, cei doi ieșiră val-vârtej pe ușă.

- Vedeți să nu vă prindă noaptea în pădure! mai apucă să strige mama în urma lor.

- Nu, nu, alergăm repede, ca să nu ne prindă! replică tatăl, desigur ironic. Era stilul lui de a vorbi de când îl știa, iar pe Iris o agasa uneori acest lucru, părându-i-se un soi de mistocăreală deplasată. Culmea, astăzi nu mai simți că o deranjează atât de tare, din contră, râse. Tatăl se uită mirat la ea și zâmbi.

În timp ce coborau scările, Iris îl privi cu coada ochiului și simți un fior în stomac: era atât de palid și de slab! Doamne, cum de nu remarcase asta? Întotdeauna fusese mai suplu, de felul său, dar acum parcă se uscase pe picioare. Observase că nu mai mânca el ca de obicei,

că-și pierduse apetitul acela sănătos, care îi strângea instantaneu pe toți la masă, în jurul lui, dar o puse pe seama țigărilor. O undă de remușcare îi străpunse inima: locuiau în același apartament de atâția ani și nici măcar nu-l întrebase vreodată dacă-i e bine. Se simți brusc egoistă și nu îi plăcu acest lucru. Fusese prea ocupată cu ciondănelile lor cotidiene, ca să mai aibă timp și de alte gânduri în ce-l privea pe tatăl ei, în afară de acela că era, uneori, un tiran.

Merseră încet unul pe lângă altul, fără să-și vorbească, afundați în gânduri. Tăcerea devenise obositoare, iar Iris încercă să grăbească ritmul, ca să ajungă mai repede, dar, după numai câțiva pași, simți că tatăl ei începe să gâfâie și se opri.

- Ești bine? întrebă ea, ușor neliniștită. Vrei să ne întoarcem?

- Nu! replică el, scurt. Am obosit un pic, dar îmi trece. Ce să-i faci, vârsta! se scuză el, oarecum încurcat. Pe Iris nu o mulțumi deloc răspunsul lui. Nu era chiar atât de bătrân, din contră, la cei 50 de ani, era încă în floarea vârstei.

- Ar trebui să te lași de fumat! conchise ea cu jumătate de gură.

- Ar trebui!... răspunse el, pe un ton care nu lăsa niciun dubiu asupra faptului că nu o va face niciodată. Mai avusese câteva tentative de acest gen și renunțase definitiv la ideea de a mai încerca. Lui Iris i se părea „de o inconștiență crasă” atitudinea lui și nici măcar nu voia să ia în calcul faptul că, a renunța la țigări după patruzeci de ani de fumat, poate fi o aventură imposibilă. Ea nu avea vicii și îi considerase întotdeauna, pe toți cei care aveau vreunul, oameni slabi și influențabili. Ea se credea, desigur, puternică.

Mai merseră puțin, dar într-un rimt mai lent și în sfârșit ajunseră la intrarea în pădure. Iris privi extaziată. Era o splendoare! Felul în care soarele reflecta lumina printre copaci, covorul moale, mai moale decât cea mai fină catifea, în care se afundau când pășeau, perdeaua de frunze în cădere, mirosul de pământ reavăn, rezultat din ploaia ultimelor zile, cerul de un albastru covârșitor, care se ițea, ici și colo, printre crengi, toate acestea o făcură să scoată un „luhuuu” prelung, cât o ținură plămânii. Era o fată plină de viață, care se entuziasma de tot ce vedea. Simți brusc nevoia să îmbrățișeze un copac și să-l sărute. Îl mângâie apoi delicat cu degetele și începu să-i vorbească, pe un ton drăgăstos. După aceea, trase cu putere, de câteva ori, aerul proaspăt în piept, își scoase sandvișul și începu să rontăie cu poftă.

- Tu nu vrei? își îmbie tatăl.

- Ți-am zis eu că tu ești tot în mintea copiilor! spuse el pe un ton de alint, refuzând-o cu o mișcare scurtă din cap. Nici nu am ajuns bine și deja te-a luat foamea! Foarte bine, îndoapă-te, că dup-aia n-o să mai ai timp! Dacă săruți toți copacii din cale până dăm de ghebe, nu mai ajungem nici mâine acasă! zâmbi el, aprizându-și o țigară. Urmări îndelung, cu privirea, fumul strecurându-se printre copaci, dar îl înecă o tuse cu expectorație, care dură mai multe minute. Tot nu stinse țigara, desigur. Așteptă să se liniștească și continuă să pufăie.

- Dacă vrei să afli, am citit că și plantele simt iubirea! spuse Iris, tot mai neliniștită de accesul de tuse al tatălui. Atunci când le spui cuvinte frumoase, cresc mai repede și mai sănătoase. Or fi având și ele sufletul lor! concluzionă ea meditativ.

- Vezi că era să calci pe-o gheabă, cu gândul la buruienile tale! o atenționă tatăl. În timp ce vorbeau, deplasându-se încet pe frunzele umede, ajunseră în

dreptul unor tufișuri foarte dese, cu ramuri întortocheate și pline de spini. Pe lângă ele, dar mai ales la rădăcina lor, era o mulțime de ghebe, care de care mai fragede și mai pe vino-ncoa. Îți venea să le mănânci cu ochii. Iris se uită să vadă despre ce gheabă vorbise tatăl ei, dar acesta fu mai rapid și o așează triumfător în coș.

- Vai, ce frumoasă e! Dă-mi-o mie! se rugă ea, de parcă ar fi fost un trofeu de mare preț.

- Exclus! spuse tatăl, amuzat de cererea fiicei, ca și când nu toate ar fi mers în aceeași direcție, adică la ei acasă. Uite câte sunt, du-te și culege-ți singură! Hai să facem concurs, să vedem cine culege mai multe!

Aceasta se avântă înspre tufișurile cu pricina, încercând să înainteze, dar nicio șansă! Spinii o înșfăcau din toate părțile, ca niște arici uriași, sfâșiindu-i geaca și zgâriindu-i cizmele. Noroc că erau prea ponosite ca să-i pese, le folosea doar pentru mersul la pădure și nu i-ar fi părut prea rău după ele, dacă s-ar fi stricat și mai mult decât erau deja. Se înarmă cu un băț confecționat cu ajutorul cuțitului, dintr-o creangă mai groasă, căzută pe jos și se îndreptă spre tufișurile de spini. Pe care putu, le îndepărtă cu bățul sau le trase în jos, călcând peste ele, ca să-și croiască drum. Tatăl se mulțumi cu ghebele aflate în afara tufișurilor, dacă tot avea de unde alege, fiindcă era o adevărată explozie de ciuperci peste tot. Se așează ciuci, fiindu-i mai ușor așa, cel puțin nu-l mai îneca tusea și începu să-și umple coșul.

- Ai mare grijă, tuță („tuță” era prescurtarea de la „fătuță“, pe care tatăl i-o „administra” lui Iris încă de când era mică), să nu iei din alea bolunde! Uită-te bine să aibă inel sub pălărie, că altfel nu-s bune de mâncat! Pălăria trebuie să aibă puncte maronii deasupra, așa ca asta! și îi arătă lui Iris un exemplar de toată frumusețea, la care ea se uită cu jind. De fapt, ești fată deșteaptă, că semeni

cu tată-tu, nu-mi fac griji! o măguli el, flatându-se pe sine, în același timp.

Iris era mult prea concentrată la cules, ca să mai fie atentă să-i dea vreo replică tatălui ei. Nu voia să-i scape nici măcar una din drăgălașele exponate. Le smulgea cu delicatețe, ca să nu le rupă, apoi le tăia partea terminală a codiței și le așeza cu grijă în coș. Nu uita, desigur, să le sărute și să le mângâie cu dragoste pe căpșor. Tatăl o privea amuzat:

- Bine că nu le ceri și iertare! spuse el.

- Ba tocmai că le cer, dar în gând! îl contrazise Iris cu nonșalanță. Călugării budiști așa fac, atunci când culeg ceva din natură, ca să mănânce. Ei spun că, dacă îi cerem iertare, natura nu se supără și ne mai dăruiește hrană și în alte dăți, mai multă și mai bună.

- Să-mi arăți și mie cărțile alea ciudate pe care le citești, să le arunc! spuse tatăl, prefăcându-se șocat, deși ochii îi sclipeau cu interes. No ce facem, nu mergem acasă? întrebă el brusc, vădit epuizat. Hai să mai lăsăm ciuperci și la alții, care vin după noi!

Iris se uită mirată la el. Niciodată până atunci nu plecaseră dintr-un loc cu ciuperci sau cu orice altceva, până nu culeseseră tot ce se putea. Acum, abia dacă umpluse fiecare câte un coș și tatăl deja obosise. „Nu se poate să fi îmbătrânit atât într-un an“, gândi ea contrariată. „Trebuie să-l fac neapărat să meargă la un doctor!“

- Haide să mai stăm! îl rugă Iris. Îți prinde bine și ție aerul curat, că ești intoxicat de atâta fum! Dacă ai obosit, odihnește-te, culeg eu!

Tatăl cedă în fața argumentelor fiicei, așa că Iris își urmă aventura printre mărăcini, plină de zgârieturi și cu hainele făcute ferfeniță. Ea nu simțea însă nimic și continua să culeagă, de parcă ar fi fost dirijată de o

putere nevăzută. Seara își cobora încet mantia sa cenușie peste natura încremenită, iar liniștea se adânci și mai mult.

- Gata, tuță! o trezi tatăl la realitate. Hai să plecăm, că ne-apucă noaptea pe-aici și poate ne-atacă vreo haită de câini vagabonzi! De-acuma dă frigul și nu mai prea găsesc de mâncare, așa că pot deveni periculoși!

Argumentul acesta o convinse instantaneu pe Iris. Deși adora animalele, în general, nu îi surâdea deloc ideea să dea nas în nas cu niște dulăi flămânzi, oricât de simpatici ar fi fost. Aveau deja patru plase și două coșuri pline ochi cu ghebe și mai mult de atât oricum nu puteau căra. Se ridică în picioare și scoase un țipăt scurt. Își dădu seama că era înțepenită și abia își putu dezdoi șira spinării. După atâtea ore de stat aplecată, parcă era ruptă în două, o durea tot corpul, de ziceai că fusese izbită în plin de un microbuz.

- Lasă că-ți revii tu, doar ești tânără! o consolă tatăl în glumă și înhăță câte două plase în fiecare mână. Tu du coșurile, că-s mai ușoare! o îndemnă el. Iris îl văzu însă extenuat de povară, abia trăgându-și sufletul și tușind întruna din cauza efortului. Făcură multe pauze până acasă, îngrijorător de multe. Era evident că greutatea îl sleia de puteri. Iris începu să regrete că nu-l ascultase și că nu plecaseră spre casă atunci când aveau pline doar coșurile. Se gândi că probabil e răcit, de tușește atâta și îl îndemnă să meargă la doctor chiar a doua zi.

- Oi merge, ce să fac! zise el într-o doară. Da` și doctorii ăștia nu-s mai buni unul ca altul, mai bine-i să te ferești de ei!

Ajunseră, cu chiu, cu vai, în fața blocului. Tatăl se prăbuși pe banca de la intrare, cu ultimele puteri. Continuă să tușească din greu și să expectoreze masiv. Iris se sperie, neștiind ce să facă și o sună pe maică-sa,

rugând-o să coboare. Aceasta veni repede, îngrijorată și rămase lângă el, pe bancă, mai bine de o oră, până i se mai potoli tusea. Între timp, Iris făcu trei drumuri până sus, ducând mai întâi cele două coșuri, apoi câte două plase odată.

În sfârșit veniră și ei în casă. Tatăl nu vru nici acum să mănânce nimic, nici măcar apă nu bău. Cel puțin nu mai tușea. Se apucă, tacticos, să aleagă ghebele. Le controlă pe fiecare în parte, mai ales pe cele culese de Iris, să vadă dacă au inel. Le observă cu atenție pălărioarele și le selectă riguros. Operațiunea aceasta migăloasă dură până către dimineață. Apoi veni rândul mamei să pregătească oalele cele mai mari, ca să le opărească. Le spălă întâi în mai multe ape, apoi le puse la fiert. Iris ajuta și ea cu ce putea, fără să simtă oboseala. „Ce noroc că tata se pricepe la ciuperci“, gândi ea. Avusese colegi la școală care nici măcar nu văzuseră vreodată ghebe în realitate, așa că Iris se considera norocoasă cu un tată expert într-ale pădurii. „Dacă s-ar face odată bine, să mai mergem la cules, până nu se termină toamna!...“

După un an

Iris stătea cu privirea ațintită în gol, prin sticla fumurie a ferestrei. Primele zile de octombrie erau umede și mohorâte. Vremea se schimbase pe neașteptate. Nori groși, cu figuri înspăimântătoare, ca niște monștri plutitori, de o culoare nedefinită, se înghesuiau unul într-altul, pregătiți parcă să înghită tot cerul. Crengile copacilor, pieptănate de vânt, se izbeau unele de altele, cu un vaier prelung. Frunzele se zbenguiau în aer, ca niște balerine de ocazie, aterizând încet pe covorul

multicolor, mustind de ploaia ultimelor zile. În rest, totul era inert, desprins parcă dintr-un tablou tragic, ireal, care nu înceta să se picteze singur.

Cel puțin, așa percepea Iris noua toamnă. Începu să deseneze cu arătătorul pe geam, cum făcea deseori. Acum, însă, nu mai avea niciun farmec. Vocea tatălui ei nu mai avea cum să o trezească din visare, cu tonul ei ironic și totodată jucăuș. Îl condusese pe ultimul drum cu două luni în urmă. Murise de „boala aceea“, al cărei nume, mama lui Iris se temea să-l rostească. Nu mai prinse cele dintâi zile ale toamnei, care îi plăceau atât de mult.

Ohh!… Dacă ar fi știut din timp că anul trecut se bucura de ultima lui toamnă! Avea atâtea să-i spună, i-ar fi mărturisit cât de mult îl iubește și cât de rău îi pare că au pierdut timp prețios în dispute inutile, în loc să-și deschidă sufletul unul altuia! L-ar fi luat în brațe și l-ar fi alintat ca pe un copil, așa cum își dorise întotdeauna, dar nu o făcuse, de teamă să nu pară slabă! I-ar fi cerut iertare pentru tot, chiar și pentru vorbele nerostite încă! Dacă ar fi știut...

Acum știa măcar un lucru cu certitudine: că pentru ea, nicio toamnă nu va mai fi la fel. Oricât de frumos îi va zâmbi soarele pe cer, în inima ei nu va mai fi niciodată senin, niciodată... Odată cu plecarea definitivă a tatălui, îi murise și copilăria din suflet. Pentru ea începea o toamnă lungă și grea, o toamnă care nu avea nicio legătură cu vreun anotimp...

Aproape dragoste

(Premiul I la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”,
secțiunea „Proză scurtă”, Călărași)

Eliza păși grăbit, fără să privească în jur, numărând în gând dalele de pe trotuar și încercând să-și calmeze starea de surescitare. Căsnicia ratată, în care își investise patru ani din viață și suflet în exces, îi consumase toate resursele. Ura bărbații și nu mai vedea în ei decât niște animale egoiste (dacă egoismul ar fi putut fi, în mod normal, trăsătura vreunui animal!), subjugate de instinct.

Nu mai avea nervi să intenteze divorțul, dar avusese, cel puțin, curajul să plece de la soțul ei, de o bună bucată de vreme, mutându-se la părinți. Nu era, deocamdată, aptă să-și găsească un serviciu, fiind prea ocupată să-și adune rămășițele de gânduri și să-și lingă „rănile”, deși era sigură că i-ar fi prins bine să aibă ceva de făcut. Fiindcă nu avea chef să vadă pe nimeni și devenise cam sălbatică, vechii prieteni o ocoleau sau, în cel mai bun caz, o priveau ciudat. Puțin îi păsa, însă. Pentru ea, momentan, lumea avea o culoare gri apăsătoare și nu întrevedea nimic care să-i schimbe această viziune sau măcar să-i mai îndulcească nuanța.

Unde ajunsese cu numărătoarea? Off! Pierduse de mult șirul… Deodată, un click, undeva în creier, o aduse cu picioarele pe pământ.

„Știu ce fac!“ își spuse ea hotărâtă, în timp ce continua să meargă, fără să-și ridice ochii din asfalt. “Mă apuc de zugrăvit bucătăria!” Arăta groaznic, de când le explodase o sticlă de must, în toamnă, și le pătase toți pereții, inclusiv tavanul! „Poate că, după curățenia din afară, vine

și cea dinăuntru!” Cel puțin, așa citise ea, mai de mult, într-o carte și îi plăcu, astfel că ținu minte și se agăță subit, în gând, de acest firișor gingaș de speranță.

Ajunsă acasă, își declară intenția părinților ei, care, bucuroși că o vedeau, în sfârșit, interesată și de altceva, decât să lâncezească toată ziua în pat, cu ochii în tavan, fură întru totul de acord.

Zis și făcut! Eliza puse mâna pe telefon și-l sună pe unchiul Ghiță. Acesta, instalator de profesie, avea o mulțime de cunoștințe și de amici cu diverse meserii.

- Știu eu un băiat harnic și serios, care nu lucrează așa scump! spuse el. Nu-i angajat ca zugrav, da` se pricepe la toate și, în timpul liber, mai face și el un ban! L-a părăsit nevasta mai de mult și l-a lăsat cu un copil pe cap, săracul, l-a crescut singur, de când era mic!”

„Oare de ce numai bărbații sunt „săraci” și „oropsiți”, atunci când trebuie să-și crească singuri odraslele, iar de bietele femei nu-i e milă nimănui, că doar mai des sunt părăsite femeile de bărbați, decât invers?”, gândi Eliza cu ciudă, dar se abținu.

Unchiul Ghiță o asigură că va vorbi cât mai repede cu „băiatul”, iar Elizei nu-i rămase decât să spere că acest lucru se va întâmpla curând. Trecură însă mai bine de două săptămâni, fără nicio veste. Pe când își pierduse aproape orice speranță, într-o marți, sună la ușă.

- Așteptați pe cineva? își întrebă ea nedumerită părinții, știind că, de obicei, nu venea nimeni la ei neanunțat. Aceștia dădură din cap, la fel de nedumeriți ca și ea.

Eliza deschise șovăielnic ușa și rămase în prag, încremenită de uimire. În fața ei stătea un tânăr chipeș, înalt, cu părul șaten, ondulat și foarte des, și cu trăsături fine, parcă puțin prea feminine pentru un bărbat. Era îmbrăcat sport, foarte curat și mirosea a parfum fin.

- Marius? întrebă ea cu neîncredere, după ce-și mai reveni din surpriză. Ce cauți aici?

- Eliza? întrebă bărbatul, cel puțin la fel de uimit ca și ea.

- Voi vă cunoașteți? interveni unchiul Ghiță, din spatele lui, întregind tabloul „mirărilor” din acea zi.

- Ăăă... oarecum!... se bâlbâi Eliza, nehotărâtă.

- Da, oarecum!... o aprobă Marius, zâmbind.

- Ia împărtășiți-ne și nouă de unde vă cunoașteți, dacă nu suntem prea indiscreți! insistă unchiul Ghiță pe un ton ironic și provocator, făcându-le cu ochiul.

- Din copilărie! rostiră Eliza și Marius în cor, ca la grădiniță.

- Ahaa, așa îi zice acuma! nu se lăsă unchiul. Atunci de ce ai roșit la față ca o sfeclă, întrebă el amuzat, privind spre Eliza, de parcă ar fi furat cioara vopsită de pe gard și făcând-o să se simtă și mai penibil, decât se simțea deja. Nu era deloc delicat sau discret unchiul ăsta, dar probabil că aceasta făcea parte din farmecul lui!

Mama, văzând încurcătura fiicei, încercă să le abată tuturor atenția spre altceva:

- Poftiți în casă, domnule Marius! îl invită ea ceremonios.

- Marius, vă rog, ajunge atât! spuse el, ușor jenat. Ce mai faci, Eliza, nu te-am văzut de un car de ani? o întrebă, după ce spiritele se mai liniștiră.

- Eu... cu viața! bâigui ea, luată prin surprindere. Nu-i mai pusese nimeni, de mult timp, această întrebare, nici măcar ea însăși, așa că nu avea un răspuns pregătit.

- E despărțită! interveni unchiul Ghiță, cu aplomb.

Eliza păli brusc, coborând privirea pe gresia din bucătărie. Ce bine ar fi fost să existe o vrajă, care să o facă dintr-o dată nevăzută, măcar pentru câteva minute!

Dar nu exista, așa că trebui să țină piept, din nou, tuturor privirilor indiscrete îndreptate spre ea.

- Oh, îmi pare rău! spuse Marius, pe un ton compătimitor.

- E ok! ripostă ea tăios. Se săturase să tot fie privită cu milă, de parcă ar fi fost ciumată. Se întâmplă și la case mai mari! continuă cu un ton care încerca să pară indiferent, deși durerea o măcina pe dinăuntru, ca un vierme.

- Te înțeleg! Am trecut și eu prin asta! rosti el îngăduitor.

- Și totuși, de unde vă cunoașteți? reveni unchiul Ghiță cu întrebarea fatidică, părând să-l roadă curiozitatea, mai mult decât pe oricine altcineva.

Așa aflară cu toții, până la urmă, că într-adevăr se cunoșteau din copilărie, mai precis din vacanța de vară, când Eliza terminase clasa a șasea, iar el urma să înceapă, în toamnă, primul an de liceu. Marius locuia pe aceeași stradă cu bunicii ei. Se cunoscuseră într-o zi, când se dădea cu bicicleta și, trecând prin dreptul porții lui, îl văzu în curte. Intrară în vorbă și se născu între ei o simpatie din prima clipă. Mai mult decât atât, Eliza se îndrăgosti pe loc de băiatul atletic și binecrescut, o dragoste înflăcărată și platonică, așa cum se întâmplă, deseori, la o vârstă atât de fragedă. Nu-i mărturisise, însă, niciodată, acest lucru, fiind prea timidă să arate ce simte, iar el, pe atunci, prea serios.

Desigur că păstră toate aceste amănunte “picante” pentru ea, fiind decisă să le ducă cu sine în mormânt, atunci când va veni momentul. Deși nu se mai întâlniseră, după terminarea vacanței, decât de vreo câteva ori, iubirea pentru Marius îi rămase adânc săpată în suflet mai mulți ani, până când termină și ea liceul. Nu

credea că, după atâta vreme, se vor revedea, și încă în asemenea împrejurări, chiar la propriul domiciliu.

Marius, tot timpul cât vorbise Eliza, o privise cu simpatie și interes, fără măcar să bănuiască sentimentele adânci pe care aceasta le nutrise cândva pentru el. Ca să scape de stânjeneala ce o cuprinse, cu toate privirile ațintite asupra ei, Eliza schimbă brusc subiectul:

- Uite ce avem de făcut! spuse ferm, arătând cu mâna spre pereții stropiți de must. Fusese deja mult prea amabilă cu un „exponent“ masculin, lucru nepermis, după noua sa teorie de viață, de la care nu voia să se mai abată cu niciun chip.

Marius se ridică, urmărind cu privirea mâna Elizei. Era cu un cap și jumătate mai înalt decât ea, musculos și bine făcut, „un specimen de toată frumusețea”, cum ar fi zis verișoara ei, Adina, cu care își petrecuse adesea, în copilărie, vacanțele la bunici, comentând împreună despre „cât de mortal” arăta Marius, „băiatul cu bicicleta”, de pe aceeași stradă.

În cursul explicațiilor detaliate despre problema „spinoasă” a pereților și tavanului, ochii li se intersectară de câteva ori, iar Eliza se simți stingherită, de parcă vechea iubire i-ar fi fost, brusc, deconspirată. Știa însă că acest lucru era imposibil și îi era ciudă pe ea că se fâstâcește, ca o fecioară la prima întâlnire. Hotărâse deja că „toți bărbații sunt niște nemernici“ și nu avea de gând să lase o „fostă iubire” din copilărie să-i strice planurile.

- Dacă nu vă deranjez, pot să încep de vineri, când am liber! rupse Marius tăcerea. În două zile termin, nu e mare lucru!

Se tocmiră asupra prețului, apoi, după ce-și bău cafeaua, se ridică să plece, scuzându-se că are de lucru în altă parte.

- Păcat de el, băiat fain, da` n-a avut noroc în căsnicie! comentă unchiul Ghiță, după ce Marius ieși pe ușă. Cică a prins-o pe nevastă-sa cu unu` din vecini!

- Da, și el n-o fi călcat niciodată strâmb! spuse Eliza ironic. Numai o femeie proastă pleacă de la un bărbat bun!

- Păi nici deșteaptă nu poți să spui c-a fost! o contrazise unchiul. El are casă moștenită de la bunică-sa, și-a renovat-o singur, a făcut-o bibelou, și-a luat mașină, e harnic, știe să facă bani! Ea... a venit cu mâna-n... buzunar și tot ea cu gura mare! Ba a mai și iubit-o, ca un prost! Femeile!... conchise el ironic.

Eliza se pregăti să dea drumul unei șarje usturătoare despre bărbați, garnisită cu suficiente exemple în viață, cunoscute personal, dar unchiul Ghiță, simțind probabil acest lucru, se ridică să plece. Dezamăgită, nepoata trebui să-și pună lacăt la gură și să lase necruțătoarea teorie pentru altă dată.

Zilele trecură repede, iar Marius apăru vineri dimineața la ușă, echipat cu tot ce era necesar, ca să înceapă lucrul. Eliza îl invită, cu sfială, înăuntru. Era singură acasă, mama ei avea programare la dentist, la un medic care venea din alt oraș doar vinerea și sâmbăta, iar tatăl, ca de obicei, la chibiți.

- Doamne, încă nu-mi vine să cred că am dat tocmai peste tine! rupse Marius tăcerea. Apropo, tot micuță ai rămas! o alintă el.

- Da, n-a prea plouat pe strada mea! se strădui ea să glumească, deși încă mai simțea o piatră pe suflet, după despărțirea de soț. Nici mie nu-mi vine să cred că ne revedem! Nu ne-am întâlnit de... douăzeci de ani! Ce repede trece timpul! Am auzit că ai deja un băiat mare!

- Măricel, e în clasa a șaptea, dar precis ai auzit mai mult de-atât! Unchiul tău nu e cel mai discret om pe care-l cunosc! zâmbi el.

- Așa e! îi ținu isonul Eliza. Discreția nu e punctul lui forte, dar nu e rău intenționat! Ăsta e, pur și simplu, felul lui, de când îl știu! Bine, te las să lucrezi, că imediat vin ai mei și mă ceartă că te-am ținut din treabă!

Marius se puse pe lucru. Se schimbă întâi de haine, apoi se apucă de răzuit pereții. După ce termină, începu să dea cu glet. Eliza știa deja toate aceste operațiuni, fiindcă i le explicase în amănunt. Din când în când, mergea la el, să vadă dacă nu are nevoie de ceva sau dacă nu voia să facă pauză. Făcu, într-adevăr, mult mai multe pauze, decât ar fi fost necesare, ca să stea de vorbă. În bucătărie, după ce adunaseră lucrurile, spațiul rămăsese foarte mic, de aceea fură nevoiți, de câteva ori, să se lipească unul de celălalt, ca să poată trece. De fiecare dată, Marius o privea lung și ofta. Ea se înroșea, prefăcându-se că nu observă.

Seara veni pe nesimțite, iar el trebui să plece. Urma să vină din nou, a doua zi, ca să dea cu lavabil. Abia atunci ajunseră acasă și părinții ei.

- Gata treaba, gata? întrebă tatăl, curios.

- Încă nu, dar nu mai e mult! răspunse Marius, luându-și rămas bun. Poate mâine seară vii la un suc! mai spuse el, cu ochii țintă la Eliza, în timp ce ieșea pe ușă.

- Păi... să vedem! Mai e până mâine! se poticni ea, luată prin surprindere.

- Fain băiat! îl etichetă tatăl, după ce Marius plecă. Ca bradul! Norocoasă femeia care dă peste el!

- Cu mașina sau cu ce? îi dădu Eliza replica ironic, înciudată de apropourile care i se tot făceau, din toate părțile.

Morocănoasă, se închise imediat în camera ei, trântind ușa. Nu avea niciun chef de speculații pe tema bărbaților, oricât de reușit ar fi fost „exponentul” în cauză! O să refuze invitația la suc a doua zi, cu siguranță! Avea, și așa, destule necazuri, ca să se mai complice cu o nouă întâlnire! Deși... poate că nu i-ar prinde tocmai rău puțină relaxare! Ar mai uita de pustiul din suflet...

Dimineața devreme, Marius își făcu din nou apariția, ca să-și continue treaba. Era îmbrăcat diferit față de ziua precedentă, dar la fel de curat și îngrijit. Eliza simți o ușoară emoție în stomac când îl văzu, dar încercă, pe cât posibil, să nu se dea de gol. Își povestiră multe în pauza de cafea, apoi la prânz, când îl chemă la masă și seara, după ce termină cu zugrăvitul, înainte să plece. Eliza simți, încet-încet, o apropiere între ei și începu să se sperie. Nu știa ce să facă sau cum să iasă din situație, ca să nu fie din nou rănită.

- Mi-ai promis că ieșim azi la un suc sau la o pizza sau... la ce vrei tu! o smulse Marius din gânduri.

- Păi... dacă ți-am promis, atunci trebuie să mă țin de cuvânt, nu? rosti ea fără să clipească, deși cu o secundă înainte avusese intenția să spună cu totul altceva.

- Ok! Vin să te iau cu mașina, după ce fac un duș? întrebă el, cu un zâmbet luminos pe față.

- Nu, lasă că ne întâlnim în oraș, mai fac și eu mișcare! răspunse ea, cu gândul, mai degrabă, să nu o vadă vecinii împreună cu un bărbat, altul decât soțul ei. Nu știa încă nimeni că plecase de la acesta definitiv și nu voia să dea, de pe acum, apă la moară „gurilor rele”.

Își fixară întâlnirea la intrarea în parc. Eliza își dori, după mult timp, să se simtă atrăgătoare. Își luă niște blugi trei sferturi și o bluză care se mula provocator pe formele-i voluptoase. Marius o aștepta deja acolo, cu un buchet de flori.

- Păi dacă e întâlnire, măcar să fie una completă! glumi el, sorbind-o din ochi. O luă apoi pe după umeri și vru să o sărute pe obraz, dar Eliza, neștiind ce se întâmplă, făcu o mișcare bruscă, așa că sărutul îi veni direct pe buze. Amândoi tresăriră și se priviră surprinși, apoi începură să râdă. Se miră cât de relaxată se simțea în prezența lui și acest lucru o bucură.

Era prea frumos afară ca să stea țintuiți la o terasă, așa că porniră în plimbare. Parcul era tixit de lume. În filigorie cânta o formație de muzică ușoară, ca în fiecare vară, la sfârșit de săptămână. Se strecurară printre privitori și se retraseră sub un copac. Marius o invită la dans. Eliza, cu toată sfiala ei, fu încântată de idee, mai ales că întunericul îi proteja de ochi iscoditori, în colțul în care se ascunseseră. Cânta „Time of my life“, o melodie care înnebunise generația lor în anii de liceu. Se lăsă moale în brațele lui, ca o meduză în apa mării. Acesta o lipi și mai strâns de el, cu brațele lui mari și vânjoase. Timpul părea că stă pe loc și, în același timp, că aleargă ca un nebun.

Rămaseră printre ultimii care părăsiră parcul. Marius, profitând de neatenția ei, îi fură, pe fugă, vreo două săruturi. Eliza nu se împotrivi, deși era neliniștită de repeziciunea cu care avansau lucrurile.

- Ce faci mâine, nu vii pe Cetate? o întrebă el, la despărțire. Dealul Cetății, care străjuia orașul de secole, era un punct turistic important și, în același timp, un refugiu preferat de mulți îndrăgostiți.

- Nu e rea ideea! răspunse Eliza bucuroasă. Chiar nu am mai fost de mult și-mi era dor! Putem pleca de dimineață, ca să nu fie prea cald!

Se despărțiră cu un nou sărut, de data aceasta mai profund, astfel încât Eliza îi simți gustul mentolat de la pasta de dinți. Căldura din stomac și fiorul de pe șira

spinării o făcură să uite complet de noua „filozofie“ de viață, pe care și-o propusese.

În dimineața următoare, pe o vreme superbă, își începură mica lor aventură, cu un entuziasm de zile mari. Norii de pe fruntea Elizei se risipeau treptat, abia dacă își mai amintea ce oropsită se simțise până nu de mult. Începură să urce, ținându-se de mână, dealul Cetății. Își povestiră câte în lună și în soare, de parcă erau de când lumea împreună. Nu se mai simțise niciodată atât de familiară cu un bărbat pe care îl văzuse de numai câteva ori în viață.

După ce parcurseră cam jumătate din drum, se opriră într-o poieniță. Marius o prinse de după umeri și o trase spre el. O mână îi alunecă ușor de-a lungul spatelui, spre fese, iar cu cealaltă îi mângâie tandru părul de pe ceafă. Se priviră în ochi câteva secunde, fără niciun cuvânt, apoi se sărutară flămânzi, uitând de sine, într-o plutire ireală. Elizei îi bătea inima cu putere. Rațiunea îi spunea să se oprească. Totul se întâmpla mult prea repede, iar ea era acum prea labilă, ca să discearnă între ce ar trebui sau nu să facă. Era însă imposibil să reziste brațelor calde ale lui Marius, care o înlănțuiau ca niște tentacule de mătase, învingându-i orice rezistență.

- Mergem la mine? întrebă el șoptit.

- Da! se auzi spunând Eliza, iar vocea îi tremura.

Se întoarseră din drum, renunțând la panorama care se promitea superbă. Merseră tăcuți și grăbiți, de parcă îi alerga cineva din urmă. Marius o ținea strâns lângă el, iar ea îl cuprinse de talie. Casa lui era în apropierea parcului, așa că ajunseră repede. Eliza rămase uimită cât de curat era înăuntru, știind că locuia doar cu fiul său. Acesta era plecat în vacanță la bunici. O pisică neagră ca tuciul o întâmpină în prag, frecându-și capul de sandalele ei.

Marius vru să pună masa, dar Eliza era prea emoționată, ca să poată înghiți ceva. Nu știa ce să facă sau ce o să urmeze, așa că se așeză tăcută pe un fotoliu, încercând să-și țină în frâu gândurile, care se îngrămădeau de-a valma în mintea ei.

- De ce ești așa cuminte, că nu te-a pedepsit nimeni? glumi Marius. Hai să-ți pun niște muzică, mi-am selectat-o ieri de pe internet, să vezi dacă-ți place!

Atmosfera începu să se mai destindă. Invitată la dans pe cele mai romantice acorduri auzite vreodată, Elizei îi fu imposibil să refuze. Captivă în îmbrățișarea languroasă, ca într-o vrajă, nici nu-și dădu seama când ajunseră în dormitor. Făcură dragoste cu pasiune, încet, cu timpul de mână, învăluiți de flăcările dinăuntru, de parcă povestea lor de iubire, începută în copilărie, nu avea să se sfârșească niciodată.

Se întâlniră în fiecare zi, mai bine de o lună, timp în care Eliza trăi cele mai frumoase momente din viața ei. Nu îi venea să creadă că poate fi atât de fericită. În orele când nu erau împreună, Marius o suna de la serviciu, din oraș, din piață, de oriunde se afla, doar să o audă. Vorbeau vrute și nevrute, ca să le treacă dorul. Se potriveau la idei, la gusturi, la tot. Simțea că vede lumea prin ochii lui și nu înceta să se mire că așa ceva putea să existe.

Într-o zi, însă, Marius nu mai sună. Nedumerită, Eliza încercă să îl sune ea, dar îi răspunse robotul. Toată ziua se perpeli, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Nu era obișnuită să nu îi audă glasul, încă de la primele ore ale dimineții. Dădu de el abia spre seară, după ce insistă mult timp la telefon.

- Eliza, iartă-mă, nu am putut să te sun!... începu el, cu o voce stearsă. Îmi era... îmi este rușine!... Știi, nu ți-am spus, după divorțul de soția mea, am avut o prietenă,

Corina! Era căsătorită, dar relația ei nu mergea deloc bine! M-am îndrăgostit de ea. Mi-a promis că-și părăsește soțul și se mărită cu mine! Am fost șase ani împreună. Acum câteva luni, m-am despărțit de ea, fiindcă am văzut că mă tot duce cu vorba și nu mai are de gând să divorțeze. Ne vedeam, și așa, din ce în ce mai rar. Astăzi m-a sunat, ca să mă roage să-i mai dau o șansă. Nu am putut să o refuz, după atâta timp... Dacă nu ar fi fost ea, noi doi... sigur am fi... Știi... Ești tot ce am visat și...

Eliza închise mecanic telefonul, cu ochii în gol. Simți că îi fuge pământul de sub picioare. Nici dacă ar fi tăiat-o în carne vie, nu ar fi durut-o mai tare. Castelul de nisip, pe care și-l construise de o lună încoace, se surpă într-o secundă. Se simțea folosită, dezgustată și de o mie de ori mai dezamăgită, decât fusese înainte. Își dorea să se deschidă pământul și să o înghită pentru totdeauna, dar probabil că șirul suferințelor nu se terminase încă, fiindcă acest lucru nu se întâmplă...

*

După vreo patru luni, pe când își luase orice speranță de a mai auzi vreodată de el, sună telefonul. Era Marius. Elizei îi fu frică să răspundă. Abia își redobândise, cât de cât, liniștea. O făcu totuși, după ce acesta insistă de mai multe ori.

- Eliza, am fost un prost! rosti el, cu glasul întretăiat de emoție. N-a ținut cu Corina, ne-am certat din nou! Gata! Nu mai vreau să aud de ea! Știi... dacă vrei să continuăm de unde am rămas... eu sunt dispus... Dacă ai putea să ștergi totul cu buretele și să o luăm de la capăt... te rog!... Eliza!...

Vizitatorul misterios

Proaspăt angajată ca reporter la unul dintre cele mai importante ziare din județ, Ioana era în culmea fericirii. Visul ei de a scrie devenea realitate! Se ocupa chiar de domeniul ei favorit, ezoteric, iar primele sale articole avuseseră deja succes. Oamenii o sunau zilnic, cerându-i diverse informații despre cei intervievați de ea: călugărițe deschizând Psaltirea, maeștri cititori în stele, ghicitori în cafea, în tarot sau în liniile palmei și tot soiul de ciudați, aflați în mare vogă la acel moment.

Era extrem de mulțumită de vâlva creată în jurul ei și de-abia aștepta următoarea „mutare": găsirea unui subiect care să o facă, dacă nu celebră peste noapte, „măcar" foarte cunoscută. Văzuse prea multe filme, pesemne, și chiar dacă era la o vârstă destul de matură, nu înceta să viseze, cu ochii larg deschiși, la cai verzi pe pereți sau la alte minuni, pe care le citise în miile de cărți ce-i trecuseră prin mâini, în cei douăzeci și cinci de ani de când văzuse lumina zilei.

Într-una din zile, aflându-se într-o pană de inspirație, stătea cu televizorul deschis, uitându-se în gol la ecran și gândindu-se despre ce naiba va scrie în următorul său articol. Redactorul-șef îi propusese cu „dărnicie" să umple, peste câteva zile, cele două pagini din mijloc ale ziarului, fără să-i dea o sugestie, cât de mică, iar ea încă habar nu avea cum o va face. Termenul-limită se apropia cu repeziciune și în minte nu-i venea niciun plan de bătaie.

Deodată, atenția Ioanei fu atrasă de un reporter ce lua un interviu unui oarecare „guru" din zonă, tocmai când acesta susținea că este chiar „fratele lui Isus", venit pe pământ să salveze oamenii de păcat. Afirmația căzu ca

un trăsnet în mintea Ioanei. Deși nu era prea religioasă, își însușise de mică principiile creștine și cunoștea, cât de cât, Biblia, iar ceea ce auzea era în totală contradicție cu Cartea Sfântă. Ciuli urechile și ascultă mai departe. Restul interviului o șocă și mai mult, astfel încât, la sfârșit, se gândi: „Oare tipul ăsta e dus cu pluta? Cum de s-o fi dând așa ceva pe post? Mi se face părul măciucă numai când mă gândesc! Nu mai știu unii ce să facă pentru audiență!”.

În timp ce se străduia să digere cele auzite și să găsească răspunsuri la întrebări, „piticul cel rău al curiozității” începu să o împungă în coaste: „Ce s-ar întâmpla dacă m-aș duce într-o zi și i-aș lua un interviu pentru ziar? Cred că ar fi bomba secolului!”, jubilă ea, râzând în barbă. Din informațiile date de reporter, deduse că peștera unde noul guru putea fi găsit, împreună cu discipolii săi, se afla la cel mult patruzeci de kilometri de orașul în care locuia, într-un loc foarte pitoresc, situat parcă la marginea lumii, pe care de mult își dorise să-l viziteze. Acum avea încă un motiv în plus să o facă.

Zilele trecură fulgerător, iar Ioana, înarmată cu pix și caiet, dar mai ales cu un entuziasm de zile mari, porni împreună cu Mihai, unul din fotografii angajați ai ziarului, cu mașina acestuia, spre satul cu pricina.

- Vezi că trebuie să oprim pe strada Magnoliei! îi spuse Ioana. Vreau să-l luăm cu noi pe un amic de-al meu! Când a aflat unde vreau să merg, mi-a zis că sunt într-o ureche și că mă bag singură în gura lupului. Cică trebuie să vină și el neapărat, ca să mă protejeze! Îl cunoaște pe „marele guru“ de la niște cursuri ezoterice urmate împreună la București și spune că e cam periculos, c-o să-mi ia și pantalonii de pe mine, fără să-mi dau seama, dacă nu mă duc însoțită. Tu ce crezi? zâmbi ea ironic.

- Eu nu cred în prostii din astea! spuse Mihai cu fermitate. Noi suntem creștini din tată în fiu, așa că Dumnezeu ne apără de cel rău!

Tocmai pe când Ioana se întreba: “Oare eu nu sunt tot creștină, pe mine de ce nu m-ar apăra?”, condamnând în minte bariera subînțeleasă a lui Mihai între el și restul lumii, mașina opri. Ajunseră la colțul străzii unde Raul, prietenul despre care Ioana îi vorbise lui Mihai, aștepta cu nerăbdare. Acesta sări instantaneu cu gura pe ea:

- Credeam că ați plecat fără mine! Ai noroc că sunt liber și pot să te însoțesc! se agită el.

Raul era un tip mai mare cu vreo douăzeci de ani decât Ioana, dar cu un comportament destul de imatur pentru vârsta lui, glumind adesea în momente total nepotrivite sau mai ales atunci. Seriozitatea lui i se păru ciudată și o distră în același timp, mai ales că ea lua totul ca pe o aventură multașteptată sau ca pe o joacă de copil ținut prea mult timp în casă.

Drumul până la satul cu pricina decurse cel puțin bizar. Deși Mihai cunoștea foarte bine direcția, se învârti în cerc, abătându-se de la ea pe o altă stradă, paralelă, înainte de ieșirea din oraș. Făcu acest lucru de vreo trei ori la rând, până ce Ioana își pierdu răbdarea:

- Te mai joci mult? se răsti ea. Vrei să ajungem acolo la miezul nopții? Vezi că mâine e duminică, iar luni dimineață trebuie să predau articolul, că altfel mă jupoaie șeful!

Mihai se uită la ea cu o privire tâmpă, de parcă nu despre el era vorba și spuse contrariat:

- Nu știu ce-i cu mine, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva!

Ioana își descreți fruntea, crezând că glumește, ca să o sperie, dar ochii lui serioși, ațintiți asupra ei, îi mai tăiară din elan. În sfârșit ieșiră pe Șoseaua Națională,

când, de nicăieri, apăru un câine mare și negru, care le tăie calea. Mihai frână brusc, mai-mai să se răstoarne. Amuțiră cu toții câteva secunde, uitându-se fix unii la alții.

- Ăsta-i semn! spuse Ioana cu un zâmbet forțat, încercând să destindă atmosfera, dar nimeni nu râse. O stare ciudată se abătu peste ei, astfel că își continuară drumul în liniște.

Ajunseră în satul cu pricina abia pe la amiază. La marginea acestuia, lângă peșteră, era o mare de oameni, femei și bărbați, într-un vacarm obositor. Câteva corturi improvizate păreau gata să se prăbușească, iar o grămadă de boccele și alte bagaje erau împrăștiate peste tot. Se apropiară cu pași nesiguri, căutând din priviri pe cineva care să îi îndrume la Maestru. Nu trecu mult și se apropie de ei un domn cu plete și barbă lungă, grizonată, învești mântat în straie de un alb îndoielnic, pe fața căruia sclipeau ochii, de un albastru ireal.

- Îl căutați pe Învățător? Eu sunt Ioan, unul dintre discipolii săi!

- Da! răspunse Ioana, fascinată de ciudata apariție. Îi spuse apoi că este reporter și că dorește să-i ia un interviu Maestrului, pentru un articol. Ca să-i capteze și mai mult atenția, sublinie că articolul va apărea într-unul din cele mai cunoscute ziare din țară. Ioan nu păru deloc impresionat, din contră:

- Maestrul nu mai vrea să dea interviuri, indiferent cui! spuse el sobru. Presa l-a dezamăgit prea mult, i-a răstălmăcit cuvintele și l-a făcut să pară altcineva, decât este. Vă răspund eu la întrebări, dacă vreți! Îl cunosc foarte bine, sunt lângă el de la început, lui îi datorez totul! M-a vindecat de cancer la stomac, atunci când medicii nu-mi mai dădeau nicio speranță! Numai un om cu puterea lui Dumnezeu poate face așa ceva! Și pe alții i-a vindecat, pe mulți, de aceea îl caută atâta lume! Câțiva

dintre noi i-am devenit discipoli. Ne-am părăsit casa și familiile, ca să-l urmăm.

Ioana asculta înmărmurită. Omul era pătruns de ce spunea, fără urmă de îndoială. Ea însă era amuzată de naivitatea lui, gândindu-se cum se poate lăsa un om în toată firea prostit în asemenea hal: „Se pare că Maestrul i-a spălat ăstuia definitiv creierul! Cancerul nu se vindecă nici măcar cu medicamente, darmite cu leacuri băbești și alte..."

N-apucă să-și ducă ideea la capăt, că Ioan continuă să povestească:

- În peșteră au voie să intre numai bărbații! Femeile nu rezistă, mor din cauza vibrațiilor prea puternice, de la meditațiile noastre zilnice! spuse el.

Ioanei urmau să-i ajungă la ureche, peste câteva zile, niște zvonuri despre o femeie care murise în grotă, însă „gurile rele" spuneau că acest lucru se întâmplase din cauză că își întrerupsese, la sfatul Maestrului, tratamentul pentru bolile cronice de care suferea și nicidecum din cauza vibrațiilor dintre pereții peșterii. Se pare că, ulterior, peștera a fost închisă pentru un timp, iar Învățătorul anchetat de poliție, dar negăsindu-se suficiente probe, acesta a fost eliberat și s-a întors în satul care îl adoptase.

- Sătenii sunt foarte prietenoși cu noi! continuă Ioan. Ne aduc mâncare, haine și alte lucruri trebuincioase. Când sunt bolnavi, îi cer ajutorul Învățătorului, iar el îi vindecă. Este un om foarte credincios, altfel nu ar putea face astfel de lucruri!

Din ce în ce mai uimită, Ioana nota cu interes toate informațiile, pe care discipolul i le furniza din belșug. „O să iasă un articol beton", gândi ea bucuroasă, „chiar dacă ciudații ăștia bat câmpii în neștire! Ori sunt toți într-o doagă, ori le-a făcut Maestrul farmece! Din două, una!".

În timp ce se gândea înspre ce variantă să încline, Ioana observă un alt discipol venind înspre ei. Era un bărbat înalt și impunător. Își dădu seama ce hram poartă după plete și barba lungă, dar și după hainele-i albe. Ca să nu facă notă discordantă cu celălalt, probabil, avea ochii tot albaștri. Află că îl chema Matei și că fusese vindecat și el de oarece boli, de către același Maestru.

„Hmm, ce coincidență stranie“, gândi Ioana. “Îi cheamă exact ca pe Apostolii lui Isus! Oare or mai fi doi, cu numele de Marcu și Luca?”

Nu avu timp să-și răspundă, că înspre grupul lor se îndreptă un alt bărbat, în jur de vreo cincizeci de ani, nu prea înalt, dar bine făcut, relativ atrăgător, cu plete și barbă cărunte, iar ochii, de asemenea, albaștri.

„Asta-i culmea!“ se amuză Ioana în gând. Dar, în secunda următoare, simți un nod în stomac: bărbatul se apropie de Raul și dădu mâna cu el. Apoi vorbiră scurt și se uitară la ea, îndreptându-se spre locul unde se așezase pe iarbă.

Ioana se ridică încet și așteptă. Intuiția nu o înșelase: bărbatul nou venit în grupul lor era chiar Maestrul în persoană. Acesta o fixă cu privirea și îi întinse mâna, apoi o trase puțin mai la o parte din grup. Raul făcu un pas înspre ei, voind să spună ceva, dar Învățătorul îl opri cu un semn:

- Las-o, că nu-i fac nimic!

Raul se retrase, dar nu-și luă ochii de la ei, fiind pregătit parcă să intervină în orice clipă. Ioana era și curioasă, și amuzată de tot ce se întâmpla, gândind: “Hai, tataie, să vedem de ce ești în stare! Mie n-o să te las să-mi speli creierul, de asta să fii sigur!”.

Maestrul îi spuse cu o voce gravă să privească la el. Ea se conformă cu nonșalanță, ghidușă ca un copil. În secunda următoare, simți cum din ochii acestuia porniră,

spre ochii ei, două săgeți fierbinți, ca două lasere. Înainte de a avea măcar timp să se mire, văzu cum azuriul ochilor lui devine dintr-o dată cenușiu, un cenușiu straniu, nepământesc. Se gândi că parcă mai văzuse undeva o asemenea transformare, dar nu-și aminti unde. Ah, da! În desenele animate cu Tom și Jerry, atunci când motanul Tom fusese hipnotizat, nu-și mai amintea de cine, iar ochii îi deveniseră un „set" de cercuri cenușii, concentrice, dispuse în ordinea mărimii și formând irisul, cu o aparență stranie, asemănătoare cumva ochilor celor care iau droguri.

Ioana simți săgeata fricii străpungându-i pieptul: "Ups, ăsta nu-i lucru curat"! gândi ea, dar n-apucă să-și spună mai multe, că Învățătorul îi zise să închidă ochii, ținându-i în continuare mâna dreaptă în palma lui stângă. Încercă să protesteze, dar își simți voința moale ca o bucată de plastilină și sfârși prin a se supune, ca un cobai, "experimentului", în speranța că se va termina totul cât mai repede.

Maestrul continuă să vorbească. Recita niște versete asemănătoare celor din Biblie, dar cu alt conținut, însă Ioana era prea speriată ca să rețină ceva. Simțea că intră, încet-încet, într-o stare ciudată, rupându-se de tot ce se întâmpla în jur, o stare în care timpul și spațiul parcă stăteau pe loc, nu mai existau sau își pierduseră importanța.

Își reveni abia atunci când auzi vocea Învățătorului, ca un sunet din altă lume:

- Poți deschide ochii!

Ioana se trezi ca dintr-un somn adânc și privi în jur, de parcă nu știa unde se află. Habar nu avea cât trecuse, puteau să fi fost câteva minute sau, tot atât de bine, o veșnicie. Entuziasmul de la venire îi dispăru complet și se simți, brusc, parcă mai matură cu câțiva ani. Aerul de

copil zglobiu se pierdu și el, în favoarea unui soi de nostalgie ciudată.

- Ai grijă ce scrii! îi spuse Maestrul la plecare, uitându-se în ochii ei. Nu cumva să-ți pară rău după aceea! Ioanei îi trecu un fior pe șira spinării, dar nu ripostă.

Lui Raul, Maestrul îi spuse doar atât:

- Vezi că nu i-am făcut nimic? și dădu mâna cu el, cu un soi de respect rece.

Drumul de întoarcere decurse într-o tăcere meditativă. Ioanei parcă i se înecaseră corăbiile. Deși citise literatură paranormală cât să umple o bibliotecă și chiar scrisese destule articole în domeniu, niciodată nu se gândise sau nu visase măcar să i se întâmple așa ceva. Evenimentele din timpul zilei o cam întoarseră pe dos și îi răsturnaseră toate concepțiile despre lume și viață. Vorba aia: una e să citești despre lupul din pădure și alta e să te întâlnești cu el față în față. Mai ales ultimele cuvinte ale Maestrului îi dădură de gândit.

Pe mașină nu vorbi nimic de față cu fotograful, care i-ar fi zis cu siguranță că a avut halucinații din cauza soarelui. Știa foarte bine că el nu credea în asemenea „prostii“. De fapt, cu o oră în urmă, nici ea nu ar fi crezut...

Duminica trecu repede, ca un pescăruș în zbor. Ioana abia avu timp să aștearnă pe hârtie articolul pentru a doua zi. Deși nu voia să recunoască, se temea, nici ea nu știa prea bine de ce. După experiența avută la peșteră, era total confuză. Nu-și putea închipui cum de un om credincios, despre care se spunea că vindecă bolnavii cu puterea lui Dumnezeu, îi lăsase o stare atât de ciudată. Ce era cu ochii aceia nepământeni? Era ferm convinsă că tot ce văzuse și simțise fusese real, tocmai de aceea nu înțelegea! Se zbătea sub cortina îndoielii și

nu-și găsea liniștea. Părinților, când o întrebară cum a fost la peșteră, le răspunse pe un ton sec:

- Bine! Se simțea prea obosită ca să le povestească ce se întâmplase și oricum era sigură că nu ar fi crezut-o.

A doua zi predă articolul, pe care îl concepuse cât de neutru putu, ținând cont de circumstanțe, dar nu se simți mai ușurată, din contră, căzu într-un soi de apatie. Se ceru de la șeful ei și plecă acasă, unde spera să se odihnească în voie. Aș! Patul, până atunci minunatul ei loc de refugiu, părea acum tapetat cu ace. Se răsuci pe toate părțile, încercând să adoarmă, dar... nimic.

Puse mâna pe telefon și-l sună pe Raul. Era singurul care ar fi crezut-o. Îi povesti totul pe îndelete: strania metamorfoză a ochilor Maestrului, „laserele" ciudate ce țâșniseră din ei, precum și avertizarea acestuia de la sfârșitul întrevederii. În plus, simțea un fel de nostalgie bizară, ca și când i se rupea sufletul de dor după Maestru.

- Ți-am spus eu! o tachină Raul. Și mai voiai să te duci singură! Nici nu știi pe cine ai avut în față! Dacă nu veneam cu tine, nu mai scăpai așa ușor, te ținea la el mult și bine!

Ioana asculta numai pe jumătate, cealaltă jumătate din ea se închipuia șezând la picioarele Învățătorului și sorbindu-i cuvintele. Era clar că Raul știa mai multe, dar nu voia să-i zică, ca să nu o sperie, probabil, mai rău decât era! În același timp, gândirea ei conștientă îi spunea: „Revino-ți, fato, doar nu vrei să pățești și tu ca nefericiții ăia de la peșteră, să-ți lași casă și masă pentru el!".

- O să ieși tu la liman, doar ești puternică! o încurajă Raul. Trimite-ți energie, să vezi că o să-ți fie *mai* bine! Știa că Ioana urmase cândva, ca și el, niște cursuri de Reiki, de aceea încerca să o ajute, în felul său.

Nu prea convinsă, Ioana își luă rămas bun, motivând că e obosită. Apoi se apucă să citească dintr-o carte, la întâmplare, ca să-și mute gândurile în altă parte.

A doua zi, la serviciu, i se rezervă o altă surpriză: colegii tăbărâră cu gura pe ea, nemulțumiți:

- Ai scris despre guru ăla, de parcă ai fi vrut să-i faci reclamă! L-ai transformat în erou, iar el nu e decât un șarlatan! Vociferau cu toții în cor, ca la piață. Ioana încercă să se apere, dar nu avu prea mult spor. Noroc că intră redactorul-șef și le curmă discuția:

- Ce-i cu gălăgia asta, unde vă credeți? se răsti el, vădit deranjat. Fu repede pus la curent de un coleg, dar culmea, nu obiectă nimic, ci rămase pe gânduri.

Acasă, Ioana deveni și mai apatică decât în urmă cu o zi. Nu-i ieșea din cap Maestrul. Parcă se crease între ei o legătură la distanță, din fire nevăzute. Se neliniști însă și mai mult, când văzu pe masă plicul cu pozele făcute de Mihai la peșteră. Într-una din ele, Ioana apărea cu ochii închiși, în timp de Învățătorul stătea cu mâna în dreptul frunții ei, făcând... Dumnezeu știe ce semne. Ca și când asta nu i-ar fi fost suficient, sună telefonul. Era Raul.

- Se pare că Învățătorului i s-a pus pata pe tine! spuse pe un ton ironic. Ți-a trimit niște cărți scrise chiar de el. Mi le-a adus doamna Ileana, o cunoștință comună de-a noastră. Trec pe la tine să ți le las, dacă vrei!

Deși nu avea niciun chef să vadă pe nimeni, Ioana era prea curioasă, ca să refuze. Raul nu locuia departe, așa că, în nici zece minute, îi bătu la ușă. În mână ținea patru cărți nou-nouțe, destul de groase, cu niște coperți ciudate, având pe spate poza autorului, îmbrăcat în alb și stând în poziție de yoga.

Ioana răsfoi paginile cu teamă. Acestea cuprindeau învățături sub formă de versete, ca în Biblie, dar care sunau ciudat, de parcă ar fi fost codate.

- Eu nu înțeleg o iotă! spuse Ioana contrariată.

- Nici nu te chinui! replică Raul. Mesajul e unul indirect!

- Cum adică? întrebă ea nedumerită.

- Adică lucrează în subconștient! o lămuri el. Îți transmite, pur și simplu, ceea ce vrea de la tine. Sfatul meu e să nu le citești, dar tu faci cum crezi! mai spuse, apoi plecă grăbit, pretextând că are treabă.

Ioana luă cărțile de parcă ar fi transportat o bombă și le puse pe un raft mai înalt al bibliotecii, unde nu ajungea nimeni, decât de pe scaun. Îi pierise cheful să le răsfoiască și se gândi că acolo nu ar atenta nimeni la ele.

Se simțea extenuată și încercă să doarmă, dar, după ce aținpi vreo câteva minute, sună iar telefonul. Era tot Raul:

- Stai jos, să nu cazi! M-a sunat doamna Ileana, tipa care mi-a adus cărțile! Are un mesaj pentru tine, de la Maestru. Zice că vrea să îl ajuți la următoarele lui volume, să lucrați împreună la text, să-i faci tehnoredactarea și restul! Cică plătește bine! spuse el sarcastic.

Ioana înlemni.

- Hei, mai ești la telefon? întrebă Raul indignat.

- Da, da, sunt! răspunse ea cu voce stinsă. Simțea prin toți porii că trebuie să se ferească de Învățător, că nu e lucru curat cu el, deși o forță nevăzută o îndemna, din contră, să-l accepte. Intuiția îi dicta că nu era bine să-și facă dușman un astfel de om. După câteva secunde de gândire, în care își alese cu grijă cuvintele, îi zise lui Raul să o scuze față de Maestru, să-i spună că e foarte ocupată cu serviciul și nu are timp pentru o nouă colaborare. Apoi termină conversația, motivând că are de lucru la un articol. Se simțea la pământ. Avea nevoie să fie singură.

În următoarele două săptămâni, Raul o bombardă aproape zilnic cu telefoanele, revenind cu mesaje de la Maestru, legate de mult dorita colaborare. Ioana refuza cu stoicism, de fiecare dată. Starea de apatie cu care se întorsese de la peșteră se înrăutățea pe zi ce trecea, așa că își luă câteva zile de concediu, sperând să se refacă. La ziar era o perioadă foarte aglomerată, iar ea nu se mai putea concentra la nimic. Avea nevoie de odihnă, ca de aer.

Într-o sâmbătă dimineața, fix la ora șase, Ioana se trezi brusc din somn. Se miră. Abia dacă reușea să se trezească pe la opt, în zilele lucrătoare și să se pregătească pentru serviciu. Merse la bucătărie să-și ia un pahar cu apă și o întâlni acolo pe mama ei. Aceasta nu putea dormi din cauza durerilor de spate și venise să își facă o cafea.

Ioana o salută din mers, cu ochii pe jumătate închiși și se întoarse repede în pat, zicându-și că e prea devreme să îl părăsească. Vecinii de alături se treziseră și ei, îi auzea cum trebăluiau în bucătărie. Știa asta, după apa ce curgea continuu la chiuvetă.

Se întoarse pe burtă, poziția ei preferată, sperând că așa va reuși să adoarmă, în ciuda gălăgiei. Închise ochii și aștepta. O cuprinse o stare plăcută de moțăială, dar forfota era prea mare ca să poată ațipi. Dintr-o dată, vizualiză pe tavanul camerei, chiar deasupra ei, o umbră neagră, lungă de vreo doi metri, care stătea nemișcată. Simți pumnalul fricii lovind-o în stomac. Abia apucă să se întrebe în gând: „Ce naiba o mai fi și asta?”, că în secunda următoare, „ceva“ îngrozitor de greu se aruncă peste ea, strivind-o. Brusc, simți că se sufocă. Încercă să se elibereze, dar constată cu stupoare că nu putea face absolut nicio mișcare, de parcă ar fi fost paralizată.

Încercă să țipe după ajutor, dar gura îi era încleștată și nu putu să articuleze nici măcar un sunet.

Secundele treceau și Ioana simți că nu mai rezistă. Parcă avea o piatră de moară deasupra ei și abia mai respira. Cugetă cu groază: „*Ăsta* mă omoară! Or să mă găsească ai mei dimineață fără suflare și nici măcar n-or să știe de ce am murit!”. Numai gândul acesta și era suficient ca să o înnebunească! Nu avea idee *cine* sau *ce* o apăsa în asemenea hal sau cât timp trecuse de când zăcea inertă, dar era clar că mult n-o mai putea duce așa. Plămânii ei aveau nevoie urgent de aer.

Deodată îi trecu prin minte să zică „Tatăl nostru“ în gând și să-și facă cruce, tot în gând, altfel n-avea cum. Mai văzuse ea în filmele cu vampiri că așa ceva funcționa și, dată fiind situația, se gândi că nu are nimic de pierdut. Nu apucă să ajungă la sfârșitul rugăciunii, că „greutatea” înfricoșătoare se smulse violent *din* ea, tot atât de neașteptat cum apăruse, nu înainte însă de a face un zgomot aproape imperceptibil și neomenesc în urechea Ioanei, ceva asemănător, oarecum, unui chițcăit de șobolan care râde (dacă aceste rozătoare ar putea să râdă, desigur!).

Ioana sări instantaneu din pat și merse glonț în dormitorul părinților. Tremura din toate încheieturile și nu se putea opri din plâns. Aceștia se speriară la început, gândindu-se că o doare ceva, dar se liniștiră după câteva minute, când, printre sughițurile fiicei lor, înțeleseră că era vorba despre un „vis” oribil.

- N-a fost vis! Eram complet trează, auzeam vecinii cum coboară pe scări, să meargă la serviciu! încercă să le explice Ioana, panicată și totodată ofensată că nu era luată în serios.

- Ai visat! repetă de câteva ori tatăl, înveselit. Sau poate te-oi fi sufocat în somn, sub zecile de perne pe

care le tot pui pe lângă tine! Nu mai dormi pe burtă sau în pozițiile tale ciudate, că uite ce pățești! o mustră el în glumă.

Mama îi ținu isonul tatălui, așa că, până seara, Ioana era aproape sută la sută convinsă că avusese un coșmar. Noaptea de sâmbătă spre duminică trecu fără niciun incident. Duminică dimineața, exact la ora șase, se trezi să meargă la baie. Se întoarse apoi repede în pat, bucurându-se de căldura acestuia și de faptul că nu trebuia să plece la serviciu. Așezată comod pe spate, ca să nu se mai „sufoce", închise ochii, așteptând să-i vină somnul. Bebelușul vecinilor părea să fie împotrivă, începând să țipe ca din gură de șarpe. „Probabil are colici, săracul", gândi Ioana. „Doamne, dacă ne-am muta odată la casă! Nu mai am nervi pentru zgomotele astea! Să am liniștea mea, curtea mea, grădina mea, să..."

Dar nu apucă să-și termine gândul, că simți deodată „greutatea" imensă, de dimineața trecută, cum se prăvălește peste ea, cu aceeași agresivitate de nedescris. Îi strivea pieptul, o înăbușea, ba mai mult, se mișca *în* ea, de la dreapta la stânga și invers, presărându-i groaza prin toți porii și prin toate celulele. Era o senzație înspăimântătoare, pe care nu o mai simțise niciodată și cu toată experiența ei de reporter, părea imposibil de descris în cuvinte.

La fel ca în dimineața precedentă, Ioana nu-și putu mișca nici măcar un deget și nu putu articula niciun sunet, singurul organ funcțional îi era creierul. Limba îi era înțepenită, iar dinții încleștați. Plămânii îi erau striviți de greutate și abia dacă mai primea un firicel de aer. Încercând să-și păstreze cumpătul, deși își simțea pielea de găină din cauza fricii, își făcu, cu viteza fulgerului, câteva socoteli în gând. „Greutatea" de pe (*din*) ea părea să aibă între optzeci și o sută de kilograme, iar ea doar

cincizeci. Nu mai avea mult timp, trebuia să acționeze rapid, altfel ar fi fost prea târziu. Era deja în pragul leșinului, când îi veni din nou ideea să spună „Tatăl nostru” în gând, făcându-și cruce, în același timp, tot în mintea ei. În numai câteva secunde, simți cum „acel ceva“ se smulge violent din ea, mișcându-se întâi *prin ea* de câteva ori și lăsând-o sleită de puteri. „Tabloul“ fu încheiat de același râs sinistru, șoptit în urechea ei, asemănător chițcăitului de șobolan.

Deși, în alte împrejurări, Ioanei îi lua cel puțin o oră să se îmbrace, fiindcă avea nevoie să încerce zeci de obiecte vestimentare, până se hotăra asupra unuia, de data aceasta, în cinci minute fu gata. Trase pe ea o pereche de blugi mai vechi, pe care nu-i mai îmbrăcase de ani de zile și un tricou aflat la îndemână, apoi o zbughi pe ușă. Nici măcar nu mai trecu prin camera părinților, să le spună că pleacă. Era prea surescitată, ca să mai aibă chef să-i audă făcând haz pe seama presupuselor ei vise. Inima îi bătea cu putere. Trebuia neapărat să ajungă la bunici, ei sigur aveau să o creadă! Necazul era că aceștia locuiau în celălalt capăt al orașului, iar răbdarea ei era la limită. Parcurse totuși distanța pe jos, profitând de aerul curat și de vremea superbă de afară, ca să se mai liniștească.

Bunicii rămaseră surprinși când o văzură:

- Ioana, ce-i cu tine? Niciodată nu ai venit la noi la șapte dimineața! S-a întâmplat ceva? întrebă neliniștită bunica.

Pe Ioana o podidi plânsul. Era un plâns nervos, sacadat. Le povesti printre sughițuri, cu lux de amănunte, despre „vizita“ matinală din ultimele două zile și așteptă reacția lor. Bunicii, oameni de la țară, simpli și foarte credincioși, care citeau zilnic în Biblie și mergeau

săptămânal la biserică, o priviră cât se poate de serios, oarecum îngrijorați.

- Satana are putere pe pământ, scrie și în Biblie! zise bunica. El poate să facă lucruri rele și multe minuni, ca să-l ispitească pe om. Hai să ne punem pe genunchi, să ne rugăm!

Ioana nu era prea obișnuită să se roage de față cu alți oameni, mai ales de pe genunchi. O făcea cel mult în gând, la repezeală, dar de data aceasta se supuse imediat. Ar fi făcut orice, numai să nu mai simtă spiritul acela sau ce o fi fost pe (sau mai degrabă în) corpul ei. Rugăciunile durară destul de mult, până când Ioana se simți ceva mai liniștită. Bunica îi dădu apoi o Biblie, din care o povățui să citească de mai multe ori pe zi cu voce tare, în special seara, la culcare și dimineața, la trezire. O îmbie apoi să mănânce puțin, dar ea refuză cu vehemență. Nu mai avea stare, voia să plece, să se închidă în casă și să nu mai vadă pe nimeni.

Ajunsă în parc, se așeză pe o bancă și începu să mediteze la ce i se întâmplase, ciupindu-se, din când în când, de braț, pentru a se convinge că nu o luase razna. După mai bine de o oră, plecă spre casă. În drum, trecu și pe la Raul. Simțea nevoia să-i povestească totul. Era convinsă că nu va râde și avu dreptate.

- Uite aici niște tămâie! spuse el pe un ton serios. În fiecare seară, cu două-trei ore înainte de culcare, să arzi câte puțină în lămpița asta, în camera unde dormi! și îi puse în mână o lampă odorizantă, de un verde închis.

- Ideea nu e rea! rosti Ioana, ceva mai liniștită. Câteva minute nu spuse nici unul nimic, apoi Ioana își luă inima în dinți și întrebă cu o voce gâtuită:

- Tu crezi că e... Învățătorul?

- Tu... ce crezi? întrebă Raul, ezitând să se pronunțe. Privirea lui pătrunzătoare îi confirmă însă temerile.

- Gândește-te că ei își fac dimineața, la ora șase, meditațiile în peșteră! continuă el. Exact ora la care ție îți apare „vizitatorul”! Eu cred că nimic nu-i întâmplător! Chiar dacă nu este Maestrul, e *cineva* trimis de el! Iar *acel cineva* nu e de pe lumea asta! Ai mare grijă, se pare că l-ai înfuriat rău de tot cu refuzurile tale!

- Ești culmea, dar ce era să fac, să accept să-i devin colaboratoare? explodă ea.

- Doamne ferește, că dup-aia n-ai mai fi scăpat! ripostă Raul. Acum lasă, nu-ți mai bate capul, faptul e consumat! Fă ce ți-am zis eu și o să vezi că va fi *mai* bine!

Convinsă doar pe jumătate, Ioana se îndreptă spre casă. Se întâlni cu niște cunoștințe pe drum, dar le expedie repede, scuzându-se că are programare la doctor. Nu se putea concentra la nimic și, deși se străduia să pară liniștită, avea o privire de căprioară speriată. Nu voia pentru nimic în lume, sub emoția momentului, să riște o destăinuire spontană cui nu trebuia, fiindcă asta ar fi fost pierzania ei. Oricine ar fi auzit, ar fi crezut probabil, în prima fază, că are nevoie de psihiatru. Nu mai trebuia să afle nimeni prin ce trecea, în afară de bunici, Raul și... părinții ei, care, cu siguranță, ar fi păstrat secretul.

- Ai avut un coșmar! susținu tatăl, ca și prima dată, privind-o la fel de neîncrezător. Cine știe la ce tâmpenii te-ai uitat, la televizor! Culcă-te și tu mai repede seara, că uite ce vise ai, din cauza oboselii!

- Tu nu înțelegi că nu m-am uitat la niciun film de două săptămâni? țipă Ioana, ieșindu-și din minți. Cum naiba să am exact același vis, două nopți la rând? Și în primul rând nu era noapte, ci dimineața, la șase! Nu dormeam, ci eram trează, așa cum sunt acum!

Se ridică nervoasă și ieși, trântind ușa. Merse în camera ei și se aruncă deznădăjduită în pat. Oare de ce se mai chinuie să-l convingă, dacă oricum era hotărât să nu o creadă? În prag apăru mama, care încercă s-o liniștească. Nu mai părea atât de sigură că întâmplarea Ioanei e un simplu coșmar, dar nu spuse nimic. Nu voia să-i dea apă la moară și mai mult. Acceptă chiar să doarmă cu fiica ei în patul strâmt de o persoană, numai să o vadă mai liniștită.

Ioana începu să facă pregătirile de culcare. Luă Biblia de la bunica și citi, la întâmplare, cu voce tare, câteva pasaje. Scoase apoi lămpița de la Raul, puse deasupra câteva bucățele de tămâie, iar dedesubtul lor aprinse o lumânare mică. Se întinse apoi în pat cu lumina aprinsă, sperând să adoarmă, dar somnul întârzia să apară. Pe când era gata-gata să aţipească, simți că pe corpul ei alunecă lent ceva nedefinit, care o atinge într-un mod neplăcut, pornind de la picioare. Sări brusc din pat și puse mâna, din nou, pe Biblie. Continuă să citească, în șoaptă, din versetele la care era deschisă.

Se pare că rugăciunile și tămâia începeau să își facă efectul, fiindcă „musafirul“ nu se apropie mai mult de atât de ea, suficient însă cât să o terorizeze. Căuta probabil o „portiță“ de intrare. Se îndepărta apoi un timp și aștepta, iar când ea se oprea din citit, încerca din nou să “atace”.

- Tu n-ai de gând să te culci? o întrebă mama, care tocmai se trezise din cauza agitației fiicei sale. Eu merg mâine la serviciu, tu rămâi acasă, ce-ți pasă!

- Crezi că pot? se plânse Ioana, sfârșită. Nu vezi că nu mă lasă *ăsta*?

- Cine? Eu nu văd pe nimeni! răspunse mama nonșalant.

- Nici n-ai cum, doar pe mine vrea să mă tortureze, nu pe tine! conchise Ioana, la capătul puterilor.

Continuă să se „distreze” astfel toată noaptea și în fiecare din nopțile următoare, stând la pândă și citind rugăciuni. După ce trecea de ora șase dimineața, „entitatea“ dispărea ca prin farmec sau nu mai avea nicio putere asupra ei. Atunci cădea, sfârșită de oboseală și de spaimă. Dacă ar fi luptat cu un inamic terestru, frica ei nu ar fi fost atât de mare, dar așa... cu un adversar nevăzut, împotriva căruia nu știa ce să facă sau care îi sunt armele... Asta era imposibil de suportat!

După câteva luni de tortură, trebui să se lase de serviciu, fiindcă nu mai făcea față stresului și oboselii. Vizitele *demonului* începură să devină, cu timpul, tot mai rare și mai neregulate. Parcă forța lui, influențată de ceva nevăzut, se stingea, încetul cu încetul, precum un foc din care mai rămăsese doar jarul.

- Ți-am spus eu că o să reușești! o îmbărbăta Raul. Trebuie să ai răbdare, cu așa ceva nu e de glumit!

Răbdarea Ioanei se apropia însă de sfârșit. Se agăța de un firicel de speranță că, la un moment dat, „vizitatorul” se va plictisi și o va lăsa în pace. Într-o zi, pe când credea că scăpase definitiv de el, fiindcă trecuseră câteva săptămâni de când nu-și mai făcuse simțită prezența, ceea ce nu se mai întâmplase, se întâlni cu unul dintre discipolii Maestrului prin oraș. Se salutară și schimbară câteva cuvinte, până când Ioana observă cum ochii acestuia își schimbă brusc culoarea în cenușiu și încep să arate exact ca ochii Învățătorului, atunci când se cunoscuseră la peșteră.

Ioana simți că îi vine să leșine. Se scuză că are o întâlnire și se îndreptă grăbită spre casă. Toată noaptea nu avu liniște, iar a doua zi dimineața, exact la ora șase, reîncepu calvarul.

- Așa-ți trebuie, dacă te-ai lăsat pe tânjală! o certă Raul la telefon. Nu trebuia să întrerupi rugăciunile! Acum i-ai dat din nou putere asupra ta!

„Vizitele“ continuară o perioadă, la fel de virulente și dese ca la început, apoi, pe măsură ce rugăciunile și tămâia își făceau efectul, forța „intrusului” slăbi în intensitate. Continua, cu toate acestea, să o frecventeze, mai mult sau mai puțin regulat. Disperată, Ioana se interesă pe la prieteni dacă nu știu vreun loc de muncă în străinătate. Spera că, dacă pleacă din țară, „entitatea” nu o va mai urmări, iar ea își va afla, în sfârșit, liniștea mult râvnită. Într-un final, află că o prietenă din Spania are nevoie de ajutor. Îngrijea o familie de bătrâni la domiciliu și nu mai făcea față singură. Avea două paturi în cameră și se putea dormi foarte bine la ea.

Ioana nu mai stătu pe gânduri. Își rezervă bilet la autocar și plecă peste câteva zile. Nici măcar nu mai conta ce job urma să aibă, important era să dispară odată, cât de departe putea de casă.

Prietena ei, care nu mai fusese în țară de câteva luni, o primi cu brațele deschise. Avea, în sfârșit, cu cine să vorbească în limba ei și să povestească vrute și nevrute. Ioanei îi venea să sară într-un picior de bucurie. În primele zile nu se întâmplă nimic deosebit. Dormi neîntoarsă, ca un prunc, până dimineața. Nici nu mai ținea minte de când nu fusese atât de împăcată. Apoi, dintr-o dată, liniștea i se spulberă din nou.

Într-o dimineață, pe la șase, se trezi brusc. Se uită la ceas și își zise că e prea devreme să părăsească patul. Mai avea timp să moțăie cel puțin o oră. Închise ochii. Nu trecu mult și „văzu“ o ușă în perete, care se deschise, iar de după ea apăru o siluetă masculină cu plete. Nu avu timp să-i vadă fața că, în secunda următoare, o greutate

incredibilă se aruncă peste ea cu o forță de neimaginat și începu să i se miște înăuntru.

„Nu pot să cred! Nici aici nu scap de tine?“ gândi Ioana disperată. Era cel puțin la fel de agresiv ca și atunci când o „vizitase” prima oară. Încercă să scape, dar, ca de obicei, era „paralizată”. Se gândi să țipe, poate o aude prietena ei și îi dă prin cap să o trezească, dar dinții îi erau încleștați.

Cu un exercițiu mental care-i păru extraordinar de greu, reuși, pentru prima dată de când i se întâmplau aceste ciudățenii, să-și ducă mâna dreaptă la piept. O simți de parcă ridicase cu ea cel puțin o sută de kilograme. Sleită de puteri, pe când era gata să rămână fără aer, îi veni în minte, în sfârșit, să spună „Tatăl nostru” și să-și facă cruce, ambele în gând. Conform „tiparului” știut, la câteva secunde, „intrusul“ se smulse din ea cu aceeași violență cu care intrase, lăsând-o atât de vlăguită, de parcă s-ar fi întors din ghearele morții.

Ioana se ridică instantaneu din pat. Prietena ei se trezise de ceva timp și o privea mirată:

- Cred că ai visat ceva groaznic, după cum gemeai întruna! spuse ea.

- Da? S-a auzit? întrebă mirată Ioana, care crezuse că zbuciumul ei fusese doar la nivel mental.

- Glumești? Cred că a auzit toată strada! Tocmai mă pregăteam să te trezesc, am crezut că ți-e rău! răspunse prietena ei pe un ton neutru, din care nu se putea deduce dacă vorbește serios sau e doar o glumă.

A fost ultima oară când Ioana a fost atacată de “vizitatorul” misterios. După un timp, îl sună pe Raul, să-i spună marea veste. Acesta nu păru deloc surprins:

- Mă gândeam eu... Am și eu o noutate pentru tine! A murit Maestrul!

- Ce?? Cum așa? se miră Ioana. Doar nu era bătrân, n-avea nici cincizeci de ani și nici bolnav nu știu să fi fost!

- Și ce dacă? Și-a terminat misiunea aici și a plecat! spuse Raul, pe un ton serios.

- Când a murit? insistă ea.

- Acum vreo trei luni, la câteva zile după ce ai plecat în Spania!

Ioana rămase cu receptorul în mână, mută de uimire. Exact atunci venise la ea demonul pentru ultima oară. Fusese, probabil, „vizita” dinaintea “plecării”…

O concediere răzbunată

Delia își luă în primire, nu prea încântată, noua slujbă de vânzătoare la ABC-ul din colțul străzii. Deși avea motive să fie ceva mai veselă, fiindcă făcuse peste noapte un salt „acrobatic”, de la jobul de femeie de serviciu la una din puzderia de bănci apărute precum ciupercile după ploaie în orașul lor, totuși zâmbetul de pe fața ei era unul de convenienţă. Magazinul unde se angajă era departe de a fi ceea ce visase: o alimentară mică, în care erau amenajate, pe margine, două rafturi de conserve și murături, plus unul mai mare, în mijloc. Deasupra unui frigider mai vechi tronau câteva cofraje cu ouă, iar înăuntrul acestuia se distingeau cu greu, din cauza vitrinei vechi și zgâriate, trei rude de salam și tot atâtea bucăți de brânză telemea, îngălbenite pe la colțuri.

Clienții erau puțini. Plictiseala se afla la ordinea zilei, exceptând momentele când „șeful”, adică patronul, însoțit de consoarta lui, amândoi țărani parveniți de curând, care

mai posedau câteva maghernițe similare prin niște sate uitate de Dumnezeu, veneau în control sau doar ca să-și etaleze „aerele” de capitaliști „consacrați”.

- Aveți aici toate condițiile, nu vă plouă, nu vă ninge, trebuie doar să vindeți un amărât de salam și niște ouă, dar nici de asta nu sunteți în stare! se rățoi patroana cât o ținea gura, într-o zi, la Delia și la colega ei, cu o voce pițigăiată, pusă parcă pe harță.

- Dar cum să le vindem, dacă sunt vechi? nu se putu stăpâni Delia, iritată de tonul femeii. Nu vedeți, cojile de la ouălea astea crăpate sunt deja mucegăite pe dinăuntru? Vreți să îmbolnăvim oamenii?

- Las` că nu se îmbolnăvește nimeni! N-am știut că ești mare doctoriță! o persiflă patroana cu ciudă. Doar nu mănâncă nimeni ouăle crude, deșteapto!

- De unde știți? ripostă nonșalant Delia. Și chiar dacă ar fi așa, dumneavoastră v-ar plăcea să cumpărați ouă expirate? Cred că și salamul ăsta îngălbenit este...

- Noi te plătim să ne vinzi marfa sau să-ți dai cu părerea? o întrerupse patroana, roșie la față de supărare că o angajată avea tupeul să o înfrunte. Iar tu stai și te uiți ca prostu`-n târg, în loc să-ți pui angajații la punct! i se adresă nervoasă soțului, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, de frică să nu stârnească vreun taifun în gura nevestei, probabil.

Acesta se mulțumi să zâmbească în continuare pe sub mustață, fără să spună nimic. Delia își înghiți, la rându-i, restul cuvintelor, deși tare o mânca limba să-i zică vreo câteva în față patroanei. Nu avea însă curaj, momentan. Plecase de la fostul loc de muncă trântind ușa, în urma unei discuții aprinse cu șeful, din cauza salariului de mizerie pe care îl primea și nu voia să repete figura, cel puțin până nu își găsea ceva mai bun. Era nevoie, așadar, să tacă și să-și plece capul. „Temenelele“

nu erau însă specialitatea ei, așa că trebui să facă un exercițiu complicat de voință, ca să-și țină gura. Își dădu drumul ofului imediat după ce ușa se închise zgomotos în urma patronilor:

- Nu vă mai săturați de avere, hoților! Vreți să vindeți toate gunoaiele, credeți că cineva e prostu` vostru!

- O să ți-o pui în cap! o atenționă Lili, colega ei. Am auzit că e foarte ranchiunoasă. Eu zic să te abții, că nu știi de ce e în stare!

- Păi tu nu auzi ce aberează? Vrea realizări maxime din ciurucuri! Ba ne mai și amenință tot timpul că ne scade salariul, dacă nu le vindem rahaturile! Ce Dumnezeu să ne mai scadă, că și așa, eu toți banii mi-i las aici, în chichineața lor, pe conserve și murături? Măcar unde lucram înainte, nu aveam sub nas atâtea ispite! Dădeam cu mătura și cu mopul, apoi plecam acasă! Dar aici...

- Las-o-ncolo, nu te mai enerva degeaba, că faci riduri! o consolă Lili, pe un ton glumeț. Hai mai bine să băgăm ceva la mațe, că mi s-a făcut o foame de lup! și fără să stea pe gânduri, luă un borcan de castraveți murați de pe raft, îl desfăcu, scoase un castravete mai rotofei și începu să rontăie tacticos din el.

Delia rămase cu gura căscată, neștiind cum să reacționeze. În sinea ei, pe lângă faptul că se mira de tupeul colegei, își făcea griji pentru conținutul rămas în borcan: dacă va observa cineva că lipsește din el sau dacă nu va mai cumpăra nimeni murături și acesta se va strica? Atunci, așa-zisa răzbunare a colegei pe patroni se va sparge și în capul ei.

„Hmmm, nu e de bine!“ gândi Delia, dar nu zise nimic, fiindcă Lili era singura ei aliată, împărțeau zilnic aceleași mizerii inevitabile din partea patronilor și nu voia să și-o pună în cap sau să și-o facă dușmană.

Ronțăiala lui Lili continuă cu două bucățele de ciuperci Champignon dintr-un borcan mai mic, care îi făcea și Deliei cu ochiul de mult timp și se încheie cu o măslină uriașă, din găletușa pe care tocmai o primiseră pentru vânzare.

- Nu vrei și tu? o întrebă ea degajat.

- Ăăă... nu, mulțumesc, azi postesc! se bâlbâi Delia, evitând diplomat să devină părtașă la „răzbunarea" colegei sale. Nu o cunoștea suficient de bine, ca să poată avea încredere deplină în ea și nu avea chef să riște. „Cine azi ți-e prieten, mâine îți poate fi cel mai aprig dușman!", o povățuia tatăl ei când era mică, iar ea ținuse minte și bine făcuse, căci de multe ori în viață îi folosise acest sfat.

Lili își luă apoi o doză de bere de pe raft, o desfăcu și începu să soarbă din ea cu nesaț. Delia rămase, pentru nici ea nu mai știa a câta oară în acea zi, perplexă. Tocmai atunci intră, în sfârșit, după mai bine de o oră, o clientă care ceru câteva felii de salam. Lili dădu berea la o parte, luă o coală mare și groasă de împachetat, o împătură în patru și o așeză pe cântar, apoi puse feliile de mezel deasupra.

- Ce faceți, doamnă? O să mă coste mai mult hârtia, decât salamul! spuse femeia, consternată.

- Și eu ce să fac, *doamnă*, dacă acestea sunt regulile? Ce, vreți să mă dea afară patronul că nu le respect? ripostă Lili, roșie la față, nici ea nu știa prea bine de ce: din cauza minciunii „confecționate" instantaneu sau a faptului că stătea față în față cu prima clientă care avusese curajul să-și manifeste nemulțumirea. Din fericire, femeia se grăbea, așa că se lăsă păgubașă, își luă pachețelul și ieși bombănind.

- Lasă că nu sărăcește dintr-atât! spuse Lili cu năduf, după ce-și mai reveni din agitație. Noi din ce să ne

recuperăm pagubele, că doar n-o să plătesc stricăciunile din salariul meu?

Se pare că reușise, cu puțină imaginație, să găsească o metodă eficientă de „echilibrare a situației”, chiar dacă era una cam... „neortodoxă”. Delia mai avea, cu siguranță, multe de învățat! Pe când cugeta, înmărmurită, la tot ce văzuse și auzise în acea zi, Lili îi întrerupse șirul gândurilor cu o nouă „provocare”:

- Hai să te-nvăț o șmecherie, dar vezi, n-o știi de la mine! o atenționă ea, pe un ton misterios. Apoi ridică puțin cântarul de un colț și așeză dedesubt o bucată groasă de carton, împăturită. Luă un rest de salam din frigider și îl puse pe cântar. Acesta arăta 384 de grame. Îl luă jos, scoase cartonul de sub cântar, apoi puse mezelul înapoi: 350 de grame.

Se uită triumfătoare spre Delia, care rămase, din nou, ca la dentist. Habar nu avusese de asemenea tertipuri. Îi era frică și să se gândească la ce s-ar putea întâmpla, dacă cineva și-ar da seama de diferență. Noroc că veni repede ora să plece acasă și nu mai fu nevoită să facă vreun comentariu la ce văzuse! Era, oricum, hotărâtă să nu riște cu astfel de chițibușuri. Prefera să doarmă liniștită noaptea, decât să stea tot timpul cu frica în sân, pentru câțiva bănuți în plus.

După vreo câteva săptămâni, în care discuțiile legate de marfa nevândută se ținură lanț, Delia își luă inima în dinți și o abordă într-o zi pe patroană, cu o voce cât putu ea de neutră:

- Mi-ați operat și mie în cartea de muncă? Spuneați să vă amintesc și...

- Lasă-i pe *intelectuali* să se ocupe de asta! accentuă patroana intenționat „cuvântul-cheie”, ca să-i arate încă o dată unde îi era locul, probabil. Tu vezi-ți de treburile tale! Cu vânzătoare ca voi, dau magazinele faliment!

- Dar ce vină avem noi că marfa nu e de calitate? îi scăpă Deliei printre dinți.

- Te pomenești că nu ne pricepem noi să aprovizionăm magazinul! se oțărî patroana, schimbându-și subit culoarea, de la brun la roșu aprins.

Se pare că discuția aluneca, din nou, pe un făgaș periculos. Delia simți că i se urcă sângele în cap și strânse cu putere din dinți, altfel ar fi ieșit cu siguranță scântei. Patroana era iarăși cu fundul în sus, iar Delia nu avea chef să fie ea paratrăsnetul. Noroc că Lili îi făcu, pe ascuns, semn să tacă, amintindu-i că nu e momentul să reacționeze, așa că își strivi, cu regret, următoarea replică pe buze.

Trecu aproape un an de când se angajase, iar numărul clienților se reduse și mai mult. Nu puține fură episoadele în care patroana o „săpunea", de parcă Delia ar fi fost sperietoarea de ciori a magazinului și, din cauza ei, ar fi scăzut vânzările. Colegele din tura cealaltă, mai norocoase, își găsiseră de lucru în altă parte. Mai rămăsese doar ea și Lili, pe ture inverse.

Într-o zi, pe când mai avea vreo jumătate de oră până să iasă de pe tura de dimineață, Delia văzu mașina cu marfă oprind în fața magazinului. Înjură în gând, dar le ieși în întâmpinare băieților însărcinați cu aprovizionarea. Erau amândoi rude cu patronul și nu ar fi fost o idee bună să-i scape ceva de rău, în fața lor, despre el.

- Ce mi-ați adus bun? li se adresă ea, cu un aer de veselie forțată.

- Pentru tine, nimic nu e suficient de bun! răspunse unul dintre ei, ironic.

„E clar, i-a montat și pe ăștia patroana împotriva mea!" își zise Delia, dezgustată. Băieții îi lăsară câteva lăzi cu marfă în magazie, apoi se îndreptară grăbiți spre ieșire.

- Nu stați să le verific? întrebă Delia mirată, fiindcă niciodată nu li se mai întâmplase să plece, înainte ca ea să facă recepția.

- Nu putem, avem treabă! Las` că te descurci tu, doar ești majoră și vaccinată! spuse celălalt, închizând ușa cu zgomot în urma lor.

Delia se apucă imediat să verifice marfa. Nu de alta, dar nu avea chef să stea peste program, că și așa nu-i plătea nimeni orele suplimentare. Noroc că nu mai intră niciun client în magazin și avu timp să numere totul în liniște. Când ajunse la parizer, îi ieși cu o rudă mai puțin. Se apucă să răscolească, din nou, toate lăzile. Degeaba! O rudă de parizer lipsea. „Le-o fi căzut băieților, în grabă, din mașină!“ gândi ea.

Tocmai atunci intră Lili:

- Să nu zici că am primit marfă! constată ea ironic. Era și cazul, că aveam numai împuțiciuni la vânzare! Și așa, pe tura mea, ieri, au intrat în magazin trei clienți!

- Crezi că dimineața e mai bine? Acu`, în loc să plec și eu acasă, ca tot omu`, trebuie să pierd vremea pe la birou, că nu iese o rudă de parizer la numărătoare! Naiba să-i ia, cu marfa lor cu tot! Așa-s eu, norocoasă! își vărsă Delia necazul.

La birou o găsi doar pe patroană, împreună cu secretara, care era tot o rubedenie de-a ei, desigur. Se amuzau de mama focului, numai ele știau de ce. Când dădură cu ochii de ea, schimbară priviri cu subînțeles, de parcă ar fi știut deja despre ce era vorba.

- Nu avea unde să dispară parizerul, dragă, doar nu erau extratereștri în magazin! spuse patroana, pe un ton sarcastic, după ce fu pusă la curent cu situația. Băieții au verificat marfa când au plecat. L-ai luat tu și acum vrei să dai vina pe ei! Rușine!

Delia văzu mai întâi negru în fața ochilor, apoi i se perindară, pe rând, toate culorile curcubeului. Ori era o glumă proastă, la care ea, cel puțin, nu găsea nimic de râs, ori o înscenare ieftină a patroanei, ca să scape de unul dintre angajați fără nicio obligație! Și cum ultimul venit pleacă primul, cu siguranță că ea ar fi fost oaia sacrificată!

- Ce Dumnezeu să fac cu parizerul dumneavoastră? își reveni Delia. În primul rând, sunt vegetariană, iar în al doilea rând, nu aș consuma așa ceva, decât dacă aș vrea să mă sinucid! E plin de chimicale și de...

- Înseamnă că l-ai vândut și ți-ai luat banii, iar nouă ne vinzi gogoși! nu se lăsă patroana.

- La cine să-l vând, că n-a mai intrat nimeni în magazin, după ce am primit marfa? ripostă „inculpata“, stupefiată de ce i se întâmpla.

- Asta spui tu, dar n-ai niciun martor! De mâine să nu mai vii! Noi nu tolerăm hoția și minciuna, să știi! i-o reteză patroana pe un ton satisfăcut, în timp de schimba priviri pe furiș cu secretara.

Deliei nu-i venea să creadă. Rămase mută timp de câteva secunde, apoi ieși în tăcere. Era prea șocată să mai reacționeze. Cu siguranță era vorba de o neînțelegere, gândea ea. Nu putea crede că cineva ar fi atât de meschin, încât să-i însceneze o asemenea mârșăvie. Nu luase, în viața ei, un capăt de ață de la nimeni și nu accepta să fie acuzată pe nedrept. Nu era genul ei să se milogească, mai ales pentru un post „vai și-amar”, dar faptul că rămânea brusc șomeră nu o încânta deloc. Încă nu apucase să-și găsească ceva mai convenabil în altă parte și nu era momentul potrivit să rămână fără bani (de parcă ar fi fost vreodată un moment potrivit pentru asta...).

În drum spre casă, îi căzură ochii, din întâmplare, pe titlul unei cărți expuse într-un chioșc de ziare: *Miraculoasele ritualuri cu lumânări*. „Ce-o fi așa miraculos la niște lumânări? Miraculos este că nu am strâns-o eu astăzi pe patroană de gât!” cugeta Delia cătrănită. Ceru totuși cartea și o răsfoi absentă. Citi primul titlu din pagină: *Ritual pentru o concediere nedreaptă*.

Așa întoarsă pe dos cum era, o pufni râsul. „Ce tare! Nici că se putea o potrivealã mai bună!“ Curiozitatea fiindu-i deja stârnită, continuă: *„Acest ritual de nouă zile poate fi început în orice zi. Aprinde o lumânare albă și spune următoarele cuvinte: Am fost nedreptățit/ Și acum invoc/ Forțele binelui/ Să mă așeze din nou la Locul Meu/ Și să-Mi aducă din nou/ Ce a fost al Meu odată! Se citește alternativ următoarea formulă magică...”*

Deși nu citise în viața ei asemenea cărți, Delia se uită plină de interes peste „formula“ cu pricina. Nu era lungă, avea doar șapte paragrafe. Niciodată nu crezuse în puteri supranaturale și nici nu fusese religioasă de felul ei. Acum, însă, ceva o împingea de la spate să continue. Era mai mult decât curiozitatea ei obișnuită. Fără să stea pe gânduri, scoase banii și plăti cartea, în ciuda prețului cam piperat. Se aprovizionă cu lumânări din belșug, de la un magazin din apropiere, apoi o porni glonț spre casă.

Ajunsă în camera ei, închise ușa pe dinăuntru. Așeză o lumânare pe măsuța de la geam și rosti cu gravitate textul magic…

Cele nouă zile trecură ca vântul, însă fără vreun semn din partea patronilor, așa cum sperase. După vreo lună de la întâmplare, timp în care Delia nu mai află nimic despre ei sau despre „șandramaua“ lor, se întâlni într-o zi cu Lili prin oraș. Aceasta vru, inițial, să o evite, dar Delia îi tăie calea cu aplomb:

- Hei, domnișoară! De când sunt șomeră, te faci că nu mă vezi?

- Da de unde! Mai ales că acum suntem colege de suferință! răspunse Lili, cu un zâmbet silit.

- Cum așa? se miră Delia. Și cine a rămas în locul tău?

- Nimeni, cine să rămână? Au dat faliment! răspunse Lili, pe un ton supărat.

Delia află stupefiată că, la două săptămâni după ce fusese dată afară de patroană, aceasta căzu și își rupse piciorul. După alte câteva zile, muri într-un accident stupid, în timp ce mergea la spital, pentru control. Colac peste pupăză, imediat după înmormântare, patronul fu ridicat pentru evaziune fiscală. Ca să scape de închisoare, trebui să-și lichideze toate afacerile și să plătească suma datorată statului. Îi mai rămăsese doar casa, pe care o scoase la vânzare, fiindcă nu mai avea din ce trăi.

- N-am mai văzut să pățească cineva atâtea, într-un timp atât de scurt! Parcă i-ai blestemat! Amintește-mi să nu te supăr vreodată! îi spuse ea Deliei din mers, privind-o ciudat și îndepărtându-se grăbit.

Delia rămase cu ochii pironiți în gol, neștiind dacă să se bucure sau se întristeze. Nu simțea însă decât o mare neliniște, apropiată de frică. Oare ritualul făcut de ea chiar funcționase sau era doar o simplă coincidență? Asta numai Dumnezeu putea ști. Ea, cu siguranță, n-o va afla niciodată...

II.
Pățaniile Călinei

Rochița buclucașă

Ce mândră se simțea Călina în rochița ei cea nouă, de culoare roz, made în China, primită cadou de ziua ei! Mânecile scurte, dantelate, și broderia cu floricele și inimioare de pe piept, erau o adevărată încântare! La cei doar patru anișori, devenise deja o fetiță atât de cochetă, încât nu ieșea din casă, Doamne ferește, până nu se inspecta în oglindă din toate părțile și până ce părinții nu o asigurau, cu seriozitate, că e „păpușa lor frumoasă și cuminte”, „perfecțiunea întruchipată”, nu alta!

Noua rochiță era „piesa de rezistență” a Călinei. Mama i-o cumpărase cu mare greutate, respectiv cu „pile” sus-puse de la un depozit, fiindcă, pe vremea „răposatului”, adică a regimului ceaușist, nu găseai nicăieri nimic mai acătării de îmbrăcat. Pe deasupra, costase și o grămadă de bani, aproape jumătate din salariul de vânzătoare al mamei, care, pentru unicul ei odor, ce nu era în stare să sacrifice? Chiar și banii strânși cu greutate pentru plata ratelor la apartament. Tatăl nu fusese anunțat, desigur, de „cheltuiala neprevăzută”, spunându-i-se că a fost un ”chilipir” neașteptat. Nu de alta, dar mama Călinei voise să-l scutească de șoc, iar pe sine, de o discuție interminabilă despre „ordinea priorităților” în familia Costache.

- Călina, ai grijă, draga mamei, nu cumva să-ți agăți rochița de ceva sau s-o pătezi! îi reaminti aceasta, înainte să iasă din casă.

Sfatul părea de prisos, căci, de când se îmbrăcase, fetița pășea de parcă mergea pe o pernă cu ace. Refuză să se mai așeze, tot timpul cât își așteptă mama să termine de spălat ultimele vase, ca nu cumva să se șifoneze, patrulând de colo-colo, între cameră și

bucătărie, nerăbdătoare să iasă și să-și etaleze minunăția. Intenționau să meargă în vizită la bunici, doar trebuiau să vadă și ei frumusețea de rochie, nu?

În sfârșit sosi momentul multașteptat: ușa fu închisă în urma lor de tată, după ce își privi, câteva secunde bune, fiica, plin de încântare, cu un zâmbet jucăuș pe sub mustață, nu înainte însă de a-i da „verdictul“:

- Fata noastră îi pe vino-ncoa, nu pe du-te-ncolo!

Începură să coboare amândouă scările de la etajul patru, unde locuiau. Mama o luă înainte, iar Călina, cu grijă, pe urma-i. Până la etajul întâi, totul fu în regulă. Călina pășea încet și maiestuos, exact pe mijloc, ca nu cumva să se atingă de vreun perete. O urmă, cât de mică, de praf sau de murdărie, ar fi însemnat o catastrofă pentru ea.

Deodată, una dintre ușile de la parter se deschise și vecina – „tanti Olga” – își făcu apariția cu o găletușă din plastic, plină cu lapte, în mâini. Mergea, pesemne, să-și ospăteze pisicile, pe care grija ei neostoită le adunase, într-un număr îngrijorător, în jurul blocului. Nu de puține ori, unele se aciuiau peste noapte în scară, sperând, probabil, că vreun locatar altruist le va lua de suflet. Slabă nădejde însă! În afară de faptul că zburau după ele coji de pâine sau câte un os rămas de pe la vreun festin, altă dovadă de milostivire nu primiseră.

Tanti Olga ar fi luat bucuros măcar vreo două exemplare la ea acasă, că tot nu avea cu ce să-și umple timpul după ce se pensionase, dar nea Gogu, bărbatu-său, era alergic la păr de pisică și nici nu voia să audă. Ea era singura care le răsfăța mereu cu câte ceva, de obicei cu resturi de pateu sau de la vreo conservă de pește, în care înmuia pâine, ca să țină de saț. Astăzi era ziua când își luase laptele pe cartelă și se gândi să împartă puțin din el cu simpaticele feline.

- Vai, da` ce rochiță frumoasă ai! Ești ca o prințesă! Cine ți-a cumpărat-o? întrebă ea pisicoasă (probabil se molipsise de la animalele-i favorite!).

Călina tocmai ajunsese la scările ce legau primul etaj de parter. Plină de mândrie la auzul unei asemenea laude, care îi flata ceea ce ea încă nu știa că se cheamă "orgoliu", ridică privirea și rosti cu o voce hotărâtă, demnă de posesoarea unei asemenea piese vestimentare, privind-o pe "tanti" drept în ochi:

- Mama!

În aceeași secundă, uitând că se află în coborâre, păși în gol, fără să privească unde calcă. Omise, astfel, a doua treaptă și puse piciorul direct pe muchia celei de-a treia. O atinse, însă, doar cu călcâiul, așa că se dezechilibră, da` rău de tot! Ce urmă fu un coșmar, concentrat în cele mai scurte două secunde care existaseră vreodată. Se rostogoli de la etajul întâi la parter, cu o viteză care l-ar fi făcut invidios și pe cel mai rapid cosmonaut. În cădere, făcu cunoștință cu toate colțurile treptelor și cu întreaga suprafață a peretelui ce le străjuia, din toate unghiurile posibile, pe care le-ar fi putut calcula cu exactitate, dacă ar fi fost la școală și ar fi știut matematică. Așa, însă, putu doar să le simtă, pe toată suprafața corpului. Se zdruncinară toate în ea, mai rău decât maioneza în mixer. Nu știa ce o doare mai tare: locul viitoarelor cucuie sau cel al viitoarelor vânătăi.

În cădere, rochița i se agăță de o bucată de țeavă tăiată la un capăt, care susținea balustrada defectă și se sfâșie de jos până la mijloc cu un scrâșnet, mai dureros pentru Călina, decât orice lovitură. Noroc că fu oprită de cordon, altfel sfâșierea ar fi continuat până sus.

Tanti Olga rămase încremenită, privind scena neputincioasă. Atât de încremenită, încât uită să se ferească din calea coborârii vijelioase; se dezechilibră la

rându-i și, fiind situată exact în dreptul scărilor, vărsă găletușa cu lapte pe Călina, în momentul când aceasta ateriză la picioarele ei. Nu în întregime! Mai rămaseră în ea vreo doi stropi, care nu ar fi ajuns însă nici pe-o măsea unei pisici, darmite armatei de feline leșinate de foame, care aștepta afară.

Călina se ridică, împleticindu-se, cu părul năclăit de lapte și rochița pătată peste tot… pe unde mai rămăsese întreagă. Se lupta din greu să-și stăpânească șuvoiul de lacrimi care se pregătea să erupă, însă mândria, cu toate că era șifonată și ea, o opri la timp.

- Te-ai lovit? întrebă tanti Olga, îngrijorată.

„- Ce întrebare stupidă!” i-ar fi răspuns Călina, dacă ar fi fost ceva mai mare și ar fi cunoscut cuvinte atât de elevate. Așa, însă, rosti un „Nu” gâtuit și afișă un zâmbet silit pe față, de gogonea murată doar pe jumătate. Doar nu era să-i dea satisfacție vecinei curioase! Trebuia să pară vitează, căci așa o învățase mama ei, să fie „puternică și curajoasă” în orice situație. Curajul, e drept, i se cam sleise, din cauza durerilor care o împungeau peste tot. Se îndreptă spășită spre ușa blocului, chinuindu-se din răsputeri să nu șchiopăteze. Spuse un „săru`mâna” leșinat și ieși.

- Unde ai stat atâta? își începu interogatoriul mama, care o aștepta afară de câteva minute bune și pierduse „scena rostogolirii”. Când o văzu, însă, în ce hal arată, de parcă trăsese de ea o haită de câini, rămase perplexă.

- Ce Dumnezeu ai făcut? Ai stricat frumusețe de rochie!

Cu părul și haina îmbibate de lichidul alb, de parcă tocmai fusese în vizită la o fermă de vaci și mulsese una, mai năbădăioasă, Călina stătea împietrită în fața blocului, abținându-se cu greu să nu plângă.

- Nu m-am lovit! rosti ea, în cele din urmă, răspunzând, astfel, celei de-a doua întrebări a mamei, care i se poticnise acesteia în gât.

- O să ne omoare tată-tu, când o să-ți vadă rochia! o mustră ea. Acum putem rămâne acasă, că nu mai am cu ce să te îmbrac, ți-am spălat toate hainele!

Cum se poate lesne înțelege, vizita la bunici se contramandă. La fel se întâmplă și cu plata ratelor la apartament, care trebui să aștepte încă o lună și să suporte penalizările aferente. Rochița buclucașă scăpă totuși de tomberon, fiind transformată de mama Călinei în „capoțel de stat prin casă“, ajustat cu peticele de rigoare, desigur, altfel, acest miracol nu ar fi fost posibil. Mândria ei șifonată avu, însă, nevoie de mai mult timp să se repare, aproape tot atât de mult, cât dură până să i se vindece toate vânătăile.

Tatăl nu avu ce face și se consolă cu gândul pierderii, povestind prietenilor pățania groaznică a nevestei, care fu jefuită de salariu în autobuz, în timp ce venea de la serviciu (aceasta era varianta pe care i-o împărtășise mama Călinei, cu lux de amănunte!). Nu-i trecu însă prin minte s-o întrebe cum de hoții nu îi luară toți banii din poșetă, ci doar jumătate din ei! S-o fi gândit, poate, că or fi fost niște hoți cumsecade, cine știe?...

La bunici

Călina trebuia să petreacă, din nou, o săptămână întreagă la bunici. Mama nu mai suporta să o găsească, de câte ori se întorcea seara de la serviciu, cu ochii în tavan și lacrimi în colțul genelor, ținându-l în brațe pe Patrocle, câinele de plastic cu urechi clăpăuge, cumpărat de la reduceri – jucăria ei favorită (așa urât cum era!), din trei, câte avea de toate.

Degeaba plânse de i se scutură cămașa pe ea. Nu înduplecă pe nimeni, poate doar pe cățelul vecinului de la etaj, care schelălăia ca un apucat, ori de câte ori o auzea suspinând. Părerea lui nu conta, oricum, așa că, fără niciun aliat (dacă nu pusese zahăr în geam la timp, cum o sfătuise „tanti Olga”, vecina de la parter, barza nu îi adusese niciun frățior!), fu nevoită să cedeze.

Tatăl o consolă, în stilul său propriu:

- Râs cu plâns, balegă de mânz!

Doar că, de data aceasta nu râdea nimeni, în niciun caz Călina, care aștepta înfrigurată deznodământul. Își iubea bunicii, dar aceștia erau mult prea în vârstă și prea ocupați, ca să se pună în mintea unui copil. Nu îi spuneau povești, cum făcea mama în fiecare seară și nu jucau cu ea cărți sau „Nu te supăra, frate”, cum făcea tatăl. Nici măcar televizor nu aveau. La țară nu era nimic interesant de făcut și se plictisea de moarte, privindu-i cum săpau grădina, pliveau sau făceau alte treburi gospodărești, într-un du-te-vino fără sfârșit. Singura sa „distracție“ era seara, când bunicul, obosit de lucru, o punea să-i citească din Biblie. Cu toate că nu înțelegea nimic din povestirile cu pricina, Călina era bucuroasă că își putea etala cunoștințele și îi creștea inima de un cot la auzul laudelor ce îi erau adresate, bunicul

nemaicontenind să se minuneze de dicția ei „de om mare”:

- Vezi tu, Rafilă, nepoată-ta citește, la nici cinci ani, mai bine ca tine, la șaizeci! o necăjea el, în glumă, pe bunica.

Meritul era al mamei, care, în puținele minute libere, îi mai arăta câte o literă și o punea să exerseze, zilnic, pe un caiet. Încetul cu încetul, se trezi că poate să citească fără nicio greșeală și acest lucru o încânta peste măsură.

A doua zi, mama o trezi devreme, ca să o îmbrace, spunându-i că o va lua cu ea la serviciu. În mintea Călinei se ivi o undă de speranță: „Poate a uitat de bunica!“, își spuse bucuroasă, abia abținându-se să nu-și dea de gol voioșia.

Pe când era gata-gata să se sufoce în aglomerația din singurul autobuz existent la acea oră matinală, șoferul opri în centrul vechi, nu departe de magazinul de pantofi, unde mama ei lucra ca vânzătoare, încă de când era domnișoară. Amenajat într-o clădire veche, de pe vremea fostului Imperiu Austro-Ungar, avea un aer misterios și iz de castel medieval. Pentru Călina, însă, era un tărâm de basm. Plin cu rafturi încărcate de pantofi din piele, de toate mărimile și nuanțele, dotat cu o magazie imensă, în care fiecare colțișor părea că-și țese propria poveste, magazinul era un loc de joacă ideal. Aici, Călina putea să evadeze într-o lume numai a ei sau să devină oricine își dorea, chiar și prințesa urmărită de *zmeul cel rău*. Acesta exista, de fapt, în realitate și era singurul intrus care îi strica „peisajul” mirific, fiind întrupat chiar în șeful magazinului: „nenea Puiu”.

Nu prea înalt, cu o figură severă, pe care și-o etala astfel doar de fațadă, ca să impresioneze (însă Călina nu avea de unde să știe acest lucru), ascunsă după niște ochelari cu rame groase și o mustață neagră și stufoasă,

nenea Puiu părea decupat dintr-un film de epocă. Mirosind a parfum ieftin și a țigări de proastă calitate, îmbrăcat mereu la patru ace (aceasta rezumându-se, din punctul lui de vedere, la veșnicul costum negru cu dungi gri, ros în coate și la aceeași cravată roșie din material sintetic, cu nodul făcut în grabă), era o persoană populară și volubilă, mai ales după ce făcea câte o vizită la barul din colț, de unde se întorcea vesel și îmbujorat la față, ca un corcodan.

- Iar ți-a înghițit pisica limba? Tu nu știi să spui săru`-mâna? o întâmpină el, ca de fiecare dată, cu un țâțâit enervant.

Călina se ascunse în spatele mamei și nu scoase un sunet. Era foarte rușinoasă și avea ciudă pe „nenea" ăsta, care se băga mereu în seamă și se tot lega de ea, în loc să-și vadă de treburile lui.

- Călina, nu-l saluți pe nenea Puiu? încercă mama o reconciliere. Aș! În loc de asta, fetița o zbughi pe lângă cei doi și nu se opri decât în fundul magaziei, unde se piti după un raft. Nu mai ieși de acolo, până ce nu se convinse că nenea Puiu era atât de ocupat cu clienții, încât uită cu desăvârșire de existența ei. Atunci se duse glonț la tanti Coca, colega mamei, pe care o adora, fiindcă mereu îi dădea câte un măr sau un covrig, ori avea câte o vorbă bună pentru ea. Cu părul lung și ondulat căzut peste umeri, îmbrăcată cam prea elegant pentru o simplă vânzătoare, cu pantofi amețitor de înalți și încărcată de bijuterii ca o sorcovă, tanti Coca era cea mai frumoasă femeie în viață, pe care Călina o văzuse vreodată și *zâna cea bună* a magazinului (în afară de mama ei, desigur!).

- Călina, vino să-i încasezi pantofii lui nenea! o trezi tanti Coca din visare, după ce făcu greșeala să-i împrumute uriașele ei inele din aur, șase la număr, pe

care copila tocmai și le aranja pe degetele-i micuțe, admirându-se și închipuindu-și că e prințesă. Întreruperea se făcu tocmai când era gata să-l pună în lanțuri definitiv, în gând, pe *zmeul cel rău*. Ce păcat!!

Tanti Coca știa că plăcerea cea mai mare a fetiței era să bată prețul în casa de marcat și să dea restul, așa că îi făcea pe plac, ori de câte ori nenea Puiu lipsea sau era ocupat cu altceva. Călina învățase să socotească de la tatăl ei, astfel că se pricepea să înapoieze restul de la orice sumă, fără nicio ezitare. Câteodată avea norocul să dea peste un client mai darnic, care îi recompensa străduința cu o ciocolată sau o bomboană, dar se mulțumea și cu un „Bravo“ entuziast, în timp ce degete butucănoase îi înșfăcau obrajii și i-i strângeau ca în menghină, pline de admirație.

Nu termină bine de încasat, sub supravegherea atentă a lui tanti Coca și o văzu, dincolo de fereastră, pe *vrăjitoarea cea rea*, cu mătura în mână, cum se îndrepta vertiginos spre ușa magazinului. Când se apropie mai tare, o recunoscu pe bunica. Tocmai se întorcea de la piață, de unde își cumpărase, printre altele, o mătură cât toate zilele și venea să-și ia nepoata în primire.

Călina își opri cu greu un țipăt. Își făcuse speranțe degeaba, se pare că mama nu uitase! Urma să fie smulsă fără nicio milă din paradisul ei. Profitând de înghesuiala din magazin și de neatenția vânzătoarelor, se strecură pe lângă ele și se făcu nevăzută pe ușa magaziei. Nu merse până în capăt, ci o coti imediat la stânga, pe un culoar lung și îngust, unde angajații își luau de obicei masa. Se piti înfrigurată după un teanc de cutii. Abia se stăpânea să nu sară în sus de bucurie, la gândul că nu aveau cum să o găsească, iar bunica va fi nevoită să plece singură acasă.

Magazinul era plin de clienți, iar Călina nu putu să deslușească nimic, din cauza gălăgiei. După câteva minute, intră în magazie mama ei, strigând-o. O căută peste tot, inclusiv în pod, mai puțin însă pe culoarul unde aceasta abia mai respira de emoție, apoi ieși în grabă. Nu trecu mult și intră nenea Puiu. Stătu cât stătu, verifică și el tot ce crezu de cuviință, apoi ieși, la fel de grăbit. Intrară și ieșiră, pe rând, cele două colege ale mamei, apoi, din nou, nenea Puiu. Călina abia se stăpânea să nu râdă în hohote de năzbâtia ei. Nici prin cap nu-i trecea că-i pusese pe toți pe jar și că mama ei, moartă de îngrijorare, tocmai se pregătea să treacă peste drum, la poștă, ca să telefoneze la Miliție. Pe când jubila astfel, schimbându-și poziția de pe un picior pe altul, fiindcă începuse să amorțească, se auzi vocea victorioasă a lui nenea Puiu:

- Aha, aici îmi erai, domnișorico? Ia vino tu încoace! și strecurându-se pe culoarul îngust, o înșfăcă de braț și o trase afară din ascunzătoare.

Se pare că un colț al rochiței o trădase exact în momentul când se aștepta mai puțin și era pe cale să scape de *vrăjitoare*. Călina regretă amarnic că nu cunoștea nicio vrajă care să-l facă să dispară pentru totdeauna pe *zmeul cel rău*, ce-i stricase treburile, băgându-și coada unde nu-i fierbea oala. Cu privirea pe mozaicul din magazin, păși smerită, de mână cu nenea Puiu, spre mama ei. Acesteia îi veni inima la loc când o văzu teafără și uită să-i mai reproșeze ceva. Oricum nu mai era cazul, căci își reproșă Călina sieși, pe autobuz, tot drumul până la bunica. Nici măcar cele câteva felii de parizer și cutiuța cu smântână, pe care aceasta i le cumpără de la alimentara din apropiere, nu o putură face să-și ierte clipa de neatenție. Doar gândul că o

săptămână trece repede o mai consolă, cât de cât, pe sărmana captivă.

Bunicul era plecat în stațiune, așa că nici măcar de distracția cititului din fiecare seară nu mai avu parte. Primele două zile trecură cel mai greu, căci nu se întâmplă nimic interesant. Călina număra orele până seara, arzând de nerăbdare să se facă odată sâmbătă. În a treia zi, însă, o scoaseră din amorțeală țipetele bunicii, care se auzeau din grădină:

- Călină, vină iute! Călinăăă!!

Fetița alergă cât putu de repede, curioasă să vadă ce se întâmplase.

- Uite o *coropișniță*! spuse aceasta triumfătoare, de parcă descoperise a opta minune a lumii.

Călina, care crescuse la bloc, habar nu avea ce însemna acel cuvânt complicat. Privi cu atenție în jos, unde îi arăta bunica, dar tot ce văzu nu fu decât o insectă uriașă, hidoasă, care o băgă în sperieți, făcând-o să țipe cât o țineau plămânii. Se puse pe fugă și nu se opri decât în casă, unde se închise pe dinăuntru și nu mai ieși de acolo, până ce bunica nu-i demonstră că omorâse bâzdâgania și nu-i aduse ca dovadă corpul acesteia, tăiat în două cu sapa. Ca urmare, se feri toată ziua să mai calce în grădină, preferând să facă pe „bucătăreasa" în curtea din fața casei, unde rupse un morman de petale, de la toate florile de pe margine, spunându-și că gătește salată.

- Nu-mi mai strica florile, că iau japa la tine! încercă să o sperie bunica, dar Călina nu își făcu griji, știind că amenințările acesteia erau doar de formă și își continuă treaba nestingherită.

- Te zic la *ticu* dacă mă bați! îi replică totuși, preventiv, așa că bunica nu avu altceva mai bun de făcut, decât s-o lase în pace. Nu avea niciun chef să și-l pună în cap pe

ginerică. Măcar așa, nepoata îi stătea liniștită, iar ea putea să-și vadă de treburi, în continuare, până seara.

Ziua următoare trecu fără evenimente neprevăzute până pe la amiază, când bunica intră în casă și se întinse în pat, să se odihnească. După scurt timp, adormi bușteau. Călina, simțind că începe să se plictisească, își făcu curaj și merse în grădină. Călcă cu atenție, ca nu cumva să dea iar peste vreun monstru, la fel cu cel din ziua precedentă. De partea cealaltă a gardului o urmărea curios un băiețel, cam de vârsta ei. Era Ionel, nepoțelul vecinei. Intrară repede în vorbă.

- Noi avem nisip în curte, nu vii să ne jucăm? întrebă el.

- Ba da! Eu știu să fac castele! se lăudă Călina, bucuroasă de noul prieten și, fără să stea pe gânduri, trecu gardul la vecini. Se luară de mână și merseră împreună în curtea casei, să-și dovedească, unul altuia, îndemânarea de „constructor”.

După vreo oră, bunica se trezi brusc dintr-un vis groaznic. Se făcea că nepoata îi dispăruse, iar ea o căuta printr-o ceață deasă, de nu vedeai nimic la doi pași. Deschise ochii, se uită în jur și nu o văzu pe Călina. O strigă, dar nu-i răspunse nimeni. Începu să o caute disperată peste tot: în casă, pe sub mese, prin și pe dulapuri. După ce epuiză toate ungherele, ieși afară. Se uită cu atenție pe sub toți pomii și sub vița-de-vie, apoi pe acoperișul încăperii numită „garaj”, unde unchiul Nelu, fratele mamei, își ținea sculele de lăcătușerie, ba chiar și în veceul din fundul grădinii. Nici urmă de Călina! Pe când se dădea de ceasul morții și se pregătea să plece după ajutor, apăru la poartă vecina:

- Dacă îți cauți nepoata, să știi că e la mine, se joacă cu Ionel al meu la nisip!

- Ai, mămăliga ei de fată! Las` că ți-o jordălesc eu, de nu se vede! Cum pleacă, fără să spuie nimic? Mie mi-o stat inima-n loc de spaimă și ei îi arde de joacă! se lamentă bunica, pe bună dreptate. Bineînțeles că nu o atinse nici cu un deget, destul însă că, după ce se întoarse, stătu lipită de ea, ca marca de scrisoare, pentru tot restul zilei.

Prizonieră fără vreo șansă de scăpare, Călinei îi veni zâmbetul pe buze doar joi dimineața, când bunica apăru în casă cu o cutie de carton în brațe, în care piuiau fără încetare douăzeci de puișori de găină, galbeni și pufoși, proaspăt ieșiți din ou. Îi cumpărase în zori de la o cumătră din sat, așa cum făcea în fiecare an, când venea primăvara, atunci când cloșca programată să devină mămică nu scotea nici unul, din diverse motive: ori era prea plimbăreață și lăsa ouăle prea mult timp descoperite, ori acestea nu erau bune.

- Du-te cu ei în curtea din față, să stea un pic pe iarbă, la soare! Da` ai grijă, să nu iasă pe sub poartă, la drum, să-i calce vreo căruță sau să-i fure cineva! o atenționă ea, sperând că, dacă va avea ocupație, nepoata i se va alina acasă și nu va mai trebui să o caute pe cine știe ce coclauri sau prin vecini.

Mândră din cale-afară că i se dă o însărcinare atât de importantă, Călina își luă rolul de paznic al puișorilor în serios și, înarmându-se cu un băț găsit în grădină, îi conduse încetinel spre locul indicat de bunica. Adora animalele, în special păsările, căci de acestea avea parte aici din belșug, atât de cele sălbatice, pe care le urmărea cu atenție, atunci când bunicul descoperea câte un cuib nou și o suia, la el în brațe, pe scară, să-i arate puișorii cu ciocurile căscate, așteptând să primească de mâncare, cât și de cele domestice: curci, găini, rațe, gâște, bibilici și chiar porumbei, aciuiți în „garajul”

unchiului Nelu și deveniți atât de blânzi, încât ciuguleau firimituri din palma oricui se arăta dispus să îi hrănească.

Împiedicându-se în iarba destul de înaltă, puișorii sporovăiau fericiți, pe limba lor, sub soarele jucăuș de aprilie. Călina se așează jos, lângă ei, apoi îi luă în brațe și îi pupă, pe rând, pe puful auriu, neputându-se hotărî care îi plăcea mai mult. După ce termină, o luă de la început. Unul dintre ei, mai curajos, se aventură înspre poartă, fiind gata-gata să iasă. Călina, amintindu-și de misiunea pe care i-o dădu bunica, puse mâna pe bățul pregătit anume pentru asta și, vrând să sperie puiul, ca să-l întoarcă din drum, îl atinse din greșeală cu vârful peste gâtul firav. Căpșorul i se suci brusc într-o parte și așa-i rămase, probabil luxat sau rupt, iar puișorul începu să piuie cât putea de tare, de durere. Călina se sperie și începu să plângă și ea, de mila lui.

- Bună! Hai repede, bunăă!! strigă ea, venind într-o fugă în casă, cu ochii plini de lacrimi.

- Ce Dumnezeu ai făcut iară? se sperie bunica, văzând-o agitată și roșie la față.

Când înțelese despre ce-i vorba, se luă cu mâinile de cap:

- Numa` ție putea să ți se întâmple așa ceva! Acu` ce să fac cu amărâtu` de pui, să nu mai chinuie?

- Du-l la nenea doctor, să-l opereze! spuse Călina printre sughițuri.

- Operează pe-amaru`! se căină ea. Apoi luă puiul, care nu mai înceta cu piuitul și se îndreptă cu el spre veceul din grădină.

- Nuuu! Nu vreau să moară! țipă Călina, care intuia cam ce voia să facă bunica. Aceasta nu se înduplecă. Luă puișorul și, cu o grimasă de durere pe chip, probabil la gândul abominabilei fapte pe care era nevoită să o facă, îl aruncă în hăul înfricoșător, care-l înghiți pe dată.

- Oricum moare, dar măcar așa nu mai chinuie, sărmanul! încercă bunica s-o împace pe nepoată, văzând cât era de afectată.

Nimic nu o putu însă liniști pe Călina, care nu mai contenea cu plânsul. Se opri abia spre seară, când se duse la culcare, după ce bunica o liniști, spunându-i că puișorul e acum în rai, sănătos și fericit că nu-l mai doare nimic. Noroc că fetița adormi înainte de a apuca să se întrebe de ce acesta trebui întâi să moară, ca să redevină sănătos și nu putu să se facă bine, în viață fiind, căci chestionarul ei cu siguranță ar fi încuiat-o pe bunică definitiv.

Vineri dimineața, după ce dădu de mâncare la găini și băgă pâinea în cuptor, bunica o luă pe Călina cu ea în grădină. Nu mai avea curajul să o lase nesupravegheată nici măcar cinci minute. Nu apucă să îi arate bine cum se plantează ceapa și usturoiul, că cerul se înnoră brusc și începu să sufle un vânt răcoros.

- Du-te și ia-ți căputu` pe tine, să nu răcești! Da` să vii fuguța înapoi! insistă ea intenționat pe ultimele cuvinte, cu gândul ca nu cumva nepoata să întârzie pe undeva și să facă iar vreo boroboață.

Călina se conformă. Ca să vadă bunica ce ascultătoare e, o luă la goană de-a binelea, cât o țineau piciorușele, nu pe cărare, ci pe lângă gardul vecinului, unde văzu un pui de pisică, negru cu pete albe, care se strecură pe dedesubt și intră în grădină. Cu gândul să-l prindă, nu se mai uită pe unde calcă, se împiedică de un ciot și căzu drept în groapa cu var pregătit de bunicul, în urmă cu câteva zile, pentru zugrăvitul bucătăriei de vară. Fiindcă o săpase în spatele casei, unde nu umbla nimeni, niciodată, bunicul se gândi că nu e necesar să o mai acopere. Mare greșeală! Călina se cufundă în lichidul alb

și vâscos, care o acoperi până la piept. Să fi auzit atunci vaiete!

- Tu, fată, tu mă omori cu zile! se dădu bunica de ceasul morții, la vederea noii trăsnăi a nepoatei. O scoase, cu chiu, cu vai, din groapă, cu ajutorul cârjei de rezervă a bunicului, pe care acesta o lăsase, din fericire, acasă. Renunță să o mai certe, când văzu că nu mai încetează cu smiorcăitul. Se speriase de-a binelea, pesemne. Noroc că nu păți nimic grav, altfel ar fi strâns-o de gât ginere-său, iar ea nu și-ar fi iertat-o toată viața!

- Poate asta o să te liniștească odată! Uite cum îmi dai tu de lucru, că n-am eu destul și așa! decretă bunica, la capătul puterilor. Apoi încălzi apă, ca să-i facă baie și să-i spele hainele năclăite de var.

În jurul prânzului, soarele își arătă din nou fața zâmbitoare. Călina ieși în curtea din față, unde bunica pusese cutia cu puișorii de găină, pe care ea trebuia să-i supravegheze, ca să nu-i atace pisica. Nu avea voie însă, cu niciun chip, să-i mai scoată afară. Fusese de-ajuns experiența nefericită cu puișorul căruia îi rupsese gâtul. În timp ce-și plimba mânuțele prin pufușorul lor gălbui, îi căzură ochii pe scara proptită de peretele din față al casei, scară pe care bunicul se urcase ca să curețe via, cu o săptămână în urmă, dar nu terminase. Aceasta era așezată foarte aproape de intrare, astfel încât Călinei îi trecu o idee năstrușnică prin minte: ce-ar fi dacă s-ar urca pe copertină și s-ar ascunde de bunica? Precis nici nu i-ar trece prin minte unde este ea pitită! La gândul „surprizei” pe care urma să i-o facă, abia își ținea râsul. Fără să stea pe gânduri, din câteva mișcări fu sus și așteptă acolo, tăcând mâlc.

După puțin timp, apăru și bunica, gândindu-se că o lăsase deja cam mult timp singură. Se uită în stânga, se uită în dreapta, dar nici urmă de nepoată. Inima începu

să-i bată cu putere. O căută peste tot, strigând-o cât o ținea gura. Călina nu scotea un sunet, dar în mintea ei se tăvălea pe jos de râs. După ce întoarse pe dos toată casa, curtea și grădina, bunica se îndreptă spre poartă, chemând-o cu o ultimă undă de speranță în glas:

- Călină, să știi că mă duc la Miliție, să vină ei să te caute, că eu nu mai pot!

La auzul cuvântului înfricoșător, aceasta se hotărî să spargă tăcerea:

- Îs aici sus, pe acoperiș!

- Doamne ferește, cum te-ai urcat acolo, tu fată? Vrei să-ți rupi gâtu`? O să mă omoare tată-tu! Coboară imediat! o apostrofă ea speriată.

Călina vru să se execute, dar când se uită în jos, o luă cu amețeală.

- Nu pot, mi-i frică! spuse cu un glas pierit. Prin nu știu ce minune, distanța măsurată cu privirea de sus în jos părea mai mare decât aceeași distanță, parcursă în sens invers.

- Acu` n-ai decât să stai acolo până o veni unchiu-tău Nelu de la slujbă, că eu nu mă pot cățăra după tine! spuse bunica oțărâtă.

Călinei îi fu rușine să riposteze, știindu-se cu musca pe căciulă, așa că, neavând ce face, se declară de acord. Unchiul Nelu se amuză copios când ajunse acasă:

- Păcat că nu am rămas la o bere cu prietenii, să vin numa` mâine dimineață! Poate așa te învățai minte! o tachină el.

Nepoata, care își petrecu trei ore pe copertină, într-o plictiseală groaznică și cu o foame de lup în gât, își spuse că nu va mai ieși, în viața ei, din cuvântul bunicii, după ce scăpă teafără din această nouă ispravă.

Sosi, în sfârșit, ziua multașteptată de Călina, când trebuia să plece acasă, la părinți. Mama lucra și sâmbătă

dimineața, așa că numai după prânz putea veni să o ia. Pe când se întreba ce o să facă atâtea ore, la poartă apărură trei oameni necunoscuți. Erau niște prieteni de-ai bunicii, din tinerețe, care locuiau într-un sat învecinat. Veniseră pe la ea cu Petrișor, feciorul lor mai mic, ce terminase de curând liceul, să mai stea la povești, căci nu se văzuseră de mult. Bunica, tocmai isprăvind de făcut mâncarea, îi invită la masă.

Călina, după ce studie cu atenție părul cârlionțat și ochii albaștri ai musafirului, care nu era deloc urât, cugetă câteva minute, apoi, cu o mină serioasă, o chemă pe bunica afară:

- Buni, spune-i lui Petrișor că, dacă mă așteaptă zece ani, mă mărit cu el!

- Cred că o să-și ia câmpii după prima zi sau o să te lege cu sfoară, ca să nu te scape! spuse bunica zâmbind, uimită în același timp de seriozitatea copilei, apoi intră în casă. După câteva secunde, se auziră hohote de râs, ce parcă nu mai aveau de gând să înceteze. Călina intră și ea, peste câteva minute, morcovită că propunerea sa serioasă provocase o asemenea reacție. Petrișor o ridică în brațe și o pupă apăsat pe amândoi obrajii, apoi o dădu părinților săi, care făcură la fel. O alintară fără încetare pe tot parcursul vizitei, iar după ce îi înmânară o ciocolată și un pachet de biscuiți, Călinei îi trecu supărarea cu totul și uită de planurile ei mărețe de măritiș.

După ce musafirii plecară, ajunse și mama de la serviciu, ca să își ia fetița acasă. Bunica, amuzată de inocența nepoatei, care nu era deloc rea la suflet, doar cam năzdrăvană de felul ei, uită de toate spaimele prin care aceasta o trecuse și nu suflă niciun cuvânt fiicei sale, ca nu cumva, altădată, să nu o mai lase pe fetiță la ea. Simțea deja că o să-i fie dor de poznele sale...

Dar de Crăciun

Călina stătea, împreună cu părinții ei, în camera cu ferestrele spre răsărit, să-l aștepte, cuminte, pe Moș Gerilă. În fiecare an, parcă intenționat să-i facă în ciudă, acesta venea, cu sacul lui plin de cadouri, taman după ce ea adormea! Probabil o pândea, pârdalnicul, ca nu cumva să-l vadă și să-i ceară, Doamne ferește, mai multe daruri, decât îi putea el aduce!

În primii ani ai copilăriei, „Moșu`", mai tânăr și în putere, pesemne, îi lăsa brăduțul gata împodobit în „camera musafirilor", lângă fereastră. Călina nu avea altă treabă, decât să caute sub mantia lui verde și bogată, cu iz de rășină. Îl găsea dimineața, în ziua de Ajun și îl admira extaziată. Era o frumusețe! (Se pare că avea bun gust Moșul ăsta, chiar așa bătrân, cum se spunea că este!) Plin de globuri ce sclipeau jucăușe, de beteală multicoloră, de beculețe și bomboane de ciocolată, care îi făceau cu ochiul din staniolul viu colorat, era minunea așteptată de Călina cu sufletul la gură, în fiecare an, când venea iarna.

După ce mai crescuse și era deja „domnișoară", în grupa mare, la grădiniță, tatăl ei o anunță, pe un ton serios:

- De acu` încolo, draga tatii, Moșu` nu mai poate căra atâtea, că e prea greu sacul și îl doare spatele! Dacă vrei să mai vină la tine cu daruri, trebuie să-l aștepți cu bradul pregătit, altfel merge mai departe, la copii mai harnici!

Vrând-nevrând, Călina luă treaba în serios. Nu voia cu niciun chip să rămână fără cadouri, mai ales că-i scrisese o listă întreagă de „rugăminți", pe care mama o asigură ferm că o pusese, din timp, la poștă.

- Acum să vedem de găsește tot ce vrei tu! o necăji ea, în glumă. Sau poate i s-or fi terminat banii pe drum, că de la Polul Nord până aici e cale lungă și o grămadă de copii care îl așteaptă!

Cu inima cât un purice, copila se ruga în gând să-i fi rămas Moșului câte ceva și pentru ea, să nu se facă de râs în fața colegilor de la grădiniță, care se lăudaseră că, în fiecare an, primiseră de la acesta o mulțime de daruri, cu toate că nu fuseseră prea cuminți.

Pentru a-l convinge de bunele-i intenții, își dădea silința să așeze cât mai frumos podoabele pe bradul adus de tatăl ei. Unde nu se descurca, intervenea mama, zâna cea bună, care îi explica amănunțit cum trebuie să le aranjeze:

- Aici, în față, punem cele mai frumoase globuri, să le vadă Moșu` mai bine, iar în spate le lăsăm pe cele mai mici, care mai rămân! Instalația o așezăm când bradul e gol, ca să nu-l stricăm după ce e gata!

Din spusele mamei, părea totul atât de simplu, încât teama că n-o să-i placă Moșului bradul împodobit de ea se risipea ca prin farmec. La sfârșit de tot presăra, pe alocuri, câte puțină vată, să pară că tocmai ninsese peste el. Deși îi scrisese să-i aducă și un aparat de fotografiat, ca să imortalizeze minunăția, mama îi spuse că, din câte auzise ea, Moșu` era cam sărac și abia-abia mai făcea față cu darurile la atâția copii, deci... să nu-și facă speranțe degeaba! Asta era, trebuia să se conformeze, doar nu era să ia pielea de pe el, sărmanul!

- Mami, vecina noastră, Alina, mi-a zis că nu există Moș Gerilă! Cică părinții noștri sunt Moșu`! Auzi, ce mincinoasă, doar l-am văzut chiar ieri! spuse ea cu aplomb. A fost la noi, la grădiniță, îmbrăcat într-un costum roșu! Are barbă albă și lungă până la brâu, cred că e tare bătrân! Ne-a dat dulciuri, iar noi i-am recitat

poezii. A zis că, dacă suntem cuminți, ne aduce mai multe daruri în seara asta! Nu a putut să vină cu toate odată, fiindcă sunt prea grele pentru el!

- Da, mare mincinoasă Alina asta! întări mama spusele fetiței. O fi vrut să te necăjească, fiindcă la ea nu vine Moșu`, că e rea! La tine sigur o să vină, mai ales dacă i-ai făcut un pom așa frumos!

Călina simțea cum i se umple inima de mândrie la gândul că, deși Alina era deja în clasa întâi, habar nu avea cum stă treaba cu Moșu`, ea fiind mult mai informată, după cum se putea constata, desigur!

- Gata, la culcare! ordonă tatăl, după ce inspectă bradul și se declară satisfăcut de ce văzu.

- Nu mi-e somn! Eu vreau să îl aștept pe Moș Gerilă! se opuse Călina cu vehemență.

- Bine, faci cum vrei! cedă tatăl, știind că oricum nu va putea rezista prea mult timp trează. În fiecare an, de când se știa, Călina se întindea „doar puțin“ pe canapeaua din camera cu bradul și... dusă era. Se trezea dimineața în pătuțul ei, unde o ducea tatăl pe brațe, așa, adormită buștean.

Nici de această dată nu făcu excepție de la regulă! După vreo jumătate de ceas, pleoapele îi căzură grele, de parcă erau prinse cu magneți. A doua zi, sării din pat ca arsă, furioasă foc că nu rezistase, din nou, ispitei de a pune “cornul în pernă”, cum o persifla tatăl. Iar îl ratase pe Moș! Alergă glonț în camera cu bradul, să vadă dacă găsește vreun cadou. Sub crengile mari și încărcate de globuri tronau trei pachete frumos ambalate: unul mare, pe care scria numele ei și două mai mici, cu numele părinților, separat, scrise caligrafic.

„Ce bine seamănă scrisul Moșului cu al mamei!“ gândii ea, dar de bucurie, uită să se mire de constatarea făcută și, cu pachetul destinat ei în brațe, începu să

țopăie într-un picior prin toată camera, țipând cât o ținea gura:

- Mi-o adus! Mi-o adus!

Tatăl veni într-o fugă din bucătărie și, văzându-i încântarea zugrăvită pe chip, nu se putu opri să nu râdă în hohote. Apoi, ca să o șicaneze, îi smulse pachetul din mâini, prefăcându-se că vrea să îl desfacă:

- Ia să văd ce ți-o adus ție Moșul! Și de ce pachetul tău e mai mare decât ale noastre? făcu pe supăratul.

Să fi văzut atunci teatru! De ciudă că altcineva încerca să deschidă, înaintea ei, cadoul primit de la Moș Gerilă, ceea ce, în ochii săi de copil, era profanare curată, începu să plângă în hohote.

Mama veni val-vârtej, alarmată:

- Tu n-ai de lucru, îți pui mintea cu un copil? își dojeni ea soțul, luându-i pachetul din mână și dându-i-l înapoi Călinei. Și-așa, lu` tată-tu nu i-i bun nimic din ce-i acolo! o liniști ea. De curioasă să vadă ce primise, nu-i dădu prin cap de unde știa mama ei acest lucru, că doar cadoul fusese împachetat de Moș Gerilă însuși!

De obicei, primea de la Moș cărți, hăinuțe și dulciuri. De data aceasta, însă, Moșul se întrecu pe sine, aducându-i, printre altele, o pereche de ghetuțe noi, de toată frumusețea. Tocmai la timp, fiindcă cele vechi aveau deja găuri în talpă, de la atâta purtat! Cum le știa Moșu` pe toate, deși uitase, în misiva ei, să-i amintească de încălțări!

Chiar dacă era mulțumită de cadoul primit, „viermele” invidiei o rodea totuși:

- Mami, o colegă de la grădiniță mi-a spus că la ea acasă a venit Moșu` ieri și i-a adus un papagal, un iepuraș și multe hăinuțe din străinătate. Ba mai mult, un sac întreg de jucării! E cea mai rea și mai încrezută din grupă și nici măcar nu știe să citească! își sublinie Călina

nemulțumirea. De ce nu aduce Moșu` la cine are mai puține, că doar tatăl ei lucrează în altă țară și oricum îi cumpără destule? întrebă contrariată.

- Moșu` știe că tu n-ai nevoie de atâtea rondiuri și jucării, că oricum n-ai loc în dulap, să le ții! o consolă tatăl, cu un răspuns care îi păru logic. Îți aduce cărți, ca să înveți bine și să te faci doctoriță! Aceasta era dorința lui cea mai fierbinte și încerca, pe toate căile, să o insufle și fiicei sale.

Mult mai târziu, când află adevărul despre sacrificiile ce se ascundeau în spatele darurilor de Crăciun, Călina înțelese... Atunci știu că va purta pentru totdeauna în suflet un vis minunat, trăit cândva cu adevărat, într-o lume numai a ei, în cel mai frumos basm care se putea închipui vreodată...

O vacanță cu peripeții

Călina aștepta cu nerăbdare vacanța de primăvară. Chiar dacă vremea se stricase brusc, ploua mărunt, iar frigul se ascuțise îngrijorător pentru această perioadă, ei nu îi păsa. Urma să plece cu școala, peste câteva zile, în tabără la Felix, un vis ce îi păruse, cu puțin timp în urmă, imposibil de realizat.

Tatăl se împotrivise vehement, încă de la început, unei asemenea idei „năstrușnice“:

- Nici nu vreau să aud! Ești prea mică să pleci singură, de capul tău, prin lume! Dacă pățești ceva, la asta nu te-ai gândit? se lamentă el.

- În primul rând, nu sunt prea mică, sunt deja în clasa a cincea! începu Călina să-și pledeze cauza, sigură pe ea. În al doilea rând, nu plec de capul meu, vin și colegi din alte clase! Ne însoțesc profu` de bio și cel de sport! Sunt foarte de treabă, o să ne distrăm super cu ei! Iar în al treilea rând, nu plec „prin lume", fiindcă orașul nostru e la nici două sute de kilometri distanță de Felix! Cu autocarul, îi facem cam în trei ore și jumătate!

Tatăl căscă ochii mari pentru câteva secunde, gândindu-se instantaneu că ar fi trebuit să-și încuie dulapul unde își ținea atlasele și alte lucruri de genul acesta. Fiica lui era, cu siguranță, un copil precoce! Își asuma riscuri prea mari, dacă îi mai lăsa, pe viitor, asemenea cărți la îndemână, fiindcă se părea că îi dădeau idei periculoase.

- Da, parcă văd, la cât ești tu de aeriană, că o să aluneci pe lângă vreun bazin de atâta distracție și, dacă o să ai norocul să nu-ți rupi gâtul, o să-ți iasă râsul pe nas! ripostă el.

- Ba nu, o să fiu atentă, promit! insistă Călina rugător.

Degeaba însă! Argumentele ei se loveau de un perete de granit, tatăl rămânând impasibil, ca o stâncă, la toate.

Văzând că șansele îi scad îngrijorător, spre zero, Călina se gândi că e cazul să schimbe tactica, altfel, Felixul risca să devină, pentru ea, doar un vis îndepărtat. Începu să ofteze, clipind des și afișând o mină afectată, de-a dreptul suferindă. Fiindcă nici acest lucru nu păru să dea vreun rezultat, începu să plângă de-a binelea, mai întâi din convingere, apoi din inerție și o ținu în starea aceasta câteva zile în șir, alternând oftaturile cu lacrimile și privirile rugătoare, care ar fi înmuiat și o piatră, până când, exact atunci când se aștepta mai puțin, cedă și ultima fărâmă de rezistență a tatălui.

- Bine, te las, dar ai grijă că, dacă pățești ceva, nu știu ce-ți fac! o amenință el preventiv. Pentru banii ăștia, pe care tu îi faci praf într-o săptămână, eu sap șanțuri o lună! mai apucă să strige în urma ei, nu neapărat ca reproș, ci mai degrabă pentru a o face să aprecieze ce i se oferea. Nu mai avu însă cine să îl audă. Călina, în culmea fericirii, o tuli în camera mamei și, cu toate că era epuizată nervos de „scenetele" dramatice, jucate „la greu", mai avu destulă energie să țopăie, în jurul acesteia, ca o căprița sălbatică alergată din urmă de o haită de lupi.

Mama se amuză de bucuria copilei, dar încercă să o aducă cu picioarele pe pământ, dându-i ultimele sfaturi:

- Să fii cuminte și să-i asculți pe tovarășii profesori! Nu cumva să intri în apă fără colac! În bazinul mare n-ai ce căuta, fiindcă ți se poate sparge colacul și-o să te înec, că nu știi să înoți! Vezi, să-ți iei haine groase, să nu răcești pe-acolo! Și să nu intri în vorbă cu vreun necunoscut, de una singură! Tu auzi ce-ți spun? încercă ea să capteze atenția Călinei, văzând-o că nu părea deloc să fie pe aceeași lungime de undă cu ce se întâmpla în jur.

- Da...da... promit! răspunse ea distrată. Era în stare să promită orice, numai să plece odată în tabără. Uneori, grija exagerată a părinților o obosea peste măsură, iar această „aventură" departe de casă, pentru prima oară în viața ei, era ca o gură binefăcătoare de aer proaspăt.

Nerăbdătoare, se apucă să-și aranjeze hăinuțele în micuțul geamantan primit cadou de la mama, cu aproape o săptămână mai devreme. Nu fu însă mulțumită de rezultat, așa că, în fiecare zi scoase sau puse câte ceva, până când, în final, nu mai știu ce păstrase și ce nu. Până la urmă, tot mama trebui să intervină, cu simțul ei practic:

- Nu te duci acolo să faci parada modei sau să te măriți! spuse ea. Nu are rost să iei prea multe cu tine, fiindcă nu are cine să ți le care! Strictul necesar, că doar stai șase zile, nu o lună!

Sfatul păru logic, așa că fiica fu de acord să lase mamei întregul control asupra valijoarei, ea ocupându-se, în continuare, cu număratul orelor care mai rămăseseră până la momentul plecării.

Timpul trecu repede, așa ploios și neprietenos cum era, iar Călina se trezi în fața autocarului, cu umbrela într-o mână și cu valiza tixită de lucruri, în cealaltă. Simți o ușoară strângere de inimă la gândul că nu-și va vedea părinții pentru o săptămână, dar se îmbărbătă singură, spunându-și că e mare de-acum și trebuie să învețe să se descurce singură.

În autocar se așeză lângă Diana, colega cea mai trăznită din clasa lor. Se amuzară tot drumul, spunându-și bancuri, jucând cărți sau completând cuvinte încrucișate, atât cât se pricepură. La urmă, cântară cu toții o mulțime de cântece vesele, învățate la școală, la orele de muzică sau... la fața locului, unii de la alții. Pe când distracția era în toi, mașina opri în parcarea hotelului. Mirați cât de repede trecură atâtea ore, coborâră în grabă, înghiontindu-se care să pună mâna mai repede pe bagaje.

Clădirea era cam ponosită, iar înăuntru mirosea vag a mucegai, deși li se spusese că totul era proaspăt vopsit. Mobila, destul de uzată de la atâtea generații câte trecuseră pe acolo, era, pe alocuri, zgâriată sau scrisă cu pixul, dar Călina nu vedea nimic din toate acestea. Pentru ea, niciun castel nu ar fi fost mai frumos! Masa de seară, compusă din pilaf de orez cu aripi de pui, meniu de care acasă nici nu voia să audă, i se păru un deliciu. Ce mai, totul era minunat! Adormi în brațele Dianei,

visând că pescuiau împreună într-un lac imens, de un albastru ireal, dar... tocmai pe când prinseseră un pește cât toate zilele și se chinuiau să-l tragă în barcă, bătu la ușă tovarășu` Popescu, profu` de biologie, strigând cu o voce menită parcă să scoale și morții din groapă:

- Deșteptarea! La masă! Hai, mișcați-vă, că la ora nouă trebuie să fim la bazin!

Smulsă brutal din vis, cu regretul că pierdu un pește atât de mare și de frumos, Călina își luă la repezeală, într-o plasă, casca de înot, costumul de baie, colacul, șlapii și un prosop. Se ciocni, de câteva ori, de Diana, care era și mai împleticită decât ea. Aceasta își luă, în plus, mingea de apă și ochelarii de înot, pe care promise solemn să îi împrumute și prietenei sale.

Complexul de bazine cu apă termală era la o distanță de nici cinci minute de hotel. În drumul lor, trecură pe lângă un mic lac încărcat de nuferi roz și albi, o adevărată splendoare, care îi făceau cu ochiul Călinei.

- Nu aveți voie să luați nuferi de aici, că primiți amendă! îi atenționă *tovarășu`,* intuind parcă dorința tainică a Călinei (sau poate o fi văzut privirea ei lacomă, cine știe?). Diana îi dădu un ghiont și îi făcu cu ochiul, semn că... se gândeau amândouă la același lucru, probabil.

Ajunseră îndată cu toții la destinație, zoriți din urmă de cei doi profesori însoțitori, mai rău ca la armată. Se schimbară de haine pe fugă, cât ai arde un chibrit și se aliniară în spatele acestora:

- Haideți în grup, nu vă îndepărtați unul de altul, să vă am sub ochi, că de nu, vă împachetez și vă trimit acasă! strigă profu` de bio, care, prin felul său poznaș de a fi, era simpatia întregii școli. Deși avea o gură cât o șură, nu reușea să sperie pe nimeni, fiindcă nici măcar o dată nu își dusese vreuna din amenințări la îndeplinire. Nici de

data aceasta nu reuși să înspăimânte pe cineva, însă, fiind un oraș necunoscut, se gândiră cu toții că ar fi mai bine să-l asculte. Un adult prin preajmă ar fi putut pune pe fugă vreun necunoscut cu intenții nu tocmai ortodoxe.

Intrară, pe rând, în bazinul mijlociu. Călina era cât pe ce să țipe, atât de fierbinte i se păru apa, probabil și în comparație cu frigul de afară. Dădu să iasă, dar fu împinsă din urmă de Diana:

- Hai odată, că vrem și noi să intrăm! o apostrofă aceasta nerăbdătoare.

Vrând-nevrând, Călina înaintă prin apa clocotită – cazan de smoală în toată regula, ce mai! Așa o percepu ea, cel puțin, oprindu-și strigătul de durere în gât. Abia dacă găsi un locșor pe margine, unde să se strecoare, printre zecile de pensionari înghesuiți unii într-alții, mai rău ca într-o cutie de sardele. Aburii o sufocau, casca de baie o strângea groaznic (dar măcar o proteja de ploaia măruntă și rece, care nu dădea semne că ar vrea să se oprească vreodată), îmbulzeala o înnebunea și simți, la un moment dat, că îi vine să leșine. Își aminti, însă, la timp, că se afla în vacanța mult visată și, încet-încet, datorită a ceea ce ea încă nu știa că se cheamă autosugestie, începu să își revină.

- Azi învățăm să facem pluta! o trezi la realitate glasul tovarășului Popescu. Dacă ascultați ce vă spun, în două-trei zile o să puteți și înota! Să nu vă îndepărtați de marginea asta, că mai încolo, apa e mult mai adâncă și e periculos pentru voi! îi atenționă el.

Urmărind cu atenție explicațiile profesorului, Călinei, care nu avea frică de nimic, i se păru totul floare la ureche. Deveni repede „expertă“, așa că se gândi să sară peste etape și să treacă la următorul nivel, adică la înot. Îi reuși însă numai varianta „pe sub apă”, fiindcă oricât se strădui, nu reuși cu niciun chip să se mențină deasupra.

Nu-i păsa, era mulțumită și cu atât! Înarmată cu ochelarii de scafandru ai Dianei, înota pe dedesubt, ținându-și respirația, atât cât putea, apoi ieșea la suprafață, să ia aer. Se bălăcea ca o rățușcă la prima întâlnire cu apa și era în culmea fericirii. Distracția dură, însă, doar până când intră cu fruntea în dosul unui moș, care nu avea altceva mai bun de făcut, decât să se plimbe de colo-colo, ca un încurcă-lume, de parcă nu era înghesuiala destul de mare și așa! Se dezechilibră și, de frică să nu se ducă la fund, se agăță în grabă cu mâinile de slipul acestuia, lăsându-l, pentru câteva secunde, în „costumul lui Adam”. Brusc, se trezi cu o palmă după ceafă, care-i încheie pe loc experimentul de sub apă:

- Mama voastră de nesimțiți! Ăștia sunt plozii din ziua de azi, dom`le! N-ai ce să le ceri! Viitorul țării, ce mai! Vai de capul nostru, cu asemenea progenituri! se răsti el furios, cu o voce care părea destinată a fi auzită dincolo de pereții bazinului, până în centrul orașului.

Călina, roșie ca racul, nici ea nu era sigură de ce, de la apa clocotită sau de la rușinea care o încerca, se îndepărtă cât putu de repede, ca nu cumva să mai încaseze vreo scatoalcă. Se ascunse într-un mic culoar al bazinului și nu mai ieși de acolo, până când nu veni Diana la ea, cu o propunere ce i se păru tentantă:

- Hai să mergem în bazinul mare, că profu` s-a dus mai încolo, să înoate! Până vede el că am dispărut, noi ne-am și întors!

Zis și făcut! Călina, bucuroasă că scapă de privirile iscoditoare ale bunicuțelor înșirate pe margine, care păreau toate îndreptate spre ea, uită de promisiunea făcută mamei și se aventură, împreună cu colega ei, în „bazinul curajoșilor”, situat în partea opusă a Complexului. Apa era mult mai rece decât în cel mijlociu și înotători mult mai puțini.

- Ce super! se entuziasmă Călina. Aici avem destul loc să înotăm, nu ne mai înghesuie toți reumaticii! și înainte de a apuca Diana să spună ceva, își puse colacul și se îndreptă direct spre mijlocul bazinului, făcând piruete și înaintând pe suprafața apei cu o eleganță pentru care și o lebădă ar fi invidiat-o.

La un moment dat, vrând să evite o minge ce se îndrepta vertiginos spre ea, Călina se aruncă în partea opusă, pe burtă, despicând apa cu mâinile, ca un înotător experimentat. Uită de colac, care, fiind mult prea larg pentru trupul ei subțirel, îi ieși, peste picioare afară și rămase plutind la suprafața apei, mult prea departe, însă, pentru a putea fi ajuns. Când se simți „pe cont propriu", Călina începu să se panicheze. Se zbătu ca un pește prins în nadă, încercând să se mențină la suprafață, dar nu reuși decât să se afunde și mai mult, cu capul în jos și cu picioarele deasupra. Pe când mai avea puțin până să înghită tot bazinul, simți două mâini puternice cum o prind de glezne și o trag brusc afară. De spaima ce intră în ea, nici nu se mai uită în urmă, să vadă cine o salvase, ci agățată de colac, se îndreptă ca din praștie spre margine, tușind întruna, cu ochii cât cepele și cu inima aproape să-i sară din piept.

- Ce-ai pățit? o întrebă mirată Diana, care nu văzuse nimic din toată scena, fiind ocupată să facă pluta, cu două colege mai mari.

- Nimic, m-am înecat cu suc! răspunse nonșalant Călina, când reuși să-și calmeze tusea, arătându-i sticla pe jumătate goală, pe care o luase cu ea în bazin, legată de colac. Nu avea de gând, în ruptul capului, să povestească cuiva pățania ei, de frică să nu afle profesorii și să o spună părinților. Cu siguranță că n-ar mai fi „pupat" vreodată o altă vacanță!

- Haideți, că vă cheamă profu`, să mergem la masă! spuse Claudiu, un coleg mai mare, care veni într-un suflet să le caute. Călina îi făcea ochi dulci de la începutul anului, însă „marea pasiune” i se stinse subit, când îl văzu în costum de baie: era slab, cu oasele ieșindu-i prin piele, de parcă mânca numai apă cu tărâțe. În plus, avea fața pișcată de coșuri și puncte negre. „Doamne, bine că mi s-a luat ceața de pe ochi!“, gândi ea dezgustată, afișând un zâmbet silit.

Scăpară de mustruluiala tovarășului Popescu, pretextând că fuseseră la toaletă. După aproape cinci ore de bălăceală, aveau o foame de lup. Ciorba de fasole și pilaful de orez li se părură un adevărat festin. Călina și Diana se ridicară primele de la masă, gândindu-se că n-ar fi rău să dea o raită prin magazine, să caute suveniruri ori să cumpere niște vederi pentru ai lor. Afară oricum nu prea aveau ce face, pe ploaia mocănească, încăpățânată parcă să le strice toată vacanța.

Când ieșiră pe ușa restaurantului, Călina își deschise grăbită umbrela, ca să nu se ude, dar nu își asigură spatele și simți că lovește pe cineva.

- Hei, domnișoara înghițitoare de apă, de ce nu ești atentă? se auzi o voce ironică de bărbat. Mai aveai puțin și mă transformai în Quasimodo!

Călina îngheță. Habar nu avea cine era Quasimodo ăsta și ce legătură era între el și umbrelă, dar vocea îi păru cunoscută. Își întoarse privirea și văzu un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul creț și cu mustață, care o privea cu interes. Brusc, își dădu seama unde îl mai auzise. Era „salvatorul“ ei de dimineață, din bazinul mare.

- Ia veniți voi două încoace! spuse el pe un ton sever, pe care-l accentuă intenționat, când văzu teama și surpriza de pe chipul Călinei.

Aceasta, de frică să nu afle cineva de întâmplarea cu pricina, o trase pe Diana după ea, urmându-l pe bărbatul străin într-un părculeț pustiu din apropiere. Acolo, sub un copac, străinul începu să le chestioneze:

- Ce căutați voi două singure la restaurant?

- Am fost să luăm masa! Suntem în tabără cu școala, stăm o săptămână! se grăbi să dea raportul Diana, care nu avea nicio idee despre cine era bărbatul din fața lor.

- Și unde vă sunt profesorii? continuă el, cu sclipiri ciudate în ochi.

- La masă! răspunse șovăielnic Diana, căreia i se înecase subit curajul, când bărbatul fixă cu privirea poșetuța ei din plastic, luând-o, în același timp, de mână.

- Oare ce-ar zice dumnealor dacă le-aș povesti pățania ta de astăzi, din bazinul mare? și arătă cu degetul spre Călina, făcându-i complice cu ochiul. Și-ar da seama cât sunteți de neascultătoare și le-ar spune părinților voștri, așa-i?

- Nu, vă rugăm!! țipară Călina și Diana, în cor. Cu toate că Diana habar nu avea despre ce pățanie a Călinei era vorba, se simțea și ea vizată, fiindcă se aventurase, fără un adult supraveghetor prin preajmă, în același bazin.

- Bine, fie! făcu el pe mărinimosul, după câteva clipe de gândire. Da` să știți că vă costă! Nimic nu mai e gratis în ziua de azi! Câți bani aveți la voi? și fără să aștepte, deschise poșeta Dianei și începu să scotocească avid în ea. Găsi două bancnote de câte o sută de lei și ceva mărunțiș. Deșertă toți banii în pumnul lui și îi îndesă în buzunarul de la pantaloni.

Călina se supuse, la rândul ei, privirii iscoditoare a bărbatului și îi întinse șovăitor portofelul. Erau înghesuite înăuntru vreo patru sute de lei, adică salariul pe aproape

jumătate de lună al mamei. Acesta i-l înșfăcă fără să clipească și îi făcu loc în celălalt buzunar.

- Asta e tot? se arătă el cam nemulțumit.

Fetele ridicară din umeri neputincioase.

- Dacă suflați ceva despre asta, ați încurcat-o! le amenință el. O să aflu din ce oraș sunteți și o să vin după voi! Să vedem dacă vor fi încântați părinții voștri de ce odrasle au acasă...

Amenințarea era oricum inutilă, fiindcă Dianei și Călinei le stătea deja inima în loc de frică. Pe când se gândeau cum să scape de intrus, fără să-l jignească și fără ca, în exces de zel, acesta să le ia și cămașa de pe ele, se auzi o voce din depărtare:

- Călina, Diana, haideți că vă cheamă *tovarășu*`! Era Claudiu, care le făcea semne disperate cu mâna.

Fetele atâta așteptară. Se smuciră din mâinile bărbatului, spuseră un săru`-mâna repezit și alergară, cu sufletul la gură, spre colegul lor.

- Ce voia omul acela de la voi? întrebă el.

- Ahh... nimic, era doar curios să știe de unde suntem! răspunse repede Călina, ca nu cumva Dianei, pripită cum o știa, să-i vină ideea să facă, din nou, exces de sinceritate. Dar unde e profu`, ai zis că ne caută?

- Nu vă caută nimeni, am spus doar așa, fiindcă nu știam cine era străinul și de ce vă ține de mână! rosti Claudiu dezinvolt.

Călinei aproape că-i veni să-l pupe de bucurie, chiar și pe fața aceea plină de coșuri. Avea senzația că le scăpase dintr-o mare primejdie și, în sufletul ei, hotărâse că-i va rămâne recunoscătoare pe vecie.

Le pieri pofta de bântuit prin oraș, mai ales că nu mai aveau nicio para chioară, așa că merseră direct în cameră, unde se simțiră în siguranță și jucară cărți, până veni ora cinei.

A doua zi, tovarășul Popescu nu mai putu cu niciun chip să o convingă pe Călina să facă pluta. Aceasta nu renunță la colac nici măcar pe margine, unde apa îi ajungea doar până sub braț. Îi trimise pe doi dintre băieți să o aducă cu forța la „lecții”, dar ea fu mai rapidă și ieși din bazin, alergând cât o țineau picioarele în jurul lui și amenințând că, dacă nu e lăsată în pace, pleacă acasă cu autostopul. *Tovarășu`* renunță, în final, atât la urmărire, cât și la încercarea de a înțelege ceva din schimbarea radicală de atitudine a elevei sale:

- Dați-i pace! Așa sunt fetele la vârsta asta! conchise el resemnat, probabil din experiență, fiindcă avea, la rându-i, două fiice acasă, care-i dăduseră cu siguranță de furcă, nu de puține ori, până deveniseră adolescente.

Frica de apă, dobândită în urma „episodului” din ziua precedentă, o făcu pe Călina să renunțe, cel puțin în această vacanță și, probabil, în multe altele, să mai învețe să înoate. Își petrecu orele dimineții în bazinul mijlociu, jucând volei cu Diana (fără să își scoată colacul de pe ea, desigur!) sau plimbându-se, de la un capăt la celălalt, cu Claudiu, care crescu simțitor în ochii ei, de când le salvase, fără să știe, de „omul cel rău”.

După-masa hoinărea cu Diana și uneori cu Claudiu, prin oraș. De câteva ori, făcură și discotecă în camera unor colege mai mari, care aduseseră cu ele un radio vechi, dar încă bun. Se zbânțuiră cu toții până la miezul nopții, când tovarășu` Popescu cedă nervos din cauza zgomotului și le puse capăt distracției.

Ploaia se mai potoli spre sfârșitul săptămânii, ba chiar, în ultimele două zile, un soare timid își făcu apariția. Nuferii de pe lacul din apropierea hotelului își deschiseră în sfârșit grațioasele petale și se arătară, în toată splendoarea lor.

- E momentul să acționăm! o atenționă Diana într-o seară.

- Ești sigură? Dacă ne vede cineva? întrebă precaut Călina, căreia îi fură de ajuns, cu vârf și îndesat, peripețiile de până atunci și nu mai dorea vreo complicație, oricât de mică.

- Nu ne vede, că așteptăm să plece toată lumea! Tu nu trebuie să faci nimic, doar să stai cu mine! o încurajă Diana.

La momentul potrivit, se apropiară tiptil de lac. Își aruncară ochii în toate părțile. Nu era nimeni. Diana se aplecă, culese în grabă doi nuferi și îi băgă repede într-o pungă. Pe când se îndepărtau, din spatele lor se auzi o voce binecunoscută:

- Aha, ia uite pe cine văd eu! Fetele mele năzdrăvane! Ce mă bucur să dau peste voi! Săriți, hoții la nuferi! strigă apoi „vocea“, hohotind răutăcios în urma lor.

Începură să țipe amândouă ca din gură de șarpe și o luară la goană, de parcă erau fugărite de un taur, la cea mai înfiorătoare coridă. La nuferi, însă, nu renunțară. Se opriră abia când ajunseră în camera lor, gâfâind ca două locomotive, mai mult de frică, decât de oboseală, fiindcă distanța dintre lac și hotel era infimă. Călina, cel puțin, era sigură că n-o să uite acea voce sinistră, mult timp de atunci încolo…

*

Mama asculta cu interes peripețiile din vacanță ale Călinei (cele pe care aceasta crezu de cuviință să i le spună sau să… le inventeze). Încântată că fetița ei fusese cuminte și îi ascultase toate sfaturile, îi promise că o va lăsa și anul următor în aceeași tabără, mai ales că acum știa să înoate și nu mai trebuia să-și facă griji

pentru ea, măcar în această privință. O sfătui doar să fie mai atentă, pe viitor, să nu-și mai uite pieptenele acasă. Nu de alta, dar din claia de păr lung și des, avută la plecare, se întorsese, după șase zile, cât o ținuse îngrămădită cu orele sub casca de baie, cu niște ghemotoace mari de câlți, pe care mama, neputând să i le mai descâlcească, fu nevoită să i le taie din rădăcină. Mai rămăsese cu un sfert din podoaba-i capilară de invidiat, dar, după o vacanță atât de reușită, ce mai conta un mic sacrificiu?…

Camelia Ardelean, vinovată de a scrie cu propriul ei talent

Cine nu a crezut în talentul şi puterea de a scrie a Cameliei Ardelean, s-a înşelat! Iată că, după apariţia celor cinci cărți de poeme, autoarea vine spre cititorii ei cu un volum de proză, îmbibat de poezie şi de frumuseţe lirică!

Camelia Ardelean scrie cu firescul şi propriul ei talent, pe care-l scoate în evidenţă, creând profunzimea necesară unor personaje ce se disting şi ne rămân multă vreme întipărite în minte. Ea păstrează mereu o doză de optimism, o rază de lumină, după cum ne spune personajul „Iris", care „s-a născut vara, de aceea nu iubeşte toamna".

În povestirea *Ultima toamnă*, din volumul *Destine*, dedicat tatălui, in memoriam, Iris privea de undeva, de la poalele unui deal şi îi plăcea să admire, chiar și numai de la fereastră, când nu putea altfel, „pădurea de stejar atinsă de bagheta magică a naturii". Însoţită de tatăl ei, a plecat într-o drumeție prin pădure şi, într-un târziu, a găsit ultimele ghebe, pe care le-a controlat cu atenție, fiindcă a fost avertizată de tată: "Uită-te bine, să aibă inel sub pălărie!".

Cred că autoarea trăieşte şi prin acest sacrificiu al scrisului, cuvântul scris, pentru ea, fiind un important stimulent al vieţii. Camelia simte, zi de zi, o adevărată bucurie, având o asemenea ocupaţie, de care poate fi mândră şi pe deplin satisfăcută! Ea face ceea ce-i place, cu toată nădejdea sufletească, iar acest lucru îi aduce o reală recompensă și o măiastră tămăduire.

Camelia Ardelean scrie ca pentru un jurnal intim. Ochii săi vâslesc, plini de un neastâmpărat şi curios nesaţ. Scrie cu şarmul ei propriu. Fiecare frază parcă ascunde în ea o nestinsă poveste. Totul curge normal, ca o doină veche, haiducească. Firescul dăruit scrisului fascinează. Parcă-i văd frumuseţea privirii şi dragostea nemărginită de cuvânt, de oameni, de natură, de frumos, de viaţă!

Scrisul este o dramă, un cântec minunat, care, odată ce ţi-a învelit sufletul, nu te mai părăseşte, îţi devine credincios toată viaţa. Credem că autoarea este conştientă de talentul cu care a înzestrat-o bunul Dumnezeu!

Această extraordinară ţesătură de cuvinte nu înseamnă altceva decât un bun experiment literar. Scrisul Cameliei Ardelean ne împlineşte dorinţa de a ne regăsi, copleșindu-ne cu emoţia ce o simțim, fie în povestirea *O iarnă de coşmar,* inspirată dintr-un fapt real şi care a obţinut un premiu literar, alături de alte două proze din volum, fie în *Vizitatorul misterios* sau în altă povestioară, intitulată *La bunici* etc.

Drumul scrisului Cameliei Ardelean este fără întoarcere, iar existenţa lui e plină de înţelesuri. De aceea, şi îndemnul meu este de a nu părăsi calea pe care ai pornit, Camelia, scrie şi iar scrie, fiindcă ai ce spune, frumos şi bine! Scrisul tău îşi trage seva din superbe rădăcini, purtătoare de bun gust și de abundente întâmplări! Scrisul tău este generos, bucurându-ne ochii în clipele citirii cărţilor tale! Camelia, ai adeziunea celui ce îţi dedică aceste rânduri! Sunt convins că mă înţelegi şi că nu te laud cu niciun scop, decât cel nobil al cinstirii scrisului!

Miron Ţic

CUPRINS:

Prefață 5

I. JOCUL SORȚII 9

O iarnă de coșmar 11
Ultima toamnă 20
Aproape dragoste 30
Vizitatorul misterios 42
O concediere răzbunată 63

II. PĂȚANIILE CĂLINEI 73
Rochița buclucașă 75
La bunici 80
Dar de Crăciun 93
O vacanță cu peripeții 97

Camelia Ardelean, vinovată de a scrie cu propriul ei talent 111

De aceeași autoare:

- ***Cartea terapeuților***, Editura Vultur ZM, Deva, 2002;
- ***Cursuri practice naturiste***, Editura Vultur ZM, Deva, 2004;
- ***Lacrimi de suflet****,* poeme*,* Editura Emma, Orăștie, 2014;
- ***În oglinda sufletului meu***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Pasiune***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Ingenuitate***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Suflete de ceară***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016.

Antologii:

- ***Călătorie în regatul cuvintelor***, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, 2014 – participă cu zece poezii la volumul antologic;
- ***Nostalgii de toamnă***, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, 2014 – participă cu zece poezii la volumul antologic;
- ***Magia sărbătorilor de iarnă***, Editura Editgraph, Buzău, 2015 – participă cu nouă poezii la volumul antologic;
- ***Toamna asta plouă cu lacrimi***, antologie de poezie și proză, realizată de Grupul Editorial Virtual „Negru pe Alb”, în memoria victimelor de la Clubul Colectiv, Iași, 2016 – participă cu patru poezii și o proză la volumul antologic;

- ***Femeie omniprezentă*** – *Mulier ubique*, carte de gânduri dedicate eternului feminin (antologie), ediție apărută și îngrijită sub egida administrației rețelei „Cronopedia”, Brașov, 2016 – participă cu trei poezii la volumul antologic;
- ***Cântecul creației*** – antologie literar-artistică dedicată feminității, ediție apărută și îngrijită sub egida administrației rețelei „Negru pe Alb”, Brașov, 2016 – participă cu nouă poezii la volumul antologic;
- ***Constelația metaforei***, apărută sub egida Asociației Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice (A.S.P.R.A.), Editura InfoRapArt, Galați, 2016 – participă cu 12 poezii la volumul antologic;
- ***Actori printre astre***, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016 – participă cu 11 poezii la volumul antologic.

Din anul 2014, de când reîncepe să scrie, are colaborări în domeniul literar cu peste 30 de reviste, din țară și străinătate, pe suport de hârtie sau în format electronic.

Din 2014, este membră a Asociației Scriitorilor din Județul Hunedoara. Din anul 2016, devine membră a Asociației Culturale *Casina Națională* Deva.

Premii literare:

- *Premiul* pentru *„Cea mai reușită poezie cu menținerea formei textului propus pentru concurs”*, la *Concursul „Poezia cu găuri”,* al Revistei „Negru pe Alb”, iulie 2015;
- *Premiul al III-lea* la *Concursul „Labirinturi autumnale”,* Ediția a II-a, Vrancea, secțiunea proză, noiembrie 2015;

- *Premiul I* la *Concursul „Premiile Ars Poetica 2015*”, Călărași, secțiunea „Proză scurtă”;
- *Premiul al III-lea* la *Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”*, Călărași, secțiunea „Poezie”, cu o selecție de cinci poezii;
- *Premiul Juriului* la Concursul internațional de poezie *„Călător prin stele”*, Ediția I, Onești, ianuarie 2016;
- *Premiul al III-lea* la *Concursul „Alb hoinar“*, Ediția a II-a, secțiunea proză, Vrancea, februarie 2016;
- *Premiul al II-lea* la *Concursul de rondeluri după o imagine propusă*, organizat cu ocazia aniversării a cinci ani de la înființarea site-ului “Negru pe Alb”, iulie 2016;
- *Premiul I* la *Concursul de texte literare cu temă liberă “Creăm cu pana noastră minuni de feerie”*, secțiunea poezie, organizat cu ocazia aniversării a cinci ani de la înființarea site-ului “Negru pe Alb”, iulie 2016.